

www.burmeseclassic.com

ချောက်ချောက်ချားချား ပရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချောက်ချောက်ချားချား

ကျောက်တလားဘော်သံ

BURMESE
CLASSIC

ထွက်ရှိသည့်နေ့စွဲ

www.burmeseclassic.com

ပါစင်သော အခန်းစဉ်များ

အခန်း (၁) နိဒါန်း သို့မဟုတ်

အခန်း (၂) ကျောက်တလားအော်သံနိဒါန်း

အခန်း (၃) မယ့်ဘူးဆိုတာ မကြီးဘူးသေးလို့ပါ

အခန်း (၄) တစ်ဝင်ရောအခါက ကျောက်တလားပုံပြင်

အခန်း (၅) သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသော ကျောက်တလားဒဏ္ဍာရီ

အခန်း (၆) ဒဏ္ဍာရီထဲက ကျောက်တလားတောင်

အခန်း (၇) ကျောက်တလားကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခြင်း

အခန်း (၈) ထူးဆန်းထွေလာ ပြောဆိုပုံပညာ

အခန်း (၉) ကျောက်တလားတောင်မှ မာယာတောကစားခြင်း

အခန်း (၁၀) ပြန်ပြောချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

အခန်း (၁၁) မုဆိုးမိုင်းတစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အခန်း (၁၂) ကျောက်တလားမှ ထူးဆန်းသောရသေ့ကြီး

အခန်း (၁၃) ပါဏတိပါဏနွဲ့အိုင်မှ ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်ခြင်း

အခန်း (၁၄) ကျောက်တလားတောင်မှ မကောင်းဆိုဝါးလှပည်ကြီး

အခန်း (၁၅) ပဟေဠိဝက်ပါထဲတွင် ဝဲလည်နေကြသူများ

အခန်း (၁၆) ကျောက်တလားဝက်ပါမှ ပဟေဠိဌာပုံတော်

အခန်း (၁၇) ထူးဆန်းသောရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

အခန်း (၁၈) မိစ္ဆာအမှောင်တွင်သို့ ရွတ်တီးဝင်ကြသူများ

အခန်း (၁၉) ကျောက်တလားတောင်မှ စုန်းတောက်စားခြင်း

အခန်း (၂၀) ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော ကျောက်တလားမှပင်မြေ

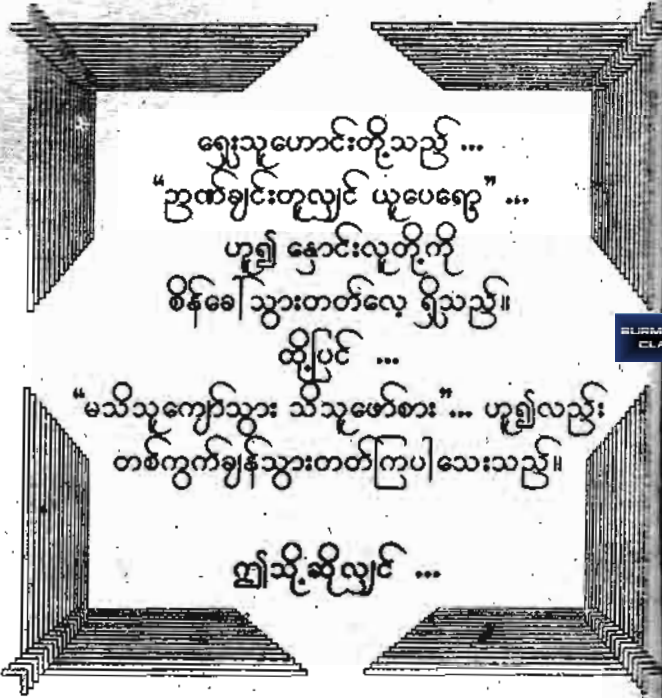
အခန်း (၂၁) ကျောက်တလားကြီးမှ မိစ္ဆာသေလ်

အခန်း (၂၂) လောဘသားများ၏ အပိဋ္ဌာနိဂုံး

အခန်း (၂၃) ကျောက်တလားတောင်မှ လျှောက်ကွယ်တိမ်မြုပ်နေသော ပုဒ္ဓါပုံတော်

အခန်း (၂၄) ကျောက်တလားအော်သံနိဂုံး

အခန်း (၁)

နိဒါန်း သို့မဟုတ်

'ဒုတ် .. ဒုတ် .. ရွပ် .. ဒုတ်'

'ဒုတ် .. ဒုတ်'

'ဝရော .. ဖျော .. ဖြောင်း'

ကျောက်တလားလျှိုကြီးအတွင်းမှာတော့ ဝါးခုတ်သမား တစ်ယောက်၏ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် ဝါးခုတ်သံကလေးလေး မှန်မှန် ကွက်ပေါ်နေပါ၏။

အချိန်က ညနေသုံးနာရီကျော်ကျော်ခန့် ရှိပါပြီ။ သစ်ကြီးကြီးများထူထပ်သော တောအုပ်ဖြစ်သဖြင့် ညနေ လေးနာရီကျော်သည်နှင့် ဝါးတောကြီးထဲတွင် ပိုင်းမှောင်ရီဝေစ ပြုချင်နေပြီ။

စောစောပိုင်း တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီခန့်ကမူ ကျောက်တလားလျှိုကြီးအောက်တက်ရုံ ရေဝေမြောင်ဝါးတောကြီးထဲတွင် ဝါးခုတ်သံ တဖျောင်းဖျောင်း တဒုတ်ဒုတ် စကားပြောလိုသံ တည်

ညံ့နှင့် ရှိပါချေ၏။ သို့သော် ထိုဝါးခုတ်သူများသည် မကြာမီအခါ
ပိုင်းလောက်ကပင် စခန်းသို့ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ရေဝေမြောင်ဝါးတောကြီးထဲတွင် ဝါးခုတ်နေသူဆို၍ အုန်းဆောင်
တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် အုန်းဆောင်သည် လောဘရမ္မက်ကြီးသူ မဟုတ်
ပါ။ မိခင်မုဆိုးမကြီးအား ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသည့် သာ
လိမ္မာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်စိတိမ်ခွံနေသည့် မိခင်ကြီး
အား ဆေးဝါးကုသရန်နှင့် မျက်စိခွံပေးရန်အတွက် အုန်းဆောင်
တစ်ယောက် ကြိုးကြိုးစားစား ငွေရှာနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ဝါးခုတ်ဖော်များ စခန်းသို့ ပြန်
သွားကြသည့်တိုင် အုန်းဆောင် မပြန်နိုင်သေးဘဲ ဝါးဒိုင်သူကြီး
ဦးကျော်ဇံ မှာကြားထားသည့် စိတ်ကြိုက် တစ်ပင်တိုင်ဝါးများ
သဲသဲမဲမဲရှာဖွေ၍ ခုတ်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် အုန်းဆောင်တစ်ယောက် တခြား
ခုတ်သမားများထက် ပို၍ ဝီရိယစိုက်ထုတ်၍ လုပ်ကိုင်ရသည့်
စခန်းသို့ပြန်ရောက်လျှင်လည်း သူတကာတွေ ချက်ပြုတ်စား
သောက်ပြီးမှ သူတစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်စားသောက်
သည်။

ထို့ကြောင့် ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ရသည့်တိုင် သူတကာ
ထက် ဝီရိယပို၍ စောစောပြန်၍ ထရပါ၏။ ထိုမျှဝီရိယထား
ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားရသည့်တိုင် သူ၏စိတ်ကြိုက် ဝါးအ
အတွက်က မပြည့်မီတတ်သေး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

စခန်းသိမ်းလျှင်မူ လိုအပ်သောဝါးအရေအတွက် ပြည့်မှ
ဖြစ်မည်မို့ အုန်းဆောင်တစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ကြိုးစား၍ ဝါး
ခုတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

“ဟေ့ကောင် အုန်းဆောင် ... လောဘတကြီးနဲ့ ဝါး
ခုတ်ရင်း ဟိုကျောက်တလားကြီးဘက်ကို ရောက်သွားဦးမယ်နော်
သတိလည်းထားဦး”

“ဟုတ်တယ် အုန်းဆောင် ... ကျောက်တလားကြီး
အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ နယ်ကျွံသွားဦးမယ်၊ နောက်ပြီး
မှောင်လှအောင်လည်း မနေနဲ့ဟေ့နော်”

ဝါးခုတ်စခန်းသို့ အတူရောက်ရှိလာကြသည့် တစ်ရွာ
တည်းသား ညိုလှနှင့် ပေါက်ခေါတို့၏ အမှာစကားများကို အုန်း
ဆောင်ကြားယောင်မိခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ရေဝေမြောင်ဝါးတောမှ ညနေ
လေးနာရီခွဲသာသာခန့်တွင် ပြန်ဖြစ်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မပြန်၍ မဖြစ်။ ထိုအချိန်တွင် ရေဝေမြောင်ဝါးတောကြီး
တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်တို့ ယက်သန်းမင်းမူစပြုနေပြီ မဟုတ်ပါ
လော။

နောက်ပြီး နာမည်ကျော် ကျောက်တလားကြီးကလည်း
ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလော။ ပြောင်ချောနေသည့် ကျောက်နံရံကြီး
အထက် ရှည်မျောမျောငေါထွက်နေသည့် ကျောက်တလားကြီးက
လေဟာနယ်ထဲတွင် ကျောက်မုတ်ဆိတ်များ၊ နွယ်ဒါန်းကြီးများ
တွဲရွဲကျလျက် တည်ရှိနေပုံကလည်း သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာ
ပင်။

သည်ကြားထဲ ရံဖန်ရံခါ ကျောက်တလားကြီးဆီမှ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံများ၊ ရင်ဘတ်ထု၍ ငိုကြွေးသံများ၊ သီချင်းဆိုသံများနှင့် ညဘက်များတွင် စုန်းတောက်စားခြင်း၊ မီးလုံးကြီးများ၊ ဝဲယုံတက်ခြင်း ... စသော ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ရိုက်ပုတ်ချိုးဖဲ့တတ်သော ကျောက်တလားဘီလူးကြီးများရှိသည်ဆိုခြင်းကြောင့်လည်း 'ကျောက်တလား' ကြီးရှိရာဘက်သို့ မည်သူမျှ သွားရောက်ကြခြင်းမရှိကြ။

မမျှော်လင့်ဘဲ နယ်ကျွံ၍ရောက်ရှိသွားကြလျှင်လည်း အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် မလွဲမသွေကြုံတွေ့ရသည်ချည်းသာမို့ တတ်နိုင်သမျှ ကျောက်တလားကြီးနှင့်လွတ်ကင်းအောင် နေထိုင်ကြလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ရွာတည်းသား ညှိလှနှင့်ပေါက်ခေါတို့က အုန်းဆောင်အား စိတ်မချစွာဖြင့် မှာကြားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ယခု သူ့ခုတ်နေသည့်ဝါးများမှာ တစ်ပင်တိုင်ဝါးကြီးများသာ ဖြစ်သည်။ အကောက်အကျွေ့၊ အလိမ်အဖယ် မပါသဖြင့် ဝါးဒိုင်လူကြီးဦးကျော်စံ သဘောကျမှာသေချာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယနေ့လိုအပ်နေသော ဝါးသုံးလုံးခန့်ကိုလည်း တစ်ပင်တိုင်ဝါးများသာဖြစ်ရမည်ဟူသော အတွေးများဖြင့် အုန်းဆောင် လှည့်ပတ်၍ ရှာဖွေနေမိသည်။

စင်စစ် ... ဤရေဝေမြောင်ဝါးတောတွင် တစ်ပင်တိုင်ဝါးများ ပေါက်ရောက်သည်ဆိုသော်လည်း အပင်နုကလေးများနှင့် သက်နုဝါးများသာ ပေါများလှသည်။ သက်ရင့်ဝါးများမှာ သူလိုကိုယ်လို ဝါးခုတ်သမားများကြောင့် ရှားပါးစပြုနေပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဝါးရင့်ကို လှည့်ပတ်၍ရှာဖွေနေရသဖြင့် အချိန်များ လေလွင့်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဝါးရုံတောကြီးထဲတွင် အမှောင်ရိပ်တို့ပင်ယုက်သန်းစပြုနေပါချေပြီ။

“ဟူး ... မလွယ်တော့ဘူးထင်တယ် ... မှောင်လည်း မှောင်လာတော့မယ်၊ နောက်နေ့မှပဲ လိုတဲ့ဝါးအရေအတွက်ကို ပိုပြီးခုတ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်မှပဲ၊ တော်ကြာ ညှိလှတို့ ငါ့ကိုမျှော်နေကြမှာ”

အုန်းဆောင် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း မပြန်တော့ဘဲ တစ်ဖက်လျှိုကြောထဲမှ ဖြတ်ဆင်းလိုက်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်ကမူ ဝါးဘောကြီးထဲမှ မပြန်တော့ဘဲ လျှိုကြောအောက်ဘက်ရှိ 'ရွှေနီချောင်း' ရိုးအတိုင်း စခန်းသို့ပြန်ရန် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ...

သူ ရွေးချယ်ခဲ့သောဖြတ်လမ်းသည် နာမည်ကျော် 'ကျောက်တလား' စွယ်ကြီးအောက်ဘက်ခြမ်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းမည့်ဖြစ်သည်ကို အုန်းဆောင်တစ်ယောက် ထိုစဉ်အချိန်ကာလအထိ သတိမထားမိခဲ့ပါချေ။

ထိုကဲ့သို့ သတိမထားမိလိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကပင် အုန်းဆောင်၏ ဘဝကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲတစ်ခုသို့ တွန်းပို့ခဲ့လိုက်ခြင်းကို ကာယကံရှင် အုန်းဆောင်တစ်ယောက် ကြိုတင်၍ သတိမရှိနိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် ...။

‘ရဲ့ ရဲ့ .. ရဲ့ ရဲ့’

‘မြန်း .. မြန်း .. မြန်း’

‘ဝေါ ဖရော .. ဝေါ ဖရော’

အုန်းဆောင်တစ်ယောက် နေဝင်ရိတရောအချိန်တွင် ရုတ်တရက် ရွှေနီချောင်းဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသောအသံများကြောင့် ထိတ်ခနဲရင်ခုန်သွားပါ၏။

ဟုတ်သည် ...။ လျှို့ကြောအောက်ခြေဘက်ရှိ ရွှေနီချောင်းဖျားဆီမှ တရဲရဲနှင့်မြည်သံများ တဖြန်းဖြန်းနှင့် ရေကျသံများ၊ တဝေါဝေါနှင့် အော်မြည်သံများကြောင့် အုန်းဆောင် လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းများပင် တန့်သွားကြသည်။

“ရော် ... ဘာသံတွေပါလိမ့် ... ဟို ... ဟို ... ဇနီချောင်းဖျားဘက်က အသံတွေထင်တယ်၊ ရေကျသံတွေရော တဖျောဖျောနဲ့ ခဲသံတွေကျသံရော ကြားနေရတယ်၊ ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အချိန်က နေဝင်ရိတရော နွားရိုင်းသွင်းချိန်။

နေရာက ယခုမှ အုန်းဆောင်တစ်ယောက် ကျိုးကျိုးတောင်းမှောက်ကြည့်မိသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် တောကမ်းပါးယံမှ စွန်းထွက်နေသော ကျောက်စွယ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုန်းခနဲတွေ့မြင်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ကျောက် ... ကျောက် ... ကျောက် ... တာ ... တလားကြီး”

ဟုတ်သည် ...။ တစ်ရွာတည်းသား ညိုလှနှင့် ပေါက်ခေါတို့ အတန်တန်မှာကြားခဲ့သော နာမည်ကျော်ကျောက်တလားကြီးက သူ၏ရှေ့တွင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေကောင်ကြီး တစ်ကောင်နယ် ထီးထီးမားမားကြီး တွေ့မြင်နေရပါချေပြီကော။

“ဘုရား ဘုရား .. ငါ .. ငါ ဖြတ် .. ဖြတ်လမ်းကနေလာ .. လာမိတာ မှား .. မှားပြီထင်တယ်၊ ဟို ဟို .. ဘီ .. ဘီလူးကောင်တွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ .. ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုက္ခပဲ၊ ဘုရား ဘုရား .. ကယ် .. ကယ်ပါ”

ထိုစဉ် တရဲရဲနှင့်ကြားနေရသည့် ရေသံများ၊ ခဲသံကျသံများ ရပ်သွားပြီး လူသံသူသံများနှင့် စကားပြောခံသံသဲ့ကိုပါ ကြားလိုက်ရပါ၏။

အုန်းဆောင်မှာ ယခုမှပင် ညိုလှနှင့် ပေါက်ခေါတို့၏ သတိပေးစကားများကို အမှတ်ရလာမိခဲ့သဖြင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ တဖြန်းဖြန်းထကာ ခေါင်းနားပန်းများပင် ကြီးသွားမိသည်။

“အိုး ... ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူး၊ ဘာကောင်ကြီးပဲလာလာ ဟောဒီဝါ၊ ခုတ်ခားနဲ့ အပိုင်းပိုင်းခုတ်မစ်မယ် ... ဟင်း”

နောက်ဆုံးမှာတော့ အုန်းဆောင်တစ်ယောက် လက်ထဲမှ ဝါ၊ ခုတ်ခားကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးကာ အသံများကြားရာသို့ ကျောက်တုံးအကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

နေဝင်ဖျါဖျါ ခပ်မှောင်မှောင် ဆည်းထားချိန်မှ မြင်ကွင်းက မသိမကွဲ။ ရွှေနီချောင်းစပ်တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ပမ်းနေကြသည့်

အရိပ်မည်းတချို့ကို တစ္ဆေကောင်ကြီးများနယ် ဝုံးတဝါး တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဟင် ... ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ချောင်းစပ်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ... ဘယ်သူတွေလဲ”

ကြောက်စိတ်နှင့် သိချင်စိတ်တို့ ခွန်တွဲနေသည့် အုန်းဆောင်တစ်ယောက် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ပြု၍ ဝုံးတဝါးမြင်တွေ့နေရသည့် အရိပ်မည်းကြီးများရှိရာသို့ ပုန်းလျှိုးကာ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ရွှေနီချောင်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်း၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ဟာ”

ရှုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အုန်းဆောင်ခမျာ ဟာခနဲပင် အာမေဩတ်သံထွက်သွားပါချေ၏။

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... စောစောက အရိပ်မည်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ၊ လူရိပ်တွေ ရော၊ စကားပြောသံတွေပါ ငါ သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ကြားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ပါလား”

ဟုတ်သည် ...။ စောစောပိုင်း မိနစ်အနည်းငယ်ကမှ တွေ့ခဲ့ရသည့် အရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးများကို လုံးဝမတွေ့မြင်ရပါလေတော့။ ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်များအစား တိုင်ငုတ်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ပစ္စည်းအချို့ကိုသာ ချောင်းစပ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

အုန်းဆောင်မှာ အားမလိုအားမရဖြစ်လာပြီး ထိုငုတ်တိုင်များနှင့် သံပုံး၊ ရေပုံးများရှိရာ နေရာသို့ ဓားမကိုဆုတ်ကိုင်၍

ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... ဒါ .. ဒါ .. ဟို .. ဟို .. ရွှေ .. ရွှေကျင်တဲ့ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေပါလား။ ဒီ .. ဒီလိုဆို စောစောက လူတွေ ဟယ်ကိုရောက်သွားကြပြီလဲ”

အုန်းဆောင်မှာ ဝင်လုဆဲနေခြည်အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသည့် မျှော်စင်နှင့် လေးခွက်၊ နှစ်တောင်ပတ်လည်ခန့် ရှိသည့် မြေစာတွင်း၊ မြေစာခဲများနှင့် သံပုံးစုတ်နှစ်လုံးတို့ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေပါ၏။

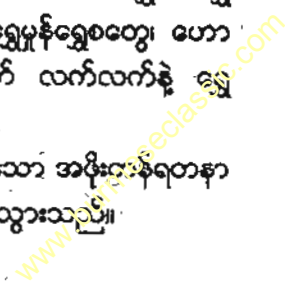
ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်လက်စ မျောစင် (ဂုန်နီအိတ်ဖျင်ကြမ်းစ) ပေါ်တွင် တင်ကျန်နေသည့် ဝင်းဝင်းလက်လက်အရာတချို့ကို အုန်းဆောင် အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မျောစင်ပေါ်က ဖျင်ကြမ်းစပေါ်မှာ တဝင်းဝင်း တလက်လက်နဲ့ ဘာများပါလိမ့် .. ရွှေ .. ရွှေစလေးတွေ ချားလား မ .. မသိဘူး”

ဟုတ်သည် ...။ အုန်းဆောင် သေချာစွာ ဂရုတစိုက် ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ လက်သည်းခြမ်းတစ်စိတ်ခန့်ရှိသော ရွှေမှုန်ရွှေစတစ်ဖတ်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ သိလိုက်ရပါ၏။

“ဟာ .. ဟုတ် .. ဟုတ်ဘယ် .. ဒါ .. ဒါ ရွှေ .. ရွှေစ .. ရွှေစတစ်စပဲ၊ ဟို .. ဟိုမှာလည်း ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ၊ ဟော .. ဟောဟိုဖျင်စပေါ်မှာလည်း လက်လက် လက်လက်နဲ့ ရွှေ .. ရွှေ .. ရွှေစတွေ”

အုန်းဆောင်မျက်လုံးတွေ ရွှေဟူသော အဖိုးတန်ရတနာ ပစ္စည်းများကြောင့် ပြူးကျယ်လင်းလက်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ထဲမှ ဝါးခုတ်ခားကြီးကို ခါးတွင်ထိုးလိုက်ပြီး မျောစင် (ဂုန်နီအိတ်ဖျဉ်ကြမ်း) ပေါ်တွင် တင်ကျန်နေသည့် ရွှေမှုန်ရွှေစများကို လောဘတကြီး သိမ်းကြီး ခြံယူငင်နေပါတော့သည်။

“ဟီး ဟီး ဟီး .. ရွှေ .. ရွှေ .. ရွှေတွေ့ အများကြီး .. အများကြီးပဲ .. ဟီး ဟီး .. ငါ .. သ .. သ .. သူဌေး .. သူဌေးဖြစ်ပြီ .. ဖြစ်ပြီကွ .. ဟီး ဟီး”

လောဘသည် အဝိဇ္ဇာကို သယ်ဆောင်လာတတ်သည့် အဓိကတရားခံဖြစ်ပါ၏။ ယခုလည်း ဝါးခုတ်သမား အုန်းဆောင် ၏ သတိနှင့်အသိတရားဟူသမျှတို့ကို ‘ရွှေ’ တည်းဟူသော လောဘအမှောင်က ကြီးစိုးမင်းမုသွားချိန်မှာတော့ ...။

“အဟီး အဟီး .. ဟာ .. ဟိုမြေတွင်းထဲမှာလည်း ရွှေ .. ရွှေမှုန်ရွှေစတွေက မနည်းမနောပါလားဟေ့၊ ချမ်းသာပြီ .. ငါ ချမ်းသာပြီကွ ... အဟေး”

အနီးရှိ နှစ်တောင်ပတ်လည်ခန့် မြေစာတွင်းထဲတွင် လည်း ရွှေမှုန်ရွှေစများက တဝင်းဝင်းတလက်လက်နှင့်။

အုန်းဆောင် သူ၏ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးစုတ် ကလေးကို ဖြည့်ကာ ရွှေမှုန်ရွှေစများကို သိမ်းကြီးခြံထည့်ပါလေ တော့သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်နှင့်ရွတ်ကာ သူ့ရှာတစ် ယောက်ကိုသိဖြစ်နေသည့် အုန်းဆောင်မှာ တစ်စတစ်စ အမှောင် ခိုဝှက် ကြီးစိုးလာသည်ကို သတိမမူမိပါလေတော့။

ထို့ထက်ပို၍ဆိုးဝါးသည်က ကျောက်တလားကြီးတောင် ဝှမ်းအောက်ဆီမှ သူ့ရိုရာသို့ ခါးကြီးထောက်ကာ စိန်းစိန်းဝါး

စိုက်ကြည့်နေသည့် ပလောင်းကြီးတစ်လုံးကို လွယ်သိုင်းထား သော သျှောင်ထုံးနှင့်ကရင်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုပါ အုန်း ဆောင် မမြင်မတွေ့လိုက်ရခြင်းက မကြာမီ သူ့ထံသို့ရောက်ရှိ တော့မည့် ကံကြမ္မာဆိုးများကို မည်သို့မျှတားဆီးနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်တော့ပါ။

ကရင်အဘိုးကြီးသည် အုန်းဆောင်အား အတန်ကြာမျှ နှိန်းစိန်းဝါးဝါးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ ခြန်လှည့်ထွက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

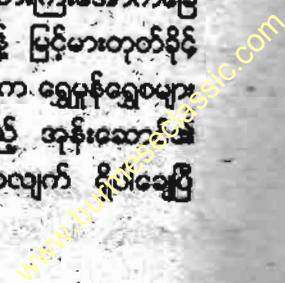
မကြာမီ နာမည်ကျော် ကျောက်တလားကြီးဆီမှ တဟီး တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းတွားဟစ်အော်သံကြီးများက မှောင်ရို ချိုးစည့်အမှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်စီးမျောလာခဲ့ပါချေပြီကော။

“ဟီး ဟီး .. ဟီး အဟီး”

“ဟင်း ဟင်း .. ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ရုတ်တရက် သူ၏အပေါ်မှ မကောင်းဆိုးဝါး တရွှေ ကောင်ကြီးနယ် အုပ်မိုးထားသည့် နာမည်ကျော် ‘ကျောက်တ လားကြီး’ ဆီမှ ညည်းညူသံများကို တိတိပပကြားလိုက်ရသဖြင့် အုန်းဆောင်တစ်ယောက် မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ချိန်အည်းမှာပင် ကျောက်တလားကြီးအောက်ခြေ ကျောက်ထရံကြီးဆီမှ လူနှစ်ရပ်ကျော်ခန့် မြင့်မားတုတ်ခိုင် သော မကောင်းဆိုးဝါးအရိပ်မည်းကောင်ကြီးက ရွှေမှုန်ရွှေစများ ကို လောဘတကြီး သိမ်းကြီးထည့်နေသည့် အုန်းဆောင်၏ နောက်ကျောတက်သို့ တရွှေရွှေတိုးဝင်လာလျက် ရှိပါချေပြီ တော့။

“ဟာ ... ဘာ .. ဘာသံကြီးလဲ၊ တဟီးဟီးနဲ့ ... သ .. သရဲခြောက်တာများလား”

အုန်းဆောင်မှာ ယခုမှပင် အမှောင်ရိပ်တို့ တစ်စတစ်စ ပါးပျိုကြီးစိုးလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်ချောက်ချာစွာ သတိပြုလိုက်မိသည်။ ထို့အတူ သူ၏နောက်ဘက်မှလည်း ‘ချွတ်’ဟူသော သစ်ကိုင်းကျိုးသံသဲ့သဲ့ကို ဖျတ်ခနဲကြားလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟာ .. အား .. ဘ .. ဘ .. ဘီလူး .. ဘီလူးကြီး .. ဘီလူးကြီး .. အီး အီး .. ဟီး ဟီး .. အစ် အစ်”

နောက်ကျသွားပါပြီ။ အုန်းဆောင် အော်ဟစ်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား ရထားခေါင်းတွဲကြီးတစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်လိုက်သကဲ့သို့ နာကျင်စွာခံစားလိုက်ရပြီး စိတ်အစဉ်ကလည်စကြာဝဠာအဆုံးထိတိုင် လွင့်ပျောသွားပါလေတော့သည်။

‘အီး .. အင်း .. အား’
‘ဝုန်း .. ဘုန်း’

ထို့အတူ အုန်းဆောင်၏ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံနက်ကြီးက ကျောက်တလားတောင်စွယ်သာမက ဝန်းကျင်ထက်အောက်တစ်ခွင်လုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားပါလေတော့သည်။

အုန်း (၂)

ကျောက်တလားအောက်သံနီမိန်း

“တောပျောက်က ကြိုးခွေ
မိမ့်ကြီးမြိုင်ချောင်တ
ရွှေစိုးခေါင် သံချိုညောင်းတယ်
ဒေါင်းက အိုးဝေ”

၃၀၆၉

တောင်ခြေလျှိုကြီးအတွင်းမှ ဒေါင်းတွန်သံအချို့ကို ပြတ်တောင်။ ပြတ်တောင်းကြားနေရသည်။ ‘မိမ့်ကြီးမြိုင်ချောင်’ ခု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ကျောက်တလားတောင်ကြီးထက်မှာတော့ ရုတ်ခွန်စိမ့်စမ်းများ၊ စမ်းပေါက်ချောင်းယေများနှင့် အထင်ကရဖြစ်သော ‘ရွှေစိုးချောင်း’ က ကျောက်တလားအောက်ခြေတွင် ခွေစီးထင်းနေပါ၏။

ရွှေစိုးချောင်းစပ်ရှိ သစ်တော၊ ဝါးတောကြီးထဲမှာတော့ ဒေါင်းညှို့တို့က အိုးဝေ အိုးဝေနှင့် တွန်သံပေးလာကြသကဲ့သို့ ရုတ်လွှဲကျော်များကလည်း ကွိုကွိုကွကွနှင့် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်

မြူးထူးခုန်ယုံဆော့ကစားကာ အော်မြည်လျက်ရှိကြသည်။
 အချိန်ကာလက ခအောင်းဝေသော တပေါင်းနွေလ။
 မြူးခိုးယုတ်ဝေ ရွက်ဟောင်းကြော့၍ တောင်လေဝေဝိုက်
 နွေစရိုက် နွေခါသမယသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျောက်တလား
 တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြာရီရော်ပိုင်းလျက် တောအလုံးသည် မှိုင်း
 မှောင်ပြာရော်သွေ့ခြောက်ကာ ကြည့်လေရာ၊ မြင်လေရာတိုင်း
 မြူတွေ့ဆိုင်းလျက် မှိုင်းမှိုင်းမှုန်နေပါသည်။

ကျောက်တလားတစ်ဖက်ခြမ်းဆီမှ ဖော်ကွဲဥသြငှက်နှင့်
 ငှက်ဖိုးခေါင်တို့၏ လွမ်းယောင်ဆွေးယောင် တေးဖွဲ့အော်မြည်
 သံတို့ကလည်း ညနေခင်းလေပြည်ထဲတွင် စီးပျော့ယူလွင့်နေကြပါ
 ၏။ တစ်နေကုန် အလင်းများ ပြန့်ကြက်ခဲ့ပေးထားသည့်
 နေလုံးနီနီကြီးပင် သူ၏အလင်းတန်းများကို ရုပ်သိမ်းစပြုနေခဲ့
 မဟုတ်ပါလား။

တကယ်ပင် ဆည်းဆာနေက အားပျော့လျက်ရှိပါချေ
 ဝင်လှဆဲ နေလုံးနီနီကြီးက ကျောက်တလားတောင်စွယ်
 ထိပ်တွင် မေးတင်ခိုနားလျက်ရှိပါ၏။ ရိုးမအတွင်းမှ အမျိုးအမည်
 မသိ ငှက်တစ်အုပ်၏ အော်ဟစ်ဆူညံသံများကြောင့် ကြိမှုန်တ
 ယောက်အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်ဖျက်ကာ နိုးထလာခဲ့သည်။ ယ
 မနက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး မြေသယ်မြေပေါက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ယ
 ဖျားဖျားကာ ကိုယ်လက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကြိမှုန်တစ်ယောက် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်း
 အိပ်ရာထက်တွင်သာ ဘယ်ညာလူးလှိုင်းရင်း ထူးဆန်းသော ငှ
 အော်သံတစ်မျိုးကို နားစွင့်နေမိသည်။ အမှတ်တမဲ့ နားထော

ကြည့်လျှင် ဗုံးတီးသံ၊ နဲမှုတ်သံများကဲ့သို့ အော်မြည်ဟစ်ကြွေး
 နေကြသည်။ ငှက်များ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အပြိုင်အော်
 မြည်နေကြသည်မို့ ကြိမှုန်မှာ အိပ်ရာထက်မှ မထချင်၊ ထချင်နှင့်
 ထလိုက်ရသည်။

စင်စစ် သူတို့ရွက်ဖျင်တဲအနီးရှိ မှန်ကူပင်ကြီးပေါ်မှ ငှက်
 လေးငါးဆယ်ကောင်ခန့် အုပ်စုဖွဲ့လျက် အော်မြည်နေကြသည့်
 ငှက်ဆိုင်းပိုင်း၊ ခေါ် ထူးထူးဆန်းဆန်းငှက်တစ်အုပ် အိပ်တန်း
 ဆိုကြရင်း တကျည်ကျည်အော်မြည်နေကြသည့်အသံများက ထူး
 ဆန်းစွာပင် ဗုံးတီးသံ၊ နဲမှုတ်သံလေးများဖြင့် ဆိုင်းပိုင်းတစ်ခု
 စီးခတ်နေသကဲ့သို့ အသံများ ထွက်ပေါ်နေခြင်းပင်တည်း။

ကြိမှုန်တို့သားအဖသုံးယောက် ပဲခူးရိုးမအတွင်းရှိ
 ကျောက်တလားတောင်ခြေအနီးမှ ရွှေခီချောင်းသို့ ရောက်ရှိနေ
 ညာသည့်မှာ (၈)ရက်ခန့်ပင် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မည်မည်ရရ
 ရွက်ရန် ယခုအချိန်ထိတိုင် နေရာအတည်တကျ အထိုင်မ
 နိုင်သေး။ ကောင်းနိုးရာရာ မြေနေရာကိုရှာဖွေရင်း ထူးဖော်နေ
 ညာသည့်မှာ (၉) ရက်မြောက်သို့ပင် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ပါ၏။

ကြိမှုန်၏ဖခင် ဦးရွှေသာ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကြိစန်နှင့် သူတို့
 သားအဖသုံးယောက်တို့သည် (နှစ်ပတ်)စာ ရိက္ခာများကိုတောင်
 ရှိခွာမှ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ခန့်သာ သယ်ယူနိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် ရက်အ
 ညည်းငယ်အတွက်သာ ကျန်ရှိတော့သည်မို့ အားစိုက်ကာ ရှာဖွေ
 ကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုအထဲတွင် ကြိမှုန်မှာ ငှက်ဖျားဒေသအခံ
 စားသူမို့ ယနေ့တစ်ရက် စခန်းတွင်သာ တစ်လောက်တည်း
 ခံပြတ်ရင်း နားနေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တလားတောင်မှ ရွှေနီချောင်းသည် ရွှေကျွဲ
ရွှေရရှိနိုင်သည့်ချောင်းဖြစ်သလို ချောင်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း
လှုပ်ကွက်များရှာဖွေ၍ ရွှေရှာ၍ရရှိနိုင်သော ချောင်းတစ်ခု ဖြစ်
ပါ၏။ သို့သော် ကျောက်တလားတောင်ကြီး၏ ကျော်စော
ဂုဏ်သတင်းအရှိန်အဝါကြောင့် လာရောက်ရှာဖွေတူးဖော်သူများ
မရှိသလောက်ရှားပါးလှသည်။

“ကျောက်တလားတောင် လွတ်အောင်ရှောင်
မရှောင်နိုင်ငြား၊ မပျော်ပါးနှင့်
ဘီလူးစားခြင်းခံရမည်
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မခိုလေနှင့်
ဘီလူးအော်သံ ကြားရမည်။

ဟုတ်သည်လေလား။ မဟုတ်သည်လေလား။ ပုံပြန်
လေလား။ ဒဏ္ဍာရီလေလား မသိနိုင်။ တဘောင်လိုလို၊ စာရိတ်
လိုလို၊ သိုက်စာလိုလိုနှင့်။ အထက်ဖော်ပြပါ လက်ကံတဘောင်
ကြောင့်လည်း ‘ကျောက်တလားတောင်’ ကြီးသည် ချောက်ချာ
ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာပေါင်းများစွာနှင့် ဂုဏ်သတင်းကြီး မြင့်ခဲ့သည့်
မဟုတ်ပါလော။ တကယ့်လက်တွေ့များတွင်လည်း ကျောက်တ
လားတောင်သို့ ရွှေရှာသွားသူများသည် အပြန်ခရီးတွင် တစ်
ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့
သောသတင်းများကြောင့် ကျောက်တလား၏ နာမည်ဂုဏ်
သတင်းက ကြီးချင်တိုင်းကြီးနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။
စာဆိုတဘောင်များအတိုင်း ကျောက်တလားဘီလူး အ
စားခံရခြင်းလေလား။ သို့တည်းမဟုတ် တောင်ကြားကျွဲကြီးများ

ကြားတွင် လိမ့်ကျပျောက်ဆုံးခြင်းလေလား။ တောကောင်ကြီး
များ၏ သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းများကို ခံကြရလေသည်လား
ထိတတ်နိုင်။ သဲလွန်စ၊ ခြေရာလက်ရာအစအနပင် ရှာဖွေ၍
မတွေ့ရလောက်အောင် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ကြခြင်း
ကြောင့်လည်း ကျောက်တလားရွှေမြေသည် အဖြေမရှိသော
ပဟေဠိပုစ္ဆာများနှင့်သာ ပွေလိမ်ရှုပ်ထွေးနေပါချေတော့သည်။

လောလောဆယ်မှာမူ ရွှေနီချောင်းဖျားတွင် ကြံ့မှုတို့
လှူနှင့် ဖရစ်ခဲရွာဘက်မှ ရွာသားသုံးလေးဦးတို့သာ ကိုယ့်လုပ်
တွက်နှင့်ကိုယ် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြပါ၏။ ယခင်နေ့များက
ဆိုလျှင် ကြံ့မှုကိုယ်တိုင်ပါဝင်၍ ရွှေစရွှေနု ရွှေထွက်များရှာနေ
ရာများတွင် ဟိုစမ်းစမ်း ဒီစမ်းစမ်းနှင့် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကြရင်း
နေဝင်အလုပ်သိမ်းခဲ့ကြရသည်ချည်းသာ ဖြစ်ပါချေ၏။

ယခုလည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကြံ့မှုတို့
ရောက်မလာကြသေးသဖြင့် သူတို့အားကြိုဆိုရင်း စခန်းတစ်
ခုတွင် လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်တ
လားတောင်၏ လှပသော နေဝင်ဆည်းဆာသဘာဝအလှပန်းချီ
အားတစ်ချက်က အမှတ်မထင် ကြံ့မှုအား ညှို့ယူဖမ်းစားလိုက်
သည်သို့။

ဝင်လှဆဲနေလုံးနီနီကြီးသည် နီထွေးသောမျက်နှာပိုင်း
ကြီးဖြင့် ရွှေနီချောင်းစပ်ချောက်ကမ်းပါးထက်ဝယ် ဝေ့ဝဲလျှောက်
ဆိုကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေရှိ ချောင်းရေပြင်တွင်
နေလုံးနီနီကြီး၏မျက်နှာရိပ်သည် တန်း၍ထင်နေသည်။ ရွှေနီ
ချောင်းရေပြင်တစ်ခုလုံး မျက်စိတစ်ဆုံး ပုစွန်လီရောင်ယုက်ဖြာ

သန်းနေပါ၏။ အနီရောင်အနားသတ်၍ အပြာပိုင်းပိုင်းနှင့် ညိုစပြုနေပါချေပြီကော။

ချောက်ကမ်းပါးအထက် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် တန်တန်းကြီးငါးထွက်နေသည့် နာမည်ကျော် 'ကျောက်တလားကြီး' က ဝင်လှဆဲဆဲ ဆည်းခောနေခြင်းအောက်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ လက်ဖျံရိုးကြီးတစ်ချောင်းနယ်ပြာပိုင်းပိုင်း။ ညစ်ထေးထေးဖြင့် တွေ့မြင်နေရပါ၏။ စင်စစ်ကြိမ့်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီရယ်မဟုတ် ... ရွှေနီချောင်းရှိရာထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ ဦးတည်ရာမဲ့ခြေလှမ်းများနှင့် မသိစိတ်တို့၏ခေါ်ဆောင်မှုတို့က ပြာပိုင်းပိုင်းကျောက်တလားကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေစေသည်ဟုဆိုပါလျှင်

ဟုတ်သည် ...။ ကြိမ့်တစ်ယောက် မသိစိတ်၏ ညိုငင်ဖမ်းစားမှုဖြင့် နာမည်ကျော်ကျောက်တလားကြီးအနီးသို့ မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါချေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျောက်တလားကြီးအောက်ခြေရှိ ရွှေနီချောင်းဖျားအနီးတွင် မည်းမည်းမိုမိုရိပ်သဏ္ဍာန်အချို့ကို 'ကြိမ့်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရော် ... အခုလို နေဝင်လုနီးတဲ့အချိန်မှာတောင် လူတွေ ရွှေနီချောင်းယူနေကြတုန်းပဲလား။ တော်တော်တော့ ငွေကြေးတဲလူတွေပဲ”

ကြိမ့် ပါးစပ်မှ တာတွတ်တွတ်ပြောဆိုရင်း ထိုလူများနဲ့ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်စွယ်နောက်ဘက်မှ တစေ့တစောင် အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေပါလေ၏။ သည်မှာပင် မယုံနိုင်စရာထူးခြားမှုတစ်ခုကို ကြိမ့် ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အသက် (၇၀)ကျော်အဘိုးတစ်ဦးနှင့် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ခန့် မြေးငယ်လေးတစ်ယောက်တို့ ကျောက်တလားကြီး၏ အောက်ခြေတွင် 'မျောစင်'ဖြင့် ရွှေနီချောင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ဤမျှအသက်အရွယ်ဖြင့် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသော ရိုးမအတွင်းသို့ တက်လာပြီး ရွှေနီချောင်းနေခြင်းသည် အံ့ဩစရာတစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ဒီလောက်အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့တောင် ရိုးမထဲထိလာပြီး လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရွှေနီချောင်းရတယ်လို့ကွာ”

ဟုတ်သည် ...။ ဤမျှအသက်အရွယ်ကြီးနှင့် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသလောက် သဘာဝဘေးဒဏ်၊ တောကောင်ကြီးများ၏ အန္တရာယ်တို့ဖြင့် ရောပြင်းနေသည့် ရိုးမအတွင်းသို့ တက်လာပြီး ရွှေနီချောင်းဖျားမှ နာမည်ကျော် 'ကျောက်တလားကြီး' အောက်တွင် ရွှေနီချောင်းယူနေကြသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ... ရွှေသည် လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးသော ရတနာပစ္စည်း ဖြစ်ပါ၏။ အသက်အရွယ် ကြီးသည်၊ ငယ်သည် မခြားနား။ လိုချင်တပ်မက်မှုရှိနေကြစမြဲပင်မို့ သူလည်းလေ လောက်သားပေမို့ ဟူ၍ပင် မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကြိမ့်မှာ အဘိုး၏မျောစင်ပေါ်သို့ အနုတ်တမဲ့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ မျောစင်ပေါ်ရှိ ဂုန်နီကြမ်းဖျင်စပေါ်တွင် ရေလောင်းချလိုက်တိုင်း ရွှေနီချောင်းရွှေစုများကို ဝင်လှဆဲဆဲနေခြင်းအောက်ဝယ် တဝင်းဝင်းတလက်လက်ရှိနေသည်ကို

အဲဒါတွေတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ရွှေ .. ရွှေ .. ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ အများကြီး .. အများကြီးပါလား။”

အဘိုးကြီးမှာ မျောစင်ထိပ် ဇလားခွက်အတွင်းရှိ ခဲ၊ သဲ၊ ကျောက်တို့ကို လှုပ်ခါချနေပြီး မြေးငယ်လေးမှာမူ ထိုဇလားခွက်ထဲသို့ ရေငင်ကာလောင်းပေးနေပါ၏။ ဇလားခွက်အတွင်းတွင် ခဲ၊ သဲ၊ ကျောက်တို့ကုန်သွားလေတိုင်း မြေးငယ်လေးက (၂)တောင်ပတ်လည်သာသာခန့်ရှိသော မြေကျင်းထဲမှ မြေကြီးများကို ဂေါ်ပြားနှင့်ထိုးဆွဲကာ ဇလားခွက် (ဆန်ခါကွက်) ဆဲသို့ ကော်၍ထည့်ပေးနေပြန်ပါ၏။

မြေးငယ်လေး ဂေါ်ပြားနှင့်သယ်ယူရာတွင်လည်း ရွှေမှုန်ရွှေစများကို လှမ်းတွေ့နေရသဖြင့် ကြိမ်ဖန်ဖျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တလက်လက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်သို့ ...။

“ဘုရား ဘုရား ... ငါ .. ငါများ မျက်စိမှောက် ငနတာများလား။ ဟို .. ဟို နှစ်တောင်ပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ မြေကျင်းထဲက မြေကြီးတွေထဲမှာလည်း ရွှေမှုန်ရွှေစတွေက အများကြီးပါလား။ ဒီ .. ဒီမြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တော်တော် ကံကောင်းကြတာပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... ငါတို့မှာဖြင့် တစ်ပတ်ကျော်လောက် သဲကြီးမဲကြီးရှာဖွေနေရတာတောင် ဘာမှဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး။ ဟူး ... ကြည့်ပါဦး။ သူတို့မြေးအဘိုးကျတော့လည်း ရွှေမှုန်ရွှေစတွေက ဆန်ခါခွက်ပေါ်မှာရော၊ ဟိုမြေကျင်းထဲမှာရော နည်းနည်းနောနောရွှေမှုန်တွေမှ မဟုတ်တာ”

ကြိမ်ဖန်ဖျက်ပယောက် အနီးဆုံးကျောက်တုံးကွယ်များနောက်ထိတိုင် တိုးဝင်ချဉ်းကပ်သွားကာ အဘိုးအို၏ရွှေလုပ်ကွက်ကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ချောင်းမြောင်းကာ အကဲခတ်နေပါတော့သည်။ ရွှေမှုန်ရွှေစများမှာ ကျင်ဖန်းဖြင့် မကျင်ယူရခင်ကတည်းကပင် တွေ့မြင်နေရသဖြင့် အဘိုးအိုတွေ့ရှိထားသည့် ရွှေတွင်းသည် အောင်မြင်သောရွှေတွင်းတစ်တွင်း ဖြစ်နေပါချေပြီကော။

ထို့ကြောင့်လည်း ကြိမ်ဖန်ဖျက်ပယောက် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၊ အချိန်အခါကိုပင် မေ့လျော့ကာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် ရွှေတွင်းကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ချောင်းကြည့်နေပိပါတော့သည်။

မျောဆိုသည်မှာ တစ်ဖက်နိမ့် တစ်ဖက်မြင့် ရေဆင်းကောင်းအောင်လုပ်ထားပြီး ၎င်းအပေါ်မှ တစ်တောင်ခန့်ရှိ ဂုန်နီကြမ်းဖျင်စများ ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာ ခင်းထားခြင်းကိုခေါ်ပါ၏။ စချိုကမူ ငှက်ပျောအခေါက်ပတ်လည်လှန်၍ ထိုမျောစင်ပေါ်မှ ကန်လန်ခံကာထားရှိလုပ်ကိုင်ကြသည်ကိုလည်း ‘မျော’ ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထိုမျောစင်ပေါ်သို့ တူးယူရရှိသော မြေစာခဲ၊ သဲ၊ သံမှုန်တို့နှင့်အတူ ရွှေစများပါ ဆန်ခါခွက်ထဲသို့ထည့်ကာ ရေဖြင့်လောင်း၍ လှုပ်ခါချရသည်။ ထိုသို့လှုပ်ခါချလိုက်လျှင် ရွှေထက်ပေါ့ပါးသော သဲ၊ ခဲ၊ ကျောက်တို့ ရေဖြင့်မျောပါသွားကြသော်လည်း ရွှေမှုန်ရွှေစတို့မှာ ဂုန်နီဖျင်ကြမ်းစ သို့မဟုတ် ငှက်ပျောအခေါက်တို့၌ တင်ကျန်နေခဲ့ကြပါလေ၏။ ပြီးမှ ၎င်းတို့ကို ကျင်ဖန်းအတွင်းသို့ထည့်ယူကာ ‘ရွှေ’ ကို သန့်စင်ကျင်ယူကြရသည်။

သက်မင်းကျလှိုင်

၂၈

ကြံ့ခိုင်စောစောက မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ မျောစင်ပေါ်မှ ရွှေမှုန်ရွှေစများကိုဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်ဆိုလျှင် ရွှေကျင်ယူရသည်ဆိုသော်လည်း ထိုမျောစင်ပေါ်၌ ရွှေမှုန်ရွှေစများကို တော်တန်ရုံ မြင်ရခဲပါ၏။ ယခုမူ ကျင်ပန်းဖြင့် ကျင်ယူရသေးခင်မှာပင် ရွှေမှုန်ရွှေစများကိုတွေ့မြင်နေရသည်မို့ ကြံ့တစ်ယောက် အလိုရမ္မက်အားကျစိတ်များဖြင့် ချောင်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆည်းဆာလေပြည်တွင် မိုးသက်ရန်တို့ စီးမျောလွင့်ပါလာကြပါ၏။ ကျောက်တလားတောင်ထိပ်တွင် မိုးရိပ်မိုးသားများ အုံ့နှိုင်း၍ပိတ်မှောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုမှာ ဆန်ခါခွက်ထဲမှ ခဲ၊ သဲ၊ ကျောက်များကို လှုပ်ခါရင်း မြေးငယ်ဖြစ်သူအား လှမ်းပြောလိုက်သံကို ကြံ့မူကြားလိုက်ရသည်။

“မြေးရေ ... ဒီဆန်ခါခွက်ထဲကကုန်ရင် မြေစာတွေ ထပ်မထည့်နဲ့တော့၊ ကျောက်တလားတောင်မကြီးထိပ်မှာ မိုးသားတွေညှို့နေပြီ၊ မကြာခင် မိုးရွာချလို့ တောင်ကျရေတွေ စီးလာတော့မယ်၊ တော်ကြာ ငါတို့မြေးအဘိုးတွေ ချောင်းရေထဲကို မျောပါသွားဦးမယ်၊ နေလည်းဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ သိမ်းကြစို့ မြေးရေ”

ထိုနောက်မှာတော့ အဘိုးအိုနှင့်မြေးငယ်တို့မှာ သူတို့၏ လုပ်ငန်းသုံးကိရိယာများကို လိုက်လံစုစည်း၍ သိမ်းဆည်းနေကြသည်။ ဟုတ်သည် ...။ ရွှေနှီချောင်းက အဘိုးအိုပြောသည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျောက်တလားတောင်မကြီးထိပ်တွင်

မိုးညှို့လာပြီဆိုလျှင် မကြာမီ တောင်ကျရေသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပါးလုံးထိုး ဆင်းချလာပါတော့သည်။ ထိုသို့ခေမာအချိန်မျိုးတွင် ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်းချောင်းရိုးကို လူဆိုထားနှင့် ... မြင်းပင် ပြေး၍မလွတ်နိုင်ဟု ဆိုစကားရှိပါ၏။

ရွှေကျင်လှုပ်ကိုင်ကြရာတွင် လှုပ်ကွက်များနှင့် တဲများရှိရာသည် မဝေးလှသော်လည်း အချို့နေရာများတွင် မြင့်မားသော ကမ်းပါးကြီးများသည် (၁၀)ပေ၊ (၁၅)ပေ အမြင့်ခန့်ထိ ရှိတတ်ပါ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ငယ်ရွယ်သူများက သစ်ပင်နွယ်ပင်များကိုဆွဲ၍ ကမ်းပါးပေါ်သို့တက်ရောက်နိုင်ကြသော်လည်း သက်ကြီးရွယ်အိုများအတွက်မူ လွန်စွာခက်ခဲသလောက် အန္တရာယ်များလှပါလေ၏။ ကြံ့မူတစ်ယောက် ဟိုဟိုသည်သည် စဉ်းစားရင်း အတွေးလွန်သွားသည်မို့ အဘိုးအိုနှင့် သူ၏မြေးငယ်တို့ ပြန်သွားကြသည်ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်နိုင်ပါချေတော့။

ကြံ့မူ သတိဝင်လာတော့ စောစောက မျောစင်နှင့် မြေကျင်းတစ်ဝိုက်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြပါလေတော့။ ဆည်းဆာနေခြည်ပင် အားပျော့ပါးလျားစပြုနေပါပြီ။

“ဟော ... အဘိုးအိုနဲ့ သူ့မြေးတောင် မရှိကြတော့ပါလား။ ဘယ်လမ်းကနေ ပြန်သွားကြမုန်းတောင် မသိလိုက်တော့ဘူး။ အင်း ... သူတို့မရှိတုန်း သူတို့တူးထားတဲ့ မြေကျင် (ရွှေတွင်း) ကို သွားပြီးကြည့်ဦးမှပဲ”

ကြံ့မူသည် အဘိုးအို၏ရွှေတွင်းကို စိတ်ဝင်တစား အားကျလွန်းသဖြင့် ကျောက်တုံးအကွယ်မှထွက်ကာ နှစ်ပောင်ပတ်ဆည်ခန့်ရှိသောမြေကျင်သို့ အပြေးအလွှားသွားသောက်ကြည့်ရှုပါ

သည်။ ထို့နောက် အနီးတွင် အဆင်သင့်ရှိသော သံပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်နှင့် မြေကျင်းထဲမှမြေစာခဲများကို ထိုးကော်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

ကဗျာကယာကော်ယူလိုက်သည့် သံပန်းကန်ပြားထဲ တွင် ရွှေမှုန်ရွှေစများကို များပြားစွာတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြိမ်နှုတ်ခါရင် မှာ ဒီတိခနပ်ပင် ခုန်လှုပ်သွားပါ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နုလုံး သွေးတို့ တဒိတ်ဒိတ်တိုးလာပြီး ကြိမ်ကိုယ်တိုင်လည်း လောဘ စိတ်တို့ တရိပ်ရိပ်နှင့်တက်လာကြသည်။ ယူသင့်၊ မယူသင့် စဉ်း စားဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု မရှိတော့။ အသိစိတ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွား သည့် ခဏ ...

မြေကျင်အနီးရှိ သံပုံးအစုတ်တစ်လုံးထဲသို့ သံပန်းကန် ပြားဖြင့် ရွှေမှုန်ရွှေစများပါရှိသည့် မြေစာများကို လောဘတကြီး ခပ်၍ထည့်ပါလေတော့သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပြည်လျှံနေပြီဖြစ် သည့် သံပုံးစုတ်ကို မနိုင်တနိုင်နှင့် သယ်မကာ ကမ်းပါးပေါ်သို့ သယ်ယူသလာခဲ့သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ငါတော့ သူငွေဖြစ်ပြီနဲ့ တူ တယ်၊ ဒီသံပုံးထဲက ရွှေမှုန်ရွှေစကိုသာ ကျင်ယူလိုက်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး တစ်ပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာလောက်တော့ ရမယ် ... ဟင်း ဟင်း ... ငါ့ကိုတော့ ဘုရားပျီထင်တယ်ဟေ့”

ကြိမ်နှုတ်ခါရင်တည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိ၍ လျက် သံပုံးကြီးကို မနိုင်တနိုင်နှင့်သယ်ယူလာစဉ်မှာပင် လမ်း တွင် သူ၏အစ်ကို ကြံစုန်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမိပါလေ၏။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ကြိမ် ... တဲမှာမနေဘဲနဲ့ ဘယ်

ကိုလျှောက်သွားနေတာတုံး၊ နေမကောင်းဘူးလည်း ဖြောသေး တယ်၊ ဟိုမှာ အဖေက စိတ်ပူနေပြီ”

“ဟား ... ဟေ့ ဟေ့ ကြံစုန် ... လာ လာ ... အတော်ပဲ ... ဒီ .. ဒီသံပုံးကို ကျပြီးသယ်ပေးစမ်းပါကွာ၊ ငါ လည်း လောဘတကြီးနဲ့ ထည့်လာခဲ့တာ အခုမှ မနိုင်မနင်းဖြစ် နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... သံပုံးထဲက ဘာတွေ့ဖို့လို့ ငါက သယ် ပေးရမှာလဲ ကြိမ်”

ကြံစုန်က မောမောနှင့်အလုပ်သိမ်းလာရာမှ တဲထဲတွင် ညီဖြစ်သူအား မတွေ့ရသဖြင့် ဖခင်ကြီး၏ခိုင်းစေမှုနှင့် လိုက်လံ မှာနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ယခု တွေ့မည်တွေ့တော့လည်း သံပုံးကြီး တစ်လုံးကို မနိုင်မနင်းထမ်းပိုး၍ ပြန်လာသည်ကြောင့် မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အာ ... မင်းတို့ သံသဲမဲမဲရှာနေတဲ့ ရွှေတွေလေကွာ ရွှေတွေ၊ ကိုင်း ... ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ကြိမ်နှုတ်ခါရင်က သံပုံးကြီးကို ပန်းထက်မှချကာ ကြံစုန်အား ပြလိုက်သည်။ သံပုံးထဲသို့ စိတ်ဝင်တမ်းကြည့်လိုက်သည် ကြံ စုန်၏မျက်နှာတွင် ဝင်းခနဲလင်းလက်သွားသည်။

“ဟာ ... ရွှေ .. ရွှေမှုန်ရွှေစတွေနဲ့ ရောထွေးနေတဲ့ မြေစာခဲတွေပါလား၊ ဒါ .. ဒါ .. မင်း .. မင်း .. မင်း ဘာလဲ မနရာက တွေ့ခဲ့တာလဲ ကြိမ် ... ဟင်”

“ဟေ့ ကြံစုန် ... သိချင်ရင် နောက်မှပြောမယ် ... လောလောဆယ် ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီသံပုံးကို စိုင်းမပြီး ထဲသို့

ကိုယူသွားကြမယ်”

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား ရွှေမှုန်ရွှေစများ ပါဝင်သည့် မြေစာသံပုံးကြီးကို သူတို့နေထိုင်ရာ ရွက်ဖျင်တဲကြီး ဆီသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ တဲဆီသို့ရောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူ အား သံပုံးကြီးအတွင်းမှ ရွှေမှုန်ရွှေစများကို ပြသလိုက်ပါလေ၏။

“ဟာ ... ဒါ .. ဒါ တကယ် ရွှေမြေအစစ်ပဲ ကြုံပုံရ မင်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဘယ်နေရာကနေ ရခဲ့တာလဲ ကြုံပုံရ ဒီလိုရွှေမှုန်အနေအထားမျိုးက ငါတို့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်လ ရှာဖွေရင်တောင် တွေ့ဖို့မလွယ်တဲ့ အနေအထားပဲဟေ့”

“အင်း ... နေရာသိတောင်မှ မလွယ်တော့ဘူး အဖေ ခေရ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဖေတို့လည်း မနက်ဖြန်ဆိုရင် အလုပ် ဆင်းလို့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အခုဆိုရင် ကျောက်တလား တောင်ထိပ်မှာ မိုးတွေရွာနေပြီဆိုတော့ မကြာခင် ရွှေနီချောင်းမှာ တောင်ကျရေတွေ ဆင်းလာတော့မယ်၊ လုပ်ကွက်တွေအားလုံး ကို ရေတွေလွှမ်းသွားတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အတွက်ကတော့ ရွှေပါတဲ့မြေစာတစ်ပုံး ရထားပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန် အဲဒီမြေစာ တွေကို ကျင်ယူရုံပဲရှိတော့တယ်လေ ... ဟင်း ဟင်း”

ဖခင်ကြီးရော အစ်ကိုဖြစ်သူကြုံစုန်ပါ သူပြောသည့် စကားများကိုသာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ရင်း ရွှေမှုန် ရွှေစများ ရောနှောကာပါဝင်နေသည့် မြေစာပုံးကြီးကိုသာ အံ့ဩ ဝမ်းမြောက်စွာ ငေးကြည့်နေကြပါလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

မယုံဘူးဆိုတာ မကြုံဖူးသေးလို့ပါ

ကြုံပုံပြောတာ မှန်သည်။

ထိုနေ့ညနေ နေဝင်ပြီး မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သွားသည်နှင့် ရွှေနီချောင်းရေအလျင်သည် တပေါတေ တပုန်းတုန်းနှင့် အရှိန်အ နှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလာသဖြင့် ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ကမ်း စောင်းတစ်လျှောက် ချောင်းရေသည် ဝါးလုံးထိုးစီးဆင်းကာ မြစ်ကြီးတိုက်စားသွားခဲ့သည်။

ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ ရွှေလုပ်ကွက်များ၊ နှိုက်သရိုက်များပါမကျန် သိမ်းကြိုးကာ တိုက်စားဝါးမျှသွား ည့် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်တလားထောင်ထိပ်တွင် မိုးရိပ်ညိုလျှင် ရွှေနီ ချောင်းရှိရွှေကျင်သူများ ကျောက်ယာ လုပ်ငန်းခွင်မှ သိမ်းဆည်း စာရွာကြရသည်မှာ စကားပုံမဟုတ်၊ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်။ အယ်စင်စစ်ပင် ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို လက်တွေ့သားက ပြသ

သွားသကဲ့သို့ပါတည်း။

“ဪ... ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ သားတို့ရယ် ...

ကျောက်တလားတောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားပုံတွေ၊ တဘောင်ညွှန်းတွေ ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်... ဟင်း ဟင်း ... ဘာတဲ...
... 'ကျောက်တလားတောင် လွတ်အောင်ရှောင်၊ မရှောင်နို...
ငြား မပျော်ပါးနဲ့ ... တဲ့၊ ဘီလူးစားခြင်း ခံရမည် ... တဲ့...
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မဆိုလေနှင့် ဘီလူးအော်သံကြားရမည် ... လို...
ဆိုတဲ့ တဘောင်လင်္ကာထဲကအတိုင်းပဲဟေ့၊ တစ်ညလုံး တထေ...
ဝေါ၊ တဝုန်းဝုန်း၊ တဟီးဟီးနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ဘီလူးကောင်...
ကြီးတွေ အော်ဟစ်မြည်ကြွေးနေသံတွေကျနေတာပဲ၊ ကျောက်...
တလားတောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်နေတာပဲ ကြုံပုံရေ”

ဟုတ်သည် ...။

မိုးသံ၊ လေသံ၊ တောင်ပေါ်ရေကျသံများက ကျောက်တ...
လားတောင်တစ်ဝိုက်တွင် တဟီးဟီး၊ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ဘီလူးကြ...
တစ်ကောင် အော်ဟစ်ညည်းညူနေသကဲ့သို့ ပဲ့တင်ညံ့လျက်...
သည်ကို ကြုံပုံသတ်ပြုလိုက်မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အတွက် ကျောက်တလားကြ...
က လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည့် 'ရွှေမြေစာပုံး'ကြီးက အဆင်...
သင့်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကြုံပုံနှင့်ကြုံပုံတို့မှာ နံနက်စာအတွက် အဆာပြေ...
မင်းကြမ်းများစားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် ထိုရွှေမြေစာသုံးကြ...
ထဲမှ မြေစာများကို တဲအနီးမှာပင် ကျင်မန်းထဲသို့ထည့်ကာ...
ကျင်နေမိကြသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရွှေသာကလည်း သူတို့ရွှေကျင်နေကြ...
သည့်အနီးသို့ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုရင်း ကူညီ...
လုပ်ကိုင်ပေးပါ၏။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား...
ဆင်မပြောနိုင်ကြဘဲ မြေစာပုံကြီးကိုသာ ကျုံး၍ ကျင်ယူနေကြ...
သည်။

သို့သော် မည်သို့ဖြစ်သွားလေသည်မသိ ...။ ယမန်...
ညက ရွှေမှုန်ရွှေစများဖြင့် တဝင်းဝင်းတလက်လက်ရှိနေသော...
ခဲပုံးထဲမှ မြေစာများသည် ယနေ့နံနက်တွင် ကျင်မန်းများဖြင့်...
လှိုင်လိုက်သည်နှင့် ရွှေနှင့်တူတာဆို၍ အဝါရောင်အဖတ်လေး...
စစ်ဖတ်ပင် မတွေ့ရပါလေတော့။

“ဟော ... ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ကြ...
စ် ငါ မြေစာတွေကို ပန်းကန်ပြားနဲ့ခပ်ယူတုန်းကတောင် ရွှေ...
ရွှေတွေဟာ ပန်းကန်ပြားမှာတောင် ကပ်ပါလာကြတာ တွေ...
နသေးတယ်၊ အခု တစ်ပွင့်တလေတောင် မတွေ့ရတာ ဘာ...
ဘာသဘောလဲ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဟင်”

ကျင်ထားသော မြေစာနှင့် ရေများထဲတွင် မွှေနှောက်...
အသွသည်။ ကျင်မန်းပေါ်တွင်လည်း ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ရှာဖွေ...
ညည်းသည်။ မြေစာသုံးပုံးထဲတွင်လည်း မျက်လုံးကြီးများ ပြူးပြု...
ဆင်ရှာဖွေကြည့်သည်။

သို့သော် ...
ရွှေနှင့်တူသည့် အဝါရောင် အဖတ်ကလေး ဖတ်ပတ်ပင်...
ရွှေမတွေ့ရခြင်းက များစွာထူးဆန်းနေပါလေ၏။

“အင်း ... ငါကြားဖူးတာကတော့ ရှေးအဘိုးအဘွားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို သူခိုးမားပြန်မလိုသူတွေလက်ထဲကို မရောက်ရလေအောင် မြေမှာမြှုပ်နှံထားလေ့ရှိကြတယ်တဲ့။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ နှစ်တွေအတော်ကြာတော့ အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပြီးတူးဖော်ကြတော့ အဲဒီ နဂိုမြှုပ်ထားတဲ့နေရာမှာ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့။ ကာလနှစ်တွေ ကြာလာတော့ နေရာရွှေပြောင်းသွားကြတယ်တဲ့လေ”

“အိုး ... ဒါတွေက နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောပါ။ အခုဟာက မင်းတို့ရှေ့မှာတင် ရွှေရောင်ရွှေမှောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ မနေညနေကမှ သယ်လာခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ ... ထူးထူးဆန်းဆန်း ရွှေတစ်မှုန်မှ မကျန်ရစ်အောင် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ကွာ ... ဟင်း”

ကြိမ်မှာ သူကိုယ်တိုင် တပင်တပန်းနှင့် သယ်ဆောင်သော မြေစာသံပုံးကြီးထဲမှ ရွှေမှုန်ရွှေစများက ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါလေ၏။

“အာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကြိမ်ရယ် ... ဘယ်အချိန်က သယ်သယ် သူ့ရဲ့သဘာဝကိုက ရွှေလျားတတ်တဲ့သဘောတာမို့ အခုဟာကလည်း ငါ့ညီက သူတစ်ပါးရဲ့တူးဖော်ထားရွှေတွင်းထဲကနေ မတော်လောဘနဲ့ မသိအောင်ခိုးယူလာအဆိုတော့ ငါ့ညီနဲ့မထိုက်တန်လို့ ပြန်ပြီး နဂိုနေရာမှာ ရွှေပြောင်းသွားတာပဲဝေါ့ကွာ”

“နေဝမ်းပါဦး ကြိမ်ရဲ့ ... မင်း ဒီ ရွှေမြေစာပုံ

ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်တွင်းထဲကနေ ယူလာတာလဲ ... ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဖခင်ဦးရွှေသာမှာ ကြိမ်အား စေ့စေ့စပ်စပ်မေးမြန်းပါလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကြိမ်မှာ ယမန်နေညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်က ရွှေနီချောင်းဖျား ကျောက်တလားစွန်းကြီး၏ အောက်ခြေတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် မြေးငယ်လေးတို့ တူးဖော်နေကြသည့် မြေကျင်း(ရွှေတွင်း)အကြောင်းကို ဖခင်ကြီးနှင့်အစ်ကိုဖြစ်သူတို့အား ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြလိုက်ပါတော့သည်။

“အင်း ... အဲဒါကြောင့် မင်းကို သေသေချာချာမှာခဲ့တာပေါ့ ... ဟောဒီကျောက်တလားတောင်ကို လာရင် အဲဒီရွှေနီချောင်းဖျားက ကျောက်တလားကြီးဆီကို မသွားဖို့ အဖေမှာခဲ့တာပေါ့ ... !

အဲဒီနေရာက နတ်ကြီးတယ်၊ အစောင့်အရှောက်ကြီးတယ်၊ ကျောက်တလားတောင်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ ကျောက်တလားတောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့ အတွင်းစခန်းကြီးလည်း ဖြစ်တယ်၊ နည်းနည်းမှအမှားမခံတဲ့ နယ်မြေမို့လို့ တော်ရုံတန်ရုံလူသားတွေမဆိုထားနဲ့ ... မုဆိုးရင့်မာကြီးတွေတောင် လွတ်အောင်ရှောင်ကြတဲ့ ကျောက်တလားနယ်မြေကြီးကွ ... !

အင်း ... သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှင်းရှင်းလေးပါကွ ... မင်းတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အသက် (၇၀)ကျော်

အဘိုးကြီးဆိုတာ သာမန်လူသား ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီလောက် အန္တရာယ်ထူပြောလှတဲ့ တောတောင်ကြီးထဲမှာ မင်းတို့လို ငယ်ရွယ်တဲ့သူတွေတောင် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းခက်ခဲကြသလဲဆိုတာ လက်တွေ့ပဲလေ။ ဒီတော့ ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့ တောနက်ကြီးထဲမှာ အသက်အရွယ်အိုမင်းလှပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့ ပြေးငယ်လေးဆိုတာ ရိုးရိုးသာမန်လူသားတွေ ဟုတ်မဟုတ် ဖြစ်နိုင်၊မဖြစ်နိုင်ဆိုတာကို မင်းတို့ပဲစဉ်းစားကြည့်ကြတော့လေ။

“ဟုတ်တယ် ကြံမှုံ ... အချိန်ကလည်း နေဝင်ပီတရောအချိန်ဆိုတော့ ကေန္တ မင်းတောခြောက်ခံလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုဆည်းဆာအချိန်မျိုးတွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ ကျတ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေ မြူးထူးကြတဲ့အချိန်ပဲ မဟုတ်လား။ အင်း... တော်သေးတာပေါ့... မင်းကို ရွှေတုံးတွေနဲ့ မက်လုံးပေးပြီး ခေါ်မသွားလို့သာပေါ့။ သူတို့နဲ့သာ မင်းပါသွားရင်တော့ ခုလိုချိန်ဆို ဘယ်ဘဝကိုတောင် မင်းရောက်နေမှန်း သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ကြံမှုံရေ။”

ဖခင်ကြီးနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူတို့၏ ပြောစကားများကို နားထောင်နေရင်းမှပင် ကြံမှုံတစ်ယောက် ကြက်သီးမွေးညင်းများ တွဲဖြန်းဖြန်းထလာခဲ့သည်။

သူတို့ပြောသလိုသာ အမှန်တကယ် တောခြောက်ခံခဲ့ရသည်ဟုဆိုလျှင် တဲစခန်းထိတိုင် ရွှေမှုန်ရွှေစအပြည့်နှင့် ယူဆောင်လာသည့် မြေစာသံပုံးကြီးက အဘယ်ကြောင့် ပါရှိလာရပါသနည်း။

နောက်ပြီး ...

ဤရွှေမှုန်ရွှေစများကို ဖခင်ကြီးရော အစ်ကိုဖြစ်သူ ကြံမှုံပါ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ကြသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ သုံးဦးသုံးဖလှယ် မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ခဲ့ရခဲ့သော မြေစာပုံးထဲမှ ရွှေမှုန်ရွှေစများသည် ယနေ့နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းမှာ အဘယ်အတွက်ကြောင့်ပါနည်း။

အဖြေသည် ရှာလေ ဝေးလေ။ လိုက်လေ ပြေးလေ ခိုတည်း။

နောက်ဆုံးတော့ ...

ဖခင်ကြီးပြောသကဲ့သို့ ကျောက်တလားတောင်မှ ထူးဆန်းသော ကျောက်တလားကြီးနှင့် ပတ်သက်ယှက်နွယ်နေသည့် မြူးခြားဆန်းကြယ်သော ပရဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုဟုသာ တစ်ကိုဒုန်းဒုန်းချကာ ဖြေသိမ့်လိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

တစ်ရံရောအာခါက ကျောက်တလားပုံပြင်

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်သလောက် ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ စုတ်စုတ်ခတ်လာသည့် မြောက်ပြန်လေကလေးသာ ဟိုမှသည်မှ နေ့ကာပြူးကာ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေပါသည်။

ရိုးမတောကြီးထဲရှိ ကျောက်တလားတောင်တွင် ကြုံနေခဲ့ရသည့် ကြုံမှု၏ 'ရွှေမြေစာပုံး' ကိစ္စက တိုမျှနှင့်မပြီးဆုံးခဲ့ပါ။ သူတို့နေထိုင်ရာ ကျောက်ချောရွာသို့ရောက်သည့်တိုင် မကျေနပ်ဖြင့် တတွတ်တွတ်ပြောနေသည့် ကြုံမှုကြောင့် ဓာတ်မိမိဆေးဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးပါ ကြားသိသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကြုံမှုတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူ၏အိမ်အောက်ထပ်တွင် ခေါ်ယူကာ ကျောက်တလားတောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆုံးမစကားများကိုသာ ပြောဆိုနေပါလေ၏။

“ကျောက်တလားတောင်ဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်၊ ဝေင်အဆက်ဆက် နာမည်ကျော် သတင်းကြီးခဲ့တဲ့ တောင်ကြီး

တစ်တောင်ပဲကွ၊ မယုံကြည်လို့ သွားပြီးစမ်းကြတဲ့သူတွေဆို တချို့ အလောင်းတောင်ရှာလို့မရအောင် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတတ်ကြတာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲ ကြုံမှုရေ တချို့ဆိုရင် ကျောက်တလားက ဘီလူးညီနောင်နဲ့ တွေ့ပြီး သေပြေးရှင်ပြေး ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာတွေလည်း တောင်ခြေရွာ စဉ်တစ်လျှောက်မှာ အများကြီးပဲကွ့၊ မသေခဲ့ရင်တောင်မှ တစ်လ၊ နှစ်လကျော်လောက် ဆေးကုသပြီးယူကြရတယ်။ တချို့ဆိုရင် ရူးသလိုလို၊ ကြောင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာတွေ ငါတို့ဘဝတစ်လျှောက် မြင်ခဲ့၊ သိခဲ့၊ ကြားခဲ့ရတာတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ ကြုံမှု”

ဗိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးက သူ၏ဝါးဆေးတံကြီးထဲ သို့ ဆေးမှုန့်များကိုသိပ်ထည့်ရင်း ကြုံမှုတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား ကျောက်တလားကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ကြသူများအကြောင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေပါလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ဆရာကြီးရဲ့ ... အခုဟာက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအဘိုးအိုနဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ကောင်လေးကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာဗျ။ နောက်ပြီး သူတို့ကျင်နေတဲ့ မျောခွက်၊ ဆန်ခါခွက်တွေ၊ မြေကျင်းတွေနဲ့ ရွှေမှုန့်ရွှေစတွေကို တောင် သေသေချာချာမြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးမှ အခုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာကိုပဲ နားမလည်နိုင်တာဗျ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ကြုံမှု ကြုံမှု ... မင်းဟာ ပြောလေကလေ၊ မန်းလေပြုလေဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ၊ မျက်စိနဲ့ မြင်၊ နားနဲ့ကြားရတိုင်း အမှန်တကယ်လို့ မင်းပြောနေတာလား

...ဟင်၊ မှတ်ထား ကြိမ့် ...ဟောဒီလောကကြီးမှာ မင်းတို့၊ ငါတို့ မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်တဲ့ အံ့မခန်းဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်တွေဟာ အများကြီးပဲရှိသေးတယ်။ အခု မင်းရောက်ခဲ့တဲ့ 'ကျောက်တလား နယ်မြေ' ဆိုရင် ပိုပြီးတောင်မှ မယုံကြည်နိုင်စရာတွေ၊ စိတ်ချောက်ချားစရာတွေနဲ့ အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေ အများကြီးပဲ ကြိမ့် ...။

မင်း သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း ... မင်းတို့လို ငယ်ရွယ်တဲ့သူတွေတောင် အသွားအလာခက်ခဲပြီး အန္တရာယ် တွေများလှတဲ့ ရိုးမတောတောင်တွေကြားထဲမှာ အသက် (၇၀), (၈၀) အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်စောနိုင် မှာတဲ့လဲ၊ နောက်ပြီး အဲဒီအဘိုးအို ရွှေကျင်နေတဲ့နေရာကလည်း ကျောက်တလားကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာ၊ မှတ်ထား ကြိမ့် ... အဲဒီ ကျောက်တလားကြီးဝန်းကျင်ကို ဘယ်သူမှ မထွားရဲ၊ မလာရဲကြဘူးကွ။ အဲဒီနေရာတွေဟာ သွားလမ်းသာရှိပြီး ပြန် လမ်းမရှိတဲ့ အန္တရာယ်နယ်မြေကြီးကွဲ့။ မင်းသာ ကံကောင်း ထောက်မလို ဘာအန္တရာယ်မှမတွေ့ကြုံရဘဲ အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲပြီး ပြန်လာခွင့်ရခဲ့တာ ကြိမ့်ရေ”

ကြိမ့်နှင့်ကြိမ့်နညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့မှာ မိန္ဒောဆရာ ကြီးဦးကျောက်အိုးပြောပြနေသည်များကို စိတ်ဝင်တစားနား ထောင်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် တဖြန်းဖြန်းနှင့် ထလာ ကြသည်သို့ ...။

“ဟိုး ... အနောက်ဘက် ဖရစ်ခဲရွာက မုဆိုးညီနောင် မဲကြီးနဲ့ မလေးတို့ဆို ကျောက်တလားကြီးမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဟို

... လူနှစ်ရပ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရ လို့ ဆိုပြီး ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်ခတ်ပြီး ထွက်ပြေး လာကြတာလေ။ ကံဆိုးချင်တော့ အကြီးကောင်ဖြစ်တဲ့ မဲကြီး ဆိုတဲ့မုဆိုးကောင် ကျပ်ချိုးပြီးအသတ်ခံခဲ့ရတာ သုံးလေးနှစ် လောက်တောင် ရှိသွားပြီပေါ့။ အေးလေ ... မင်းတို့မှ မသိကြ ဘဲကိုး ... ဟင်း ... အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့နေရာတွေကို ရှောင် နိုင်အောင်ရှောင်ကြစမ်းပါကွာ။ မင်းတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့ စားနေရတယ်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်ကြမှာပေါ့။ နေရာ တကာမှာ ဇွတ်တရွတ်မလုပ်ချင်ကြစင် . ကြိမ့်”

မိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးက သူ၏ဝါးဆေးတံကြီး ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ခန့် ရှိက်ဖွာလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆေးတံ မီးဆိုးငွေ့များ မှုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ဆွမ်းစားကျောင်းအောက် ထပ်တွင် လွင့်ပါဝေပျောသွားကြသည်။ ကြိမ့်က သူ့ရှေ့မှ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ မော့သောက်လိုက်ရင်း

“အဲဒါကိုတော့ ကြပ်ကြပ်ပြောပေးပါ ဆရာကြီးရယ်။ ဒီကောက် ဇွတ်တရွတ်နဲ့ တဖောက်ကန်းလုပ်တတ်လို့ အဖေက ဆည်း သူ့ကို အမြဲဆုံးမနေရတာ၊ အခုလည်း နေမကောင်းလို ဆဲထဲမှာချန်ထားရစ်ခဲ့တာကို ကောင်းကောင်းမနေဘဲ အဲဒီ ကျောက်တလားကြီးဘက်ကို လျှောက်သွားလို့ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဆွေ-ကြုံခဲ့ရတာလေ။ ဆရာကြီးပြောသလို ကံကောင်းလို့ ဘာ အန္တရာယ်မှ မတွေ့ခဲ့ရတာပေါ့”

ကြိမ့်က ညီဖြစ်သူနှင့်ပတ်သက်၍ မိန္ဒောဆရာကြီး ကျောက်အိုးထံ တိုင်ကြားနေသည်ကို ကြိမ့်မှ ခေါင်းငုံ့၍သာ

ဆိတ်ဆိတ်နေလျက်ရှိပါ၏။ ဦးကျောက်အိုးက ကြိမ်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဒီကောင်က ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ တဖောက်ကန်း၊ တစ်ခွတ်ထိုး လုပ်ချင်သေးတယ်၊ မလုပ်နဲ့ ကြိမ် ... မလုပ်လိုက်မိလေနဲ့၊ ရှေးလူကြီးတွေ အဘိုးအဘွားတွေက သူတို့ရဲ့အတွေ့အကြုံတွေ၊ ကြားဖူးနားဝတွေနဲ့ နှောင်းလူငယ်တွေကို အသိပေးခဲ့၊ တားမြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ တစ်ဆက်တည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောက်တလားတောင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဓိက ရာဇဝင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြမယ်၊ အဲဒီကျောက်တလားရာဇဝင်ကို မင်းတို့သိသွားတဲ့အခါကျတော့မှ ကျောက်တလားကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တွေ လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်တာတွေကို စဉ်းစားချင်ချိန်လို့မှပေါ့”

ဦးကျောက်အိုးက ကြိမ်အသင့်ပေးထားသည့် နီကြင်ကြင်ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရင်း တစ်ရံရောအခါက ပုံပြင်ဆန်ဆန် ကျောက်တလားရာဇဝင်နှင့် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြနေပါတော့သည်။

“ငါတို့ရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေပြောခဲ့သလိုဆိုရင် ‘မြန်မာအစ တကောင်းက’ ဆိုတဲ့စကားပုံလို တကောင်းရာဇဝင်အဆက်ကနေ စရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကျောက်တလားကြီးကို သဖန်းချိုတောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ သဖန်းချိုပင်ကြီးတွေ ပေါလို့ ခေါ်ကြတာလေ၊ တောင်ခြေနဲ့မနီးမဝေး မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာ ဘုရင်ညီနောင်လို့ခေါ်တဲ့ ညီနောင်ရင်းနှစ်ပါး ရှိကြတယ်တဲ့ ...”

အဲဒီ ဘုရင်ညီနောင်ရဲ့အမည်တွေက ဘီဘိသေနနဲ့ ဘီဘိဇေလို့ခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့ဘုရင်ညီနောင်အမြွှာကို မွေးမွေးပြီးချင်း သူတို့ရဲ့မယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့တယ်၊ ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မြေမဆည်နိုင်လွန်းလို့ မိဖုရားကြီးရဲ့ရုပ်ကလပ်ကို ပုံစံမပျက်သွင်းစေဘဲ ဆေးရည်စိမ်ပြီး မှန်ခေါင်းတလားမှာ ထည့်သွင်းထားခဲ့တယ်တဲ့ ကြိမ်နဲ့ ...”

ပြည်သူပြည်သားတွေကလည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးလွန်းလို့ သူတို့မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ မှန်ခေါင်းတလားကြီးထဲမှာ သူတို့ရဲ့ လည်ဆွဲရတနာတွေ၊ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေပါထည့်ပြီး ပူဇော်ကန်တော့ကြတယ်တဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားကြီးရဲ့ မှန်ခေါင်းတလားကို ရွှေစင်အတိနဲ့သွန်းလုပ်ပြီး စံနန်းဆောင်မှာ အစောင့်အကြပ်တွေချပြီး စောင့်ရှောက်စေခဲ့တယ်”

ကြိမ်နဲ့ကြိမ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦးကျောက်အိုး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကျောက်တလားရာဇဝင်ဝယ် စီးဝင်နှစ်မျောလျက် ...”

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်လွယ်လာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဆရာကြီးဦးကျောက်အိုး၏ ကျောက်တလားရာဇဝင်က တိတ်ဆိတ်စွာအိပ်မောကျနေသည့် ညဉ့်ရင်ခွင်ထဲဝယ် စီးမျောသက်ဝင်လျက် ရှိနေခဲ့ပါ။

“ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး ဘုရင်ကြီးပါ နတ်ရွာစံသွားခဲ့ရာက အရွယ်ရောက်နေကြပြီဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ညီနောင်လို့ နာမည်တွင်နေတဲ့ ဘီဘိသေနနဲ့ ဘီဘိဇေတို့ဟာ တိုင်းပြည်ကြီးကို တစ်ဝက်စီ

၄၆ အင်္ဂါမင်းကျွေးဇဉ်

ပိုင်းလို့ တစ်ပိုင်းစီခွဲပြီး အုပ်ချုပ်စိုးစံခဲ့ကြတယ်။ နိဒါန်းချီကတည်းက အစမကောင်းခဲ့ကြတဲ့ ဘုရင်ညီနောင်ဟာ မျူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတွေရဲ့ မြှောက်ပင့်မှု၊ မိဖုရားတွေ၊ မောင်းမတွေရဲ့ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှုတွေကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ တစ်မင်းနဲ့တစ်မင်း အမုန်းကြီးမုန်းခဲ့ကြတယ်။ ပိုပြီး ဆိုးဝါးရက်စက်တာက ညီငယ်ဖြစ်တဲ့ ဘိဘိဝေဃ၊ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဝါးရက်စက်သလဲဆိုရင် ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းတွေအပြည့်ပါတဲ့ မယ်တော်ရဲ့ ဆေးရည်စိမ်ခေါင်းတလားကြီးကိုတောင် လှယူပြီး နောင်တော်ဘိဘိသနရဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ကိုပါ သိမ်းယူဖို့ကြိုးစားလာခဲ့တယ်လေ။

ညဉ့်သည် တစ်စ တစ်စ အိုမင်းရင့်ရော်လာခဲ့သည်။ မိစ္ဆောဆရာကြီး ဦးကျောက်အိုး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ 'ကျောက်တလားရာဝင်' က မြောက်ပြန်လေ၏ ညဉ့်ရင်ခွင်ထဲဝယ် ရှင်သန်စီးပျောလျက်ရှိပါချေတော့သည်။

အခန်း (၅)

သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသော ကျောက်တလားဒဏ္ဍာရီ

နက်ရှိုင်းသည့် အမှောင်ထုကြီး အက်ကွဲပျက်စီးစ ပြုလာခဲ့သည်။ ထိုအမှောင်နက်နက်ထဲမှ နီညိုညိုအက်ကွဲကြောင်း ရာများက ဟိုတစ်စ၊ သည်တစ်စ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတ်။ မဟူရာ အမှောင်နက်နက်ပေါ်တွင် နီရဲသောပတ္တမြားရည် သွန်းလောင်း ထိုက်သကဲ့သို့။

အရုဏ်တက်ပြီ။

နီရဲလင်းလက်သော အလင်းစတို့ အရှေ့အရပ်မှနေ၍ ဆစ်စ တစ်စ တိုးဝင်ဖြန့်ကြက်လာပါတ်။ မကြာမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် နေ့သစ်တစ်ခု စတင်၍ဝင်ရောက်ပေတော့မည်။ တတိုး၊ ပိုန်ပျော့ပျော့အရုဏ်ဦး၏ နှင်းမြူများအောက်တွင် သန်းချိုတောင်ကြီးနှင့် တောင်စွယ်တောင်တန်းများ ပိုင်းချထားသော ခြုံတစ်ခြုံကို မပိပိုးတတိုး တွေမြင်နေရပါတ်။ မြို့ကြီး၏ ထူးဖက်လေးတန်တွင် ထူထပ်မြင့်မားသော မြို့ရိုးတံတား နီနီ

ရဲကြီးများကဖြင့် အခိုင်အခန့် ကာရံထားလျက်ရှိသည်။
 သို့သော် မကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မတည်မြဲ
 သော သင်္ခါရသဘောတရားတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဤ တိတ်
 ဆိတ်စွာအိပ်မောကျနေသည့် မြို့ကလေးက ညွှန်းဆိုထုတ်ဖော်
 ပြသတော့မည်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြိုတင်၍ မသိရှိ
 နိုင်ကြပါချေပြီတည်း။

‘တူ တူ .. တူ တူ .. တူ တူ’
 ‘ဟေး .. ဟိုင်း .. ဟေး ဟေး .. ဟူး’
 ‘ခွပ် ခွပ် .. ခွပ် ခွပ် .. ဖျောင်း ဖျောင်း’
 ဟုတ်သည်။

နွေသစ်တစ်ခု၏ မင်္ဂလာရှိသော အရုဏ်ဦးနံနက်ခင်း
 တစ်ခုသည် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည့် စစ်ခရာသံ၊ တံပိုးမှုတ်
 သံ၊ မြင်းခွာသံ၊ အော်ဟစ်သံကြီးများ၏အောက်တွင် အနိဗ္ဗာန်
 ပုံရိပ်တစ်ခုအဖြစ် စတင်နိဒါန်းချီဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါချေပြီကော။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်စွယ်တောင်တန်းများနှင့် သဖန်း
 ချိုတောင်စောင်းထက်တွင် တံခွန်များ၊ အလံများနှင့် မြောက်မြား
 လှစွာသော စစ်သည်ရဲမက်များက အရုဏ်ဦးနေခြည်နှင့်အပြိုင်
 ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

‘ဟေး .. ဟေး ဟေး .. ဟေး ဟေး’

‘တူ .. တူ တူ .. တူ တူ’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စစ်ချီသံ၊ စစ်ခရာမှုတ်သံများနှင့်
 အတူ မြို့တံခါးနှင့်တည့်တည့်နေရာတွင် သိမ်းငှက်ဗျူးဟာနှင့်
 စစ်ခင်းထားသည့် တစ်မကြီးတစ်ခုကပါ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါတော့

သည်။ ကြီးမားသောလှည်းကြီးများ၊ မီးလျှံစင်ကြီးများ၊ မြားပစ်
 ခင်ကြီးများ စသည့် သေနင်္ဂဗျူးဟာကို ရှေ့တွင်ခင်းကျင်းထားပြီး
 မြို့ရိုးတံခါးကြီးကိုဖြိုဖျက်ရန် စတင်၍ တိုက်ခိုက်ကြပါတော့၏။

“ဟေး ... မြို့တံခါး ပေါက်ပြီဟေ့ ... တိုက်ကြ သတ်
 ကြ”

‘ဝန်း ခန်း .. ဗြူး .. ဝေါ’
 “ဟေး .. ဟေး .. ဟေး”

ညီတော်ဘိဘိခဏ၏ တပ်တော်အင်အားက လွန်စွာကြီး
 လှသဖြင့် အခိုင်အမာတည့်ထားသည့် မြို့ရိုးတံခါးကြီးမှာ
 ကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပြိုကွဲကျိုးပျက်သွားခဲ့ပါတော့
 သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တပ်ဦး၏နောက်မှ အသေခံမြင်း
 သံအုပ်စုက ချီတက်ဝင်ရောက်လာပြီး တွေ့သမျှ မြင်သမျှ
 ဖြစ်မည်မြင်ရာကို ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြပါလေ၏။

“ဟေး .. ဟိုင်း .. သေစမ်းကွာ”
 ‘ဝှစ် .. ရှစ် .. ဒုတ် .. ဝှစ် ရှစ်’
 “အား .. အူး .. အီး အား”

အရုဏ်၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် ကြံ့
 ဖာန်အော်သံ၊ ခုတ်ထစ်တိုက်ခိုက်သံ၊ ပြန်လှန်ထိုက်ခိုက်သံ၊
 နိန့်ပေးသံ၊ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်
 ကြသည်။ ရှေ့ပြေးအသေခံမြင်းတပ်ကို ကိုယ်ကာယထွား
 နှိုးဆွသန်မာလှပြီး လက်ထဲတွင်လည်း ကြီးမားထက်မြက်လှ
 စွာ ပုဆိန်သွားကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကိုင်ဆောင်ထားသော စစ်သူ
 တစ်ဦးက ဦးဆောင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစစ်သူကြီးနာမည်က နန္ဒယော်ဓာ။

ဘုရင်ညီနောင် ဘိဘိဇေ၏ အားအထားရဆုံးသော ညာလက်ရုံးစစ်သူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ နောင်တော် ဘိဘိသေန၏ နန်းရင်ပြင်ကိုသိမ်းပိုက်ရယူနိုင်ရန် တာဝန်ယူ ထားရသည့် စစ်သူကြီးတစ်ဦး။

“ဟေး ..ဟိုင်း ..”

တဝိဝိဝေယမ်းလိုက်သည့် ပုဆိန်သွားကြီးအောက်တွင် ရန်သူစစ်သည် ရဲမက်အများအပြား လဲပြိုသွားကြသည်။ တိုက် ခိုက်မှုက မုန်တိုင်းတစ်ခုနယ်၊ မိုးကြိုးစက်ကွင်းတစ်ခုနယ်၊ လျှပ် စီးကြောင်းတစ်ခုနယ် လျှင်မြန်စွာ ဖွဲ့နောက်ဖျက်ဆီးသွားခဲ့သည်။

ဘုရင်ညီနောင် ‘ဘိဘိသန’ ၏ နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး သွေးပင်လယ်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါပြီ။ မကြာမီ နောက်ခံစစ်တပ်မှ လွဲ၍ တစ်များအားလုံး မြို့တွင်းသို့တိုင် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ နန်း ရင်ပြင်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် ရှိသမျှ၊ ခုခံသမျှ စစ်သည်ရဲ မက်အားလုံး တံဖျက်စည်းလှည်းသကဲ့သို့ သုတ်သင်သွားသည်။

“ဟေး ..ဟိုင်း ..ဟေး ဟေး”

‘ဂွမ် ရွှစ် ..ဒုတ် ..ရွှစ်’

“အား ..အ ..အီး ..အင့်”

အလံဖြူထောင်ကာ အညံ့ခံကြသော ရန်သူရဲမက်စစ် သည်များကိုပင် မချန် ... နေရာတွင်ပင် ရက်စက်စွာ အပြီးတိုင် သုတ်သင်သွားကြသဖြင့် ရန်သူရဲမက်များ၏အလောင်းများက အလောင်းချင်းထပ်မျှ များပြားလှပါ၏။

မကြာမီ ကျောက်ဖြူသားလှေကားထပ်များနှင့် အနီ

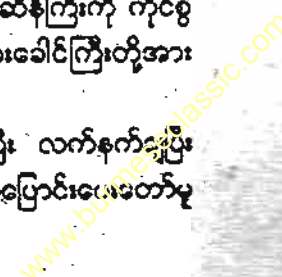
ရောင်ကော်ဇောကြီးများ ခင်းကျင်းထားသည့် နန်းရင်ပြင်လှေကား ထပ်များအတိုင်း မြင်းသည်တော်များ၊ လှံကိုင်၊ လေးမြားကိုင် စစ်သည်များက တစ်ဟုန်ထိုးချီတက်လာကြပြီး ဘုရင်ညီနောင် အစ်ကိုတော် ဘိဘိသေန၏နန်းရင်ပြင်အား စီးနင်းပိုင်းရဲလိုက်ကြ သည်။

ညီတော်ဘိဘိဇေသည် စင်စစ် သွေးဆာနေသည့် ဘုရင်တစ်ပါးသာတည်း။ ထို့အတူ သူ၏စစ်သူကြီး နန္ဒယော်ဓာ၏ ပုဆိန်သွားကြီးကလည်း သွေးဆာရက်စက်သည့် ကျားရိုင်းတစ် ကောင်၏အစွယ်ကြီးနယ် ခုခံသူများ၊ လက်နက်ချအညံ့ခံကြ သည့် စစ်သူကြီး၊ မှူးမတ်ပညာရှိများကိုလည်း သတ်ဖြတ်ဝါး ချီကာ အဆုံးစီရင်လိုက်ပါချေပြီကော။

ပလ္လင်ရှေ့တွင် သရဖူဆောင်းထားသည့် ဘုရင်ညီ နောင်အစ်ကိုတော် ဘိဘိသေနသည် သူ၏ပတ္တမြားကျောက်စိ ဓားကို ကိုင်ဆောင်လျက် ညီတောင်ဘိဘိဇေကို စောင့်ဆိုင်းနေ သကဲ့သို့ သူ၏မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း ကျောက်စိစားမြှောင်ကို တိုင်ခွဲကာ ရာဇမာန်အပြည့်ဖြင့် ဣန္ဒြေကြီးရင့်စွာ ရင်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်သူကြီးနန္ဒယော်ဓာက မြင်းညှိကြီးကို ဇီးနင်းကာ သွေးစက်စက်ယိုစီးကျနေသည့် ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်စွဲ ထွက် စစ်ရှုံးဘုရင် ဘိဘိသေနနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့အား ဦးရဲထားလိုက်ကြသည်။

“အရှင်ဘိဘိသေနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး လက်နက်ချပြီး ထီးနန်းကို ညီတော်ဘုရင်မင်းမြတ်အား လွှဲပြောင်းပေးတော်မူ သိုက်ပါ”

စစ်သူကြီးနန္ဒယော်စာ၏ အမိန့်စကားသံကြောင့် စစ်ရှုံး ဘုရင် ဘိဘိသေနက ခပ်ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်သည်။ အတန်ကြာ မှ ရဲရင့်တည်ကြည်သောစကားသံဖြင့် မြွက်ဟလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နန္ဒယော်စာ ... လောကပါလနတ်မင်းတွေ နဲ့ ငါတို့ရဲ့ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ၊ နောက်ပြီး ငါ့ရဲ့ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ကို သစ္စာတိုင်တည်ပြီးသွားပြီ၊ ငါ့မှာ သင့်တို့ကို ပေးစရာလည်း မရှိဘူး၊ ယူစရာလည်း မရှိဘူး၊ သစ္စာတရားနဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ ငါစောင့်နေတာ”

ထိုအချိန်တွင် ညီတော်ဘိဘိစေသည် မြင်းဖြူကြီးကို စီးနင်းကာ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ နန်းရင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိ လာသဖြင့် ရဲမက်စစ်သည်အားလုံးက ဘုရင်ညီနောင် ညီတော် ဘိဘိစေဘုရင်ကြီးအား ဝိုင်း၍အရိုအသေပြုကြသည်။

သို့သော် စစ်နိုင်ဘုရင် ဘိဘိစေသည် ပလ္လင်ရှေ့တွင် ယခုအချိန်ထိတိုင်ရပ်နေကြသည့် အစ်ကိုဘိဘိသေနနှင့် မိဖုရား ခေါင်ကြီးတို့ကို စူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းကို ဖြည်း ညင်းစွာ ရမ်းခါလိုက်သည်။

သူ၏အရှင်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို တစ်ရံမလစ် ကြည့်ရှုနေသည့် ညာလက်ရုံးစစ်သူကြီး နန္ဒယောစာမှာ ဝိုင်းရံ ထားကြသည့် လေးသည်တော်အဖွဲ့အား အမိန့်ပေးခိုင်းစေလိုက် သည့် ခဏ ...

“ရွှစ် .. ဝှစ် .. ရွှစ် .. ရွှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ်”
“ဒုတ် .. အ .. ဒုတ် ဒုတ် .. အင့် .. အိ”
လေးသည်တော်များ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်မြားများသည်

စစ်ရှုံးဘုရင်ဘိဘိသေနနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့၏ရင်ဝကို ထိမှန် ကာ နန်းရင်ပြင်ကျောက်ဖြူလှေကားမှ နှစ်ပါးစလုံး တလိမ့်လိမ့် နှင့် လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ စစ်သူကြီးနန္ဒယော်စာ ၏ရှေ့တွင် ဘိဘိသေန စစ်ရှုံးဘုရင်ကြီး လိမ့်ဆင်းကျလာသဖြင့် နန္ဒယော်စာ၏ပုဆိန်ကြီးက လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ခဏ ...

“ဒုတ် .. အင့်”

ဘိဘိသေနဘုရင်ကြီးခမျာ စစ်သူကြီးနန္ဒယော်စာ၏ ပုဆိန်လက်ချတ်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်းမှာ တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားပါလေ၏။ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာလည်း ကျောက်ဖြူလှေ ကားအတိုင်း အောက်သို့လိမ့်ကျကာ လှေကားရင်းတွင် ငြိမ် သက်သွားပါလေတော့သည်။

အောင်ပွဲရ ညီတော်ဘိဘိစေမှာ မြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ လွှား ခနဲခနဲဆင်းကာ စစ်ရှုံးဘုရင် အစ်ကိုတော်ဘိဘိသေန၏ သရဖူမှ စိန်ကြီးတစ်လုံးကို ဓားဦးနှင့်ထိုးကော်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မမီးတော်မိဖုရားကြီး၏ သရဖူမှ မြကြီးတစ်လုံးကိုလည်း ထိုသို့ပင် ကော်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရွှေသားချည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော သရဖူနှစ်ခုကို စစ်သူကြီးနန္ဒယော်စာအား ဆုလာဘ်အဖြစ် ပစ် ပေးလိုက်ပါ၏။

ထို့နောက်မှာတော့ အောင်ပွဲရဘုရင် ဘိဘိစေသည် သူ၏မြင်းဖြူကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲပြန်တက်လိုက်ပြီး လက်ထံရှိ ကျောက်စိမ်းစားကို မင့်မြောက်ဆန်တန်းကာ ဟစ်ကြွေးလိုက်ရာ နောက်လိုက်နောက်ပါစစ်သည်အားလုံး၏ အော်မြည်ဟစ်ကြွေး သံကြီးက ဘဝဂ်ပင် ညံ့သွားပါလေတော့သည်။

“ဟေး .. ဟေး ဟေး .. ဟူး ဟူး .. ဟေး”

ထိုစဉ်မှာပင် ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး မိုးခိုပ်မိုးသားများဖြင့် ချက်ချင်းပိတ်မှောင်မည်းတက်လာပြီး မိုးခြိမ်းသံ၊ တော်လည်းသံ၊ လျှပ်စီးလက်သံများကပါ တဝန်းဝန်း တကျိမ်းကျိမ်းနှင့် ဆူညံစွာ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးလာကြပါပြန်ကြောင်း ကြားရတာ။

‘ကျိမ်း .. ဝန်း .. ကျိမ်း’

ထိုအချိန်တွင် စစ်အောင်နိုင်သူဘုရင် ဘိဘိဝေနှင့် စစ်သူကြီး နန္ဒယော်ဓာတို့သည် မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရွှေခေါင်းတလားကြီးထားရှိရာ စံနန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ ဘုရင်ဘိဘိဝေကိုယ်တိုင် ရွှေမှန်ခေါင်းတလားကြီးကိုဖွင့်ရန် ကြံစည်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော ရာသီဥတုကြောင့် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါလေ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နေခင်းကြောင်တောင် ရုတ်ခြည်းအမှောင်ကျသွားရတာလဲ ... ဟော ဟော ... မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေ၊ လေတိုက်သံကြီးတွေကလည်း တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ပါလား”

ဟုတ်သည် ...။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရာသီဥတုမှာ ဘုရင်ညီနောင် အစ်ကိုတော်ဘိဘိဝေနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ မင်းနှစ်ပါး ရန်သူ ညီတော်ဘိဘိဝေ၏လက်ချက်ဖြင့် နတ်ရွာစံသွားကာတည်းက သိသိသာသာကြီးပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြန်ကြောင်း

‘ကျိမ်း ကျိမ်း .. ဝေါ ဝေါ .. ဒိန်း’

‘ဝေါ ဝရော .. ဖျော .. ဝေါ - ဝူး’

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်ကျသွားခဲ့သည်။ လေသံက တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သံသက်သက် မဟုတ်တော့။ အသံကုန် ဟစ်အော်မြည်ကြွေးနေသည့် ချောက်ချားသွေးပျက်ဖွယ်ရာ အသံမျိုးဖြစ်သည်။ မိုးခြိမ်းသံတဝန်းဝန်း တကျိမ်းကျိမ်း အောက်တွင် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့က သွန်ချလိုက်သကဲ့သို့ တဝေါဝေါနှင့် ရွာချလာခဲ့သည်။

ခိုင်ခန့်လှသည့်စံနန်းဆောင်ကြီးပင် သိမ့်ခနဲ၊ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်သို့ ...။ မိုးသက်လေပြင်းက စူးစူးဝါးဝါး ဟူးဟူး ရားရား ...။ လေအော်သံ၊ မိုးအော်သံကြီးများကြားမှ စံနန်းဆောင်ကြီး၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသလိုလို ဝေါခနဲ ဝန်းခနဲ ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ တိုက်ခတ်လိုက်သည့် မိုးသက်လေပြင်းအောက်တွင် စံနန်းဆောင်ကြီးပင် မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်သွားတော့မည်လေလား ...။ တိုင်ကြီးတွေပါ ကျွတ်ထွက်၍ လွင့်ပါသွားတော့မည်လေလား။

“ဘုရား ဘုရား ... ဘုရင်ဘိဘိဝေနရဲ့ သစ္စာစကားကြောင့် မိုးလေစောင့်တဲ့ လောကပါလနတ်မင်းကြီးတွေ ဒေါသထွက်နေကြပြီထင်တယ်”

စစ်သူကြီးနန္ဒယော်ဓာတစ်ယောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော သွေးပျက်ဖွယ်ရာ မိုးခြိမ်းသံ၊ လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သံကြီးများကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါပြီ။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... သိပ်ကြောက်နေပြီလား နန္ဒယော်ဓာ ဒါဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့သူတွေအတွက် လောကပါလနတ်

မင်းကြီးတွေနဲ့ မိုးနတ်မင်းကြီးက ဒဏ်ခတ်ဆုံးမနေတာလေ ...
ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဒါဟာ မြင့်မြတ်တဲ့သစ္စာတရားနဲ့ က
ကြမ္မာရဲ့ မှန်ကန်တဲ့အဆုံးအဖြတ်ပဲ နန္ဒယော်စာရေ ... ဟာ
ဟား ဟား ဟား ဟား”

စစ်သူကြီးနန္ဒယော်စာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သူ
နားနှစ်မက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဘုရင်ညီနောင်
အစ်ကိုတော်ဘိဘိသေနေ၏ စကားသံကြီးများက မိုးသံလေသံ
ပင် ထိုးဖောက်ကာ စူးစူးဝါးဝါး ကြားယောင်နေသကဲ့သို့။

“ဟဲ့ စစ်သူကြီး ... ရာသီဥတုဆိုးရွားလှချည်လား
ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲတောင် မသိတော့ဘူး။ ဟေ
ဟော ... မယ်တော်ကြီးရဲ့ ခေါင်း ... ခေါင်းတလားကြီးက
လှုပ် ... လှုပ်ရှားလာပါပေါ့လား ... ဘုရား ဘုရား”

ဟုတ်သည် ...။ စံနန်းဆောင်ကြီးကပင် လေမုန်တိုင်း
ကြောင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းလာသည်လေလား မသိ ...။ စံနန်း
ဆောင်၏ ရွှေပလ္လင်တော်ထက်တွင်ထားရှိသော မယ်တော်
ဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရွှေမုန်ခေါင်းတလားကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း
လှုပ်ယမ်းယိမ်းထိုးလာပြီး အပေါ်သို့ပင် ကြွတက်လာသယောင်

‘ဝေါ .. ဝေါ ဝေါ .. ဝရော ဝရော’
“ဟာ ... ရေ .. ရေတွေ .. တောင်ကျရေတွေ စီး
လာပြီဟေ့”

“ချောင်းရေတွေ လျှံတက်လာပြီ ... ပြေးကြဟေ့ ..
ပြေးကြ ပြေးကြ”
နဂိုကတည်းက တောင်စဉ်တောင်တန်းများ ပတ်ရ

ဝိုင်းလျက်ရှိသော မြို့ကြီးသည် မိုးလေကြီးလွန်းသဖြင့် တောင်
ကျရေများ တဝေါဝေါနှင့် နေရာအနှံ့မှ စီးပျော့လှိုင်းဝင်လာကြပါ
တော့သည်။

‘ဝေါ ဝေါ .. ဝရော .. ဖျော့ ဖျော့’
“အား .. ကယ် .. ကယ်ကြပါ .. အား အမယ်လေး”
“အား .. အူး”

အမှောက်နက်နက်အောက်မှ မုန်တိုင်းအော်သံ။
ကိုယ့်လက်ကိုပင် မမြင်ရအောင် ပိန်းပိတ်အောင် မည်း
မှောင်နေသည့် မုန်တိုင်းမိုးကြမ်းအောက်တွင် စူးစူးဝါးဝါး ငယ်သံ
ဝါအောင် အော်ဟစ်မြည်ကြွေးသံများနှင့် စစ်သားရာထောင်တို့
လှံစွပ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြသည့်နှယ် ...။ ကြောက်ခမန်းလိလိ
ကြိမ်းမောင်းဟစ်ကြွေးသံများက တစ်လှည့်စီ၊ တစ်ဖန်စီ ခြိမ်း
ခြောက်နေသည့် လေမုန်တိုင်းဒဏ်၊ မိုးပေါက်မိုးခဲတို့၏ ကြမ်း
တမ်းစွာရိုက်ပုတ်ခြင်းဒဏ်များကို စစ်အောင်နိုင်သူဘုရင် ဘိဘိ
ဝေ၏ စစ်သည်ရဲမက်များမှာ အားကိုးရာမဲ့ လည်စင်း၍ ခံနေကြ
ရပါချေပြီတည်း။

“အား ... ကယ်ကြပါဦးဗျို့ ... အား .. အူး”
“အမလေး ... လုပ် .. လုပ်ကြပါဦး .. အား အီး”
သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ပြေးစရာ မြေမရှိ။ ထိုအတူ နေရာ
လည်း မရှိ။ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမျှမရှိသည့် မြေပြင်ထက်ဝယ်
စစ်သည်ရဲမက်များမှာ ဝါးလုံးထိုးကျဆင်းလာသည့် ရေလှိုင်းရေစီး
များကြားတွင် ကယ်ပါယူပါတာစာစာအော်ရင်း မျှော့ပါသွားကြ
သည်။

တဝေါဝေါနှင့်ရွာချနေသည့် မိုးရေစက်များကလည်း အစက်အပေါက်လိုက်မဟုတ် ... ရေတံခွန်နှယ် တစ်ပြင်တည်း တစ်သွင်တည်း သွန်ချနေသည်ကြောင့် စစ်သည်ရဲမက်များမှာ မိုးရေနှင့် ချောင်းရေ တောင်ကျရေကြားထဲတွင် စုန်းစုန်းမြုပ်ကာ သေဆုံးကုန်ကြရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ...

သစ္စာမဲ့သူ လောဘသား ဥစ္စာရှူးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဘုရင်ညီနောင် ညီတော်ဘီဘိဝေနှင့် စစ်သူကြီးနန္ဒယော်ဓာတို့မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေသည့် မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ခေါင်တလားကြီးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများကို ယူငင်ရန် ကြိုးစားနေကြပါ၏။

“ဟီး ဟီး ဟီး ... တိုင်းပြည်မှာ ငါတို့ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်တော့မယ်ဟေ့ ... ဟီး ဟီး”

“ဟီး ဟီး ... ဖွင့် ... ဖွင့်ပါဟာ စစ်သူကြီးရ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ဟင်း ဟင်း”

လောဘသည် အသိတရားဟူသမျှကို အမှောင်ဖုံး၏။ ယခု ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကမ္ဘာ့ပျက်သည့်နှယ် ကပ်ဆိုက်နေသည်ကိုပင် သတိမမူနိုင်ကြ။ ခေါင်းတလားကြီးထဲမှ ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းများကိုသာ မတော်လောဘစိတ်နှင့် ရယူရန် ကြိုးစည်ကြိုးစားနေကြသည့် ဘုရင်ဘီဘိဝေနှင့် စစ်သူကြီးနန္ဒယော်ဓာတို့မှာ ပလ္လင်ထက်မှ တစ်စ တစ်စ ရုန်းကြွတ်လာသည့် ရွှေခေါင်းလောင်းတလားကြီးကို သတိမမူနိုင်ခဲ့ကြ။

“ဟီး ဟီး .. ဟီး ဟီး .. ဟီး .. ဝိုး .. ဟီး”
ထို့အတူ တဟီးဟီး ညည်းညူအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ

ရွှေသားပလ္လင်ထက်မှ လေပေါ်သို့တိုင် ဝဲပျံ့ကြွတ်လာသည့် ခေါင်းတလားကြီးကိုသာ အမိအရ ဖက်တွယ်ယူငင်နေကြပါ၏။ သူတို့သတိရတော့ နောက်ကျသွားခဲ့ရပါပြီ။

“ဟာ ... ခေါင်း ... ခေါင်းတလားကြီး လေ ... လေပေါ် ပျံ ... ပျံတက်နေပြီ”

“ဟာ ... အရှင် အရှင် ... လုပ် .. လုပ်ပါဦး .. အ”
ဘုရင်ညီနောင် အစ်ကိုတော်ဘီဘိဝေနှစ်ဦး တိုင်တည် သစ္စာဆိုခဲ့သော သစ္စာတရား၊ လောကပါလနတ်မင်းတို့၏ မှန်ကန်တည့်မတ်သောသစ္စာ၊ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့၏ စောင့်ရှောက်မှုသစ္စာ စသော မြင့်မြတ်သောသစ္စာတရား၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ဘုရင်ဘီဘိဝေနှင့် စစ်သူကြီးနန္ဒယော်ဓာတို့ ဆိုးဝါးစွာ ခံစားကြရပါပြီ။

ရွှေပလ္လင်ထက်မှ ရုန်းကြွပျံတက်လာသည့် မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရွှေမှန်ခေါင်းတလားကြီးသည် စံနန်းဆောင်မှ ဝေါခနဲပျံထွက်သွားသည်နှင့် ဘုရင်ဘီဘိဝေနှင့် နန္ဒယော်ဓာတို့မှာ ခေါင်းတလားပေါ်မှ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျကာ ရေစီးထဲတွင် မျောပါသေဆုံးသွားကြပါတော့သည်။ စံနန်းဆောင်မှ ဝေါခနဲပျံထွက်သွားသည့် ရွှေမှန်ခေါင်းတလားကြီးမှာ မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ‘သဖန်းချိုတောင်’ ၏တောင်နံရံစောင်းထက် ဝယ် ဒုန်းခနဲ ပဲ့တင်သံကြီးမြည်ဟည်းလျက် အရှိန်ပြင်းစွာ ချွန်စစ်စိက်ဝင်သွားပါလေတော့သတည်း။

အခန်း (၆)

ဒဏ္ဍာရီထဲက ကျောက်တလားတောင်

ရွှန်းစိုနုသစ်သော နေခြည်နုကြားတွင် နင်းမြူစာပင်ပါးသည် ထူထိပ်သိပ်သည်းစွာ ခြုံလွှမ်းရစ်သိုင်းထားလေသည်။ မိုး ကျောက်တလားတောင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ဝေဝါးမှုန်သီလျက် ရှိုင်းရှိုင်းမှုန်နေပါ၏။

ကျောက်တလားတောင်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း ဝေသုံးလေးရာခန့်အမြင့်ထိတိုင် ရေလွှာလျှောစီးပုံသဏ္ဍာန် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ကျောက်နံရံချပ်ကြီးတစ်ခုကို နင်းမှုန်ထွေးထွေးကြားတွင် ဝေဝေဝါးဝါးတွေ့မြင်နေရသည်။

ထိုကျောက်နံရံကြီးမှာ မိုးရာသီကာလများတွင် တောင်ကျရေများစီးဆင်းနေသည့် ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။ ရေစီးကျရာ ကျောက်သားနံရံများမှာ ရေစီးကြောင်းချိုင့်ဝှမ်းများ ဖြစ်နေပြီး ဖြူဖွေးချောမွတ်လျက် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များမှာလည်း အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပါ၏။

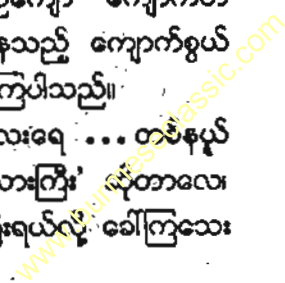
ထိုမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသည့် ကျောက်နံရံကြီး၏တောင်စွယ်တွင် သီးခြားကြီး ထူးထူးခြားခြား ဝေါထွက်နေသည့် ကျောက်တလားကြီးတစ်ခုကမူ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ကြီးမားရှည်လျားလှသော ကျောက်စွယ်ကျောက်တန်းကြီးတစ်ခု စူးနစ်စိုက်ဝင်နေသကဲ့သို့ အမှီအတွယ်မဲ့ လေဟာနယ်ကြီးထဲတွင် တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး အသွင်သဏ္ဍာန် ထူးခြားစွာ တည်ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

ထိုကျောက်တလားကြီး၏ တောင်ခြေအောက်ဘက်မှာ တော့ ရွှေနီချောင်းက ရစ်ခွေဝေဝိုက်ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိနေပါ၏။

ထိုကျောက်တလားကြီးတည်ရှိရာ ကျောက်နံရံကြီး၏ အထက်ဘက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ မိုးယံသို့တိုင် ထွင့်ပျံနေကြသည့် ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း... စသော သစ်ပင်ကြီးငယ်များနှင့် ကြိမ်ပင်၊ ဝါးပင်၊ ချုံနွယ်ကြီးများက ထူထိပ်သိပ်သည်းစွာ နေရာယူထားကြသည်။

အင်ဂျင်နီယာချုပ် မစ္စတာစတီဗင်နှင့် လက်ထောက်ဌာနမှူးလေး မင်းမောင်တို့လူစုက လေဟာနယ်ထဲတွင် မည်သည့်အထောက်အကူမရှိဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး တည်ရှိနေသော ကျောက်တလားတောင်မှ နာမည်ကျော် 'ကျောက်တထား' ကြီးဟု အမည်တွင်သတင်းကြီးနေသည့် ကျောက်စွယ်ထန်းကြီးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

"အင်း... အဲဒါပဲ ဌာနမှူးလေးရေ... တစ်နယ်ထဲမှာ သတင်းကြီးနေတဲ့ 'ကျောက်တလားကြီး' လိုတာလေး ထချို့ကလည်း ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးရယ်လို့ ခေါ်ကြသေး

တယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျောက်တလားက တောင်ခြေရွာတွေအားလုံးလိုလိုက တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ 'ကျောက်တလားကြီး' လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်လေ။"

ကျောက်ချောရွာမှ လမ်းပြုမုဆိုးကြီးဦးခွန်ယော်က မစ္စတာစတီဗင်နှင့် ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်တို့အား ကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူသိထားသမျှ ရှင်းလင်းပြောပြနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

"ဒေသခံရွာသားတွေနဲ့ ကျောက်တလားတောင်ခြေရွာတွေက ရှေ့မီနောက်မီဘိုးဘေးတွေ ပြောသလိုသာဆိုရင်တော့ ဘုရင့်ညီနောင်ဖြစ်တဲ့ ညီတော်ဘိဘိခေရဲ့ ပြစ်မှားကျူးလွန်လိုက်တဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေနဲ့ လောဘအမှားတွေကြောင့် ရတနာတွေ အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားတဲ့ မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ရွှေမှန်ခေါင်းတလားကြီးဟာ လောဘသားတွေရဲ့လက်ထဲမှာ မထားတော့ဘဲ စံနန်းဆောင်ရွှေသားပလ္လင်ပေါ်ကနေ ရုန်းထွက်ပျံ့ဝဲတက်လာခဲ့ရကနေ ဟောဒီ သဖန်းချိုတောင်လို့ ခေါ်တွင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျောက်တလားတောင်ကြီးရဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံအစွန်းမှာ လာပြီးစိုက်ဝင်နေတာလို့ ပြောကြတာပဲ ဌာနမှူးလေးရေ။"

"ဒီလိုဆိုရင် ... အခု ကျွန်တော်တို့မြင်တွေ့နေရတဲ့ ကျောက်စွယ်တန်းကြီးဟာ ဘုရင့်ညီနောင်ရဲ့မယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ရတနာတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ရွှေမှန်ခေါင်းတလားကြီးပေါ့နော် ဦးကြီး။"

ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်က မုဆိုးကြီးဦးခွန်ယော်အား ထပ်ဆင့်မေးမြန်းလိုက်ရင်း နံနက်ခင်း မြူနင်းများလွင့်ဖြယ်စ

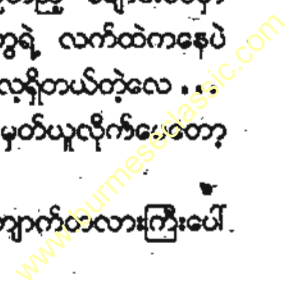
ကျောက်တလားတောင်ကြီး၏တောင်စွယ်မှ ငေါထွက်နေသည့် (ကျောက်တလား)ကျောက်စွယ်ကြီးအား တအံ့တဩနှင့် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

အင်ဂျင်နီယာချုပ် မစ္စတာစတီဗင်ကမူ ထူးဆန်းအံ့ဩစွယ်ကောင်းသော ကျောက်စွယ်တန်းရှည်မျောမျောကြီးကိုသာ နူးနစ်နစ်ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပါလေ၏။

"အင်း... ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ဌာနမှူးလေးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေသခံတောင်ခြေရွာတွေအားလုံးက ဒီလိုပဲ ထင်မှတ်ယုံကြည်နေကြတာကွဲ့၊ ဦးကြီးတို့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ထက်ထက်ကတည်းက ပုံပြင်လိုလို၊ ဒဏ္ဍာရီလိုလို ကြားခဲ့၊ ဆီခဲရတဲ့ ကျောက်တလားကြီးရဲ့ ပါးစပ်ရာဝင်နောက်ခံသမိုင်းက တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဌာနမှူးလေး ...။"

ပိုပြီးယုံကြည်တာကတော့ ကျောက်တလားကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ ရွှေနှီချောင်းထဲကို ကျောက်ခေါင်းထလားကြီးပေါ်ကနေ ရွှေမှန်ရွှေစေ့တွေ တဖွဲဖွဲ ထွက်ကျနေလို့ အထွက်နေတာလို့လည်း ဆိုကြတယ်။ တကယ်တမ်းမှာလည်း အဲဒီကျောက်တလားကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့် ချောင်းစပ်မှာ အရှာရင် ရွှေမှန်ရွှေစေ့တွေဟာ အဲဒီလူတွေရဲ့ လက်ထဲကနေပဲ နူးထူးဆန်းဆန်းနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေရုံတယ်တဲ့လေ ...။ ခင်း ဟင်း ... မယုံရင်တော့ ပုံပြင်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်တော့ဌာနမှူးလေးရေ ...။"

ပိုပြီးထူးခြားတာကတော့ အဲဒီကျောက်တလားကြီးပေါ်

မှာ လပြည့်လကွယ်ညတွေဆိုရင် တဝင်းဝင်းတလက်လက်နဲ့ အရောင်မျိုးစုံဖြာထွက်ပြီး တစ်ညလုံးလိုလို လင်းလက်နေတာ ကိုတော့ ကျုပ်တို့ အခုအချိန်ထိ မြင်တွေ့နေရတုန်းပဲ ဌာနမှူး လေးရဲ့ တစ်ခါတလေများဆိုရင် သီချင်းဆိုသံတွေလိုလို၊ ညည်း တွားဟစ်အော်သံတွေလိုလို အသံတွေဟာ အဲဒီကျောက်ခေါင်း တလားကြီးဆိုကနေ ကြားကြားနေရသေးတယ်ကွဲ့ ...။

နောက်ပြီး တချို့ ပြောသံကြားရတာကတော့ ရသေ့ကြီး တစ်ပါးနဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးကိုလည်း တောင်ပေါ်တက်ပြီး ထင်းခွေ သစ်ခုတ်ကြတဲ့သူတချို့ တစ်ခါ တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ကြရ တယ်လို့လည်း ပြောသံကြားဖူးတယ်။ အို ... ကျောက်တလား ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေကတော့ စုံနေတာပဲ။ တချို့ဆို ကျောက်တလားစောင့် ဘီလူးညီနောင်ကိုတောင် တွေ့ကြလို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်တဲ့လေ ... ဟင်း ဟင်း”

ဟုတ်သည် ...။

သူတို့အဖွဲ့ ကျောက်တလားတောင်ခုလတ်တွင် စခန်းချ ကာ မြေတစ်ကေကျော်ကျော်ကျယ်ဝန်းသည့် တူးဖော်ရေးစခန်း ဝင်းကြီးကို စတင်ဆောက်လုပ်နေစဉ်ကတည်းကပင် ဤကျောက် တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းစကားအမျိုးမျိုးကို သစ် ခုတ်သမားများ၊ မုဆိုးကြီးများနှင့် အခြားရွာသားများထံမှ ကြား သိနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

စင်စစ် ... ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီး၏ တောင်စွယ် တစ်ခုဖြစ်သော ကျောက်တလားတောင်တစ်ဝိုက်တွင် ‘မြိုင်စိန်’ တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းအဖြစ် လျာထားသည့်လုပ်ကွက်များသို့ မျက်

စဖြူအရာရှိ အင်ဂျင်နီယာချုပ် မစ္စတာစတီဗင်နှင့် အထူးလက် ထောက်ဌာနမှူးအဖြစ် မင်းမောင်တစ်ယောက် သူ၏မိုင်းအဖွဲ့ သို့သော မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးအဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြိုင်စိန်ဆိုသည်မှာ (သက်နအနယ်ကျကျောက်တစ်မျိုး) ဖြစ်ပြီး ရေခဲတုံးနယ် အပေါ်ယံကြည်လင်၍ အောက်ခြေနောက် ဖတ်သည့် သလင်းကျောက် (Quartz) တစ်မျိုးဖြစ်၍ အချပ်လိုက် လွှာလိုက် တွေ့ရှိရတတ်သည်။

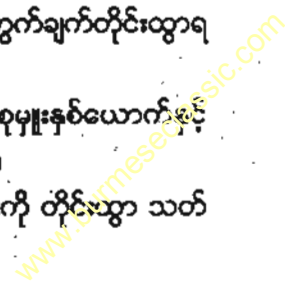
‘မြိုင်စိန်’ ကို ကမ္ဘာကျော်မျက်မှန်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက ဤကျောက်တလားတောင်တစ်ဝိုက်တွင် မျက်နှာဖြူအရာရှိ အင် ဂျင်နီယာချုပ် မစ္စတာစတီဗင်ကို ဦးဆောင်စေပြီး မြန်မာအလုပ် လေးများနှင့် တူးဖော်ယူရန် စီစဉ်ညှိနှိုင်းထားခြင်းလည်းဖြစ်ပါ သည်။

စင်စစ် မြိုင်စိန်ကို (PHOTOGRAY) နှင့် (SUNGRAY) သော အလှမျက်မှန်၊ ပါဝါမျက်မှန် (မှန်) များအဖြစ် ကျကျနန နှစ်တကျသွေးယူကာ အသုံးပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ထောက်ဌာနမှူးလေး မင်းမောင်မှာ သလင်း ကျောက် (Quartz) ထွက်ရှိနိုင်သည့် မြေအနေအထား၊ မိုင်းခွဲနိုင် ည့်ရေိယာ၊ နေရာဒေသ စသည်တို့ကို တွက်ချက်တိုင်းထွာရ ည့်။

သူ၏လက်အောက်တွင် ... ဌာနစုမှူးနှစ်ယောက်နှင့် ထုပ်သမားပေါင်း တစ်ရာကျော် ရှိပါ၏။

ထိုကဲ့သို့ မိုင်းခွဲသင့်သည့်နေရာများကို တိုင်းသွာ သတ်

မှတ်၍ လုပ်ကွက်များခွဲဝေသတ်မှတ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နေစဉ် ယခုကဲ့သို့ ထူးဆန်းတွေ့လာများနှင့်သတင်းကြီးနေသည့် ကျောက် တလားကြီး သို့မဟုတ် ဘုရင်ညီနောင်၏ မယ်တော်မိဖုရား ခေါင်ကြီး၏ ဓမ္မိရအစီအရင်များနှင့် စီရင်ထားသည့် 'ရွှေမှန်ခေါင်း တလားကြီး' နှင့် သူတို့မိုင်းလုပ်သားများ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခဲ့ ကြရာမှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ရာ၊ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်တစ်ယောက် တရေးရေးဖြင့် ပြန်လည်မြင် ယောင်လာမိခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

ကျောက်တလားကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခြင်း

'ဝန်း .. ရှိမ်း .. ဝန်း .. ဖျော့ ဖရော'

ဧည့်လယ်ခင်းနေခြည်အောက်တွင် တဝန်ဝန်း၊ တပေါ ခိနှင့် မိုင်းဖောက်ခွဲသံများ၊ ကျောက်တုံးကြီးငယ်များ ပြိုကျသံ များက ပဲခူးရိုးမတောင်စွယ်နှင့် ကျောက်တလားတောင်ဝန်းကျင် ဝစ်ဝိုက်တွင် ရက်ခြားဆိုသလို ဆူညံစွာကြားနေရသည်။ 'ပြိုင် ခိုရှာဖွေတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းမှ ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်က သူ၏ အရာမှူးများနှင့် မိုင်းခွဲလုပ်သားများအား ညွှန်ကြားရင်း ထိ တ်မှုများမရှိစေရန်လည်း စီစဉ်ညွှန်ကြားလျက်ရှိပါ၏။

ဌာနမှူးလေး မင်းမောင် ...

သို့မဟုတ် ...

မျက်နှာဖြူအရာရှိ အင်ဂျင်နီယာချုပ် မစ္စတာစတီဖင်၏

အော်ထောက်ဌာနမှူး ဦးမင်းမောင်၊

လက်ထောက်ဌာနမှူး ဦးမင်းမောင်ဟု ရှာဖွေတာဝန်

အရ ခေါ်ဝေါ်နေရသော်လည်း စင်စစ် အသက်အရွယ်မှာမူ သုံးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ နက်ရှိုင်းသီခေါင် လူသူမနီးသော တောတောင်ကြီးများနှင့် မြင့်မားကြမ်းတမ်းသော တောင်တန်းကြီးများ၏ရင်ခွင်တွင်သာ ပျော်မွေ့နေတတ်လေ့ရှိသော သူ၏ပင်ကိုစီစေ့ရိုက်ကြောင့် ဤလုပ်ငန်းခွင်နှင့် ဤသဘာဝ တောတောင်ရေမြေသည်သာ သူ့ဘဝ၏ နားခိုမှေးစက်ရာ ရင်ခွင်စစ်စစ်ပင်ဖြစ်ပါချေတော့သည်။

ယခုအချိန်ထိတိုင် အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်လည်း တာဝန်ကျရာနယ်မြေဒေသများတွင် မညည်းမည။ ရွှေပြောင်းလုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် စည်းကမ်းကြီးသလောက် ဇွဲနပ်ကြီးခြင်း၊ တာဝန်ယူတတ်ခြင်းများနှင့် မိမိအောက်လက်ငယ်သားများအပေါ်တွင် စာနာနားလည်တတ်ခြင်း ... စသည် အရည်အချင်းကောင်းများကြောင့် အထက်အရာရှိများနှင့် အလုပ်သမားဝန်ထမ်းများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ခံယူရလေ့ရှိထားသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် မျိုးချစ်စိတ် အပြည့်အဝရှိခြင်း၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိခြင်းနှင့် အလုပ်သမားများနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မှန်ကန်သည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်လေ့ရှိသဖြင့် သူ၏အထက်အရာရှိကြီးများဖြစ်ကြသော တိုင်းတစ်ပါးသား မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံတတ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကြီးတွင် အုပ်ချုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ ရာထူးကြီးကြီးရယူထားနိုင်ပါလျက်နှင့် မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် နေထိုင်လုပ်ကိုင်ခွင့်မရဘဲ ယခုကဲ့သို့သော တော

တောင်လျှိုမြောင်းများကြားတွင် လှည့်လည်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... မင်းမောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တောတောင်လျှိုမြောင်းကြီးများထဲတွင်သာ ပျော်မွေ့တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ဘဝတူအလုပ်သမားများနှင့်သာ ကျရာနေရာတွင် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိနေပါ၏။ ယခုလည်း ပြောင်ချောနေသည့် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ကျောက်တလားတောင်အမ်းပါးယံတွင် ကျောက်စွန်းကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြောင့်တန်းစွာ ထွက်နေသည့် ကျောက်စွယ်ကြီး (ကျောက်တလားကြီး) ၏ တစ်ဖက်အောက်ခြေတောင်ခုလတ်တွင် ဗုံးဖောက်ခွဲရန် မြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေ့လယ်ခင်းနေ့ခြည်အောက်တွင် မြောက်ပြန်လေရူးက ဝိုက်မှသည်မှ ဝေဝဲတိုက်ခတ်နေပါ၏။ မိုင်းဖောက်ခွဲရေးသမားအောင်ထူးက ကျောက်နံရံကြီးမှ ပေလေးငါးဆယ်မျှစွန်းထွက်နေသည့် ကျောက်တလားကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေရင်းမှ ကျောက်တစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထရွားပါလေ၏။

“ဆရာ ဆရာ ... ဒီ .. ဒီ ကျောက်တလားကြီးကို ခြည့်နေရင်း ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေတောင် တဖြန်းဖြန်းထသွားပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဟို ... ဟို ... ကျောက်တလားကြီးပေါ်မှာလည်း လူရိပ်လိုလို၊ ဘာလိုလို ဖျတ်မနဲ သွေ့လိုက်ရသလိုပဲ ဆရာ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ပေါက်တတ်ကရတော့ ပြော
ရောမယ်၊ ဒီလောက်ပြောင်ချောနေတဲ့ ကျောက်နံရံကြီးက
စွန်းထွက်နေတဲ့ ကျောက်စွယ်ကြီးပေါ်မှာ အန္တရာယ် ကြီးကကြီး
သန့် ... ဘယ်သူက အလကားနေရင်း တက်နေမှာလဲကွ”

ထိုစဉ် သူတို့အနီးတွင် မိုင်းကြိုးများကိုစစ်ဆေးနေသည့်
ဆင်ပေါက်ဆိုသူကပါ စကားပိုင်းထဲသို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ရောက်လာပြန်ပါ၏။

“အောင်ထူးပြောတာ ဟုတ်မယ်ထင်တယ်ဆရာ၊ ဝေ
စောက ကျွန်တော် အဲဒီကျောက်တလားကြီးရဲ့ တစ်ဖက်အောင်
ခြေမှာ မိုင်းကြိုးတွေဆင်နေတော့လည်း အဲ ... အဲဒီ ကျောက်
ကျောက်တလားကြီးပေါ်ကနေ စကားပြောသလိုလို ကြားလိုက်
တယ် ဆရာ”

နောက်ထပ်မိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သော ဆင်ပေါက်
စကားကို ထပ်မံ၍ကြားလိုက်ရတော့ မင်းမောင် အတန်ကြာ
တွေဝေနေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လေဟာနယ်ထဲတွင်
အထောက်အကူမရှိဘဲ တည့်မတ်စွာတည်ရှိနေသည့် ကျောက်
စွန်း (ကျောက်တလားကြီး)ကို ဌာနမှူးလေးမင်းမောင် စူးစူး
ကြည့်ကာ ဝေခွဲမချဖြစ်နေပြန်ပါ၏။ မြင့်မားမတ်စောက်၍
မွတ်ဖြူဖွေးနေသည့် ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခုနှင့် ပေလေးငါးဆယ်
ခန့်ရှိသော အစွန်းထွက်နေသည့် ကျောက်တလားကြီး
ကျောက်စွယ်တန်းကြီးတစ်ခုတို့က ခပ်ပါးပါးစီးပျောနေသည့် နှုတ်
မိုးဖြူဖွေ့များကြားတွင် တစ္ဆေကောင်ကြီးများ ငိုက်မျှင်းနေကြ
သကဲ့သို့ ...။

မင်းမောင်တို့ မြိုင်စိန်တူးဖော်ရှာဖွေရေစခန်းကြီးတစ်ခု
ကို ကျောက်တလားတောင်ကြီး၏ တောင်ခုလတ်တစ်နေရာတွင်
စတင်၍ဆောက်လုပ်ကြစဉ်ကတည်းက ဤကျောက်တလားကြီး
နှင့်ပတ်သက်သော ကောလာဟလသတင်းများ၊ ပုံပြင်သဖွယ်၊
အဏ္ဏာရီသဖွယ် လူပြောသူပြောများနေသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
က မင်းမောင်နားနှင့်ပင် မဆုံပါလေတော့။

ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။
သို့သော် ယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်သည်ဖြစ်
စေ သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားများအရ သလင်းကျောက် (Quartz)
ထွက်ရှိနိုင်သော ပံ့သုပထဝီမြေသားအရ ဤနေရာတွင် မိုင်း
ခွဲ၍တူးဖော်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီ ‘ကျောက်တလား
ကြီး’ တစ်ဝိုက်မှာ မိုင်းတွေမဖောက်ခွဲချင်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်
လိုပြောရမလဲမသိဘူး .. သေချာတာကတော့ ဟောဒီ ‘ကျောက်
ခေါင်းတလားကြီး’ တစ်ဝိုက်ဟာ နတ်ကြီးတယ်၊ အစောင့်
အရှောက်ကြီးတယ်၊ နောက်ပြီး အမှားအယွင်း အတိမ်းအစောင်း
ထည်း မခံဘူး ဌာနမှူးလေး”

လုပ်ငန်းခွင်နှင့် နယ်မြေရှာဖွေရေးအတွက် ယာယီငှား
ရမ်းထားသော မုဆိုးကြီးဦးခွန်ယော်က ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်
အနီးသို့ လျှောက်လာရင်း ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေးလူကြီးသူမတွေရဲ့ ပြောစကားအရဆိုရင် ဘုရင်
ညီနောင်မှာ အစ်ကိုတော်ဖြစ်တဲ့ ဘိဘိသေခရဲ့ ဝိဖုရားခေါင်
ကြီးရဲ့ ခေါင်းတလားကြီးထဲမှာ အင်မတန်အဖိုးနက်ထိုက်တန်တဲ့

ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းတွေ ပါရှိထားတယ်ဆိုတာ စွဲမှတ်ယုံကြည်ထားကြတယ်လေ။ နောက်ပြီး ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို သစ္စာကျိန်စာဆိုထားခဲ့တာရယ်၊ ကျောက်တလားတောင်ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်နေတယ်ဆိုတာရယ်ကို ယုံကြည်နေကြလို့ပဲ ဌာနမှူးလေး ...။

အင်း ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျောက်တလားကြီးပတ်သက်ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့သူတွေတိုင်း၊ ဖော်ကားဖို့ ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့တဲ့သူတွေတိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ် မသိဘူး ... တနည်းမဟုတ်တစ်နည်း နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အန္တရာယ်တွေကြုံတတ်တယ်လို့လည်း ယုံကြည်ထားကြတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရ ကျုပ်တို့လို မုဆိုးရင့်မကြီးတွေတောင် ကျောက်တလားကြီးဘဝမှာ အမဲမရှာကြ၊ မပစ်ကြဘူး။ သူနဲ့လွတ်ကင်းတဲ့ နယ်တောတောင်ထဲမှာပဲ အမဲပစ်လေ့ရှိကြတယ် ဌာနမှူးလေးရေ။

မုဆိုးကြီးဦးခွန်ယော်က ကျောက်တလားကြီးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသည့် သတင်းအချက်အလက်အချို့နှင့် လူကြီးသူမများ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ဌာနမှူးလေးမင်းမောနှင့် မိုင်းလုပ်သမားအချို့ကို ရှင်းလင်းပြောဆိုပြနေပါ၏။ ထိုကျောက်တလားကြီးအောက်ဘက်ခြမ်းတွင် မိုင်းကြီးများထိုင်နေသည့် အလုပ်သမားတစ်ဦးထံမှ ပူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“အား ... မြေ .. မြေ .. ငါ့ကို ကောင်ရှည်ကိုးသွားပြီဟေ့”

ရုတ်တရက် လက်ခွကြားတွင်ကိုက်ခဲထားသည့်

တန်းလန်းနှင့်မိုင်းလုပ်သားမှာ တောင်စောင်းအတိုင်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာအော်ဟစ်ရင်း လိမ့်ဆင်းကျလာခဲ့သည်။

‘ဝေါ ဖရော .. ဝေါ ဖျော’

“အ .. အား”

“ဟာ ... စိုးပိုင် စိုးပိုင် ... ကျ .. ကျ .. ကျလာပြီ”

“ဟာ ... လုပ် .. လုပ်ကြပါဦးဟ”

မိုင်းလုပ်သားများမှာ စိုးပိုင်အား ပြေးရှုံ့ပွေ့ထူကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းဖြင့် မြေဆိပ်မပြန်စေရန် ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြသည်။ သို့သော် မြေကိုက်ခဲရသည့်ဒဏ်ရာနှင့် တောင်ပေါ်မှလိမ့်ကျခဲ့သောဒဏ်ရာများကြောင့် စိုးပိုင်မှာမူ သတိလစ်မေ့မြောနေပါလေ၏။

“ဟော ... မြေ .. မြေ .. ဟိုမြေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ... ရှာ .. ရှာကြစမ်းဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... စိုးပိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ညိုမည်းနေတာမဲ့၊ တော်တော်အဆိပ်ပြင်းပုံရတယ်။ အဲဒီကောင်ရှည်ကို တွေ့မှဖြစ်မယ် ... သေသေချာချာ ရှာကြစမ်း”

သို့သော် စိုးပိုင် တောင်ပေါ်မှလိမ့်ဆင်းကျလာခဲ့စဉ်က လက်တွင်ကိုက်ခဲလျက် တန်းလန်းကြီးပါလာခဲ့သော မြေကြီးမှာ ပုန်းခိုရာမရှိသော ကျောက်သားပြင်ထက်ဝယ် မည်သို့မျှ ရှာဖွေမတွေ့ပါလေတော့။ ချုံနွယ်များရှင်းလင်းပြောင်ချောနေသည့် ကျောက်သားပြင်ညီထက်တွင် ထိုကောင်ရှည်(မြေ) သည် ထူးဆန်းစွာပင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါချေပြီကော။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... မြေရဲ့ သူ့နန်းနဲ့သာဆိုရင်

ဒီကျောက်သားပြင်ပေါ်ကြီးကနေ ဘယ်ကိုမှ ရောက်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

မင်းမောင်ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မကျေနပ်ဖြင့် မြွေကြီးကို သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ကျင်းပေါက်လည်း မရှိ၊ ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေလည်း မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့မျက်စိအောက် မှာတင် စိုးပိုင်ရဲ့လက်ကို တန်းလန်းကြီး ခဲပြီးပါလာခဲ့တဲ့မြွေကြီး ဟာ ဘယ်ကဘယ်လိုပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ တွေးလို့ကိုမရ နိုင်တော့ဘူး ဆရာလေးရေ ... ဟူး”

ထိုအချိန်တွင် ဝါးခုတ်သမားတချို့နှင့် အသက်ခြောက် ဆယ်ကျော်ခန့်လူကြီးတစ်ဦးတို့ သူတို့လူစုရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ ကြသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အသားညှိညှိ လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးလွယ်ထားသည့် ထိုလူကြီးက မြွေကိုကံခံထားရသည့် စိုးပိုင်၏လက်မှဒဏ်ရာကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း မျက်စိကိုမှိတ် ကာ တတွတ်တွတ်နှင့် အတန်ကြာမျှရွတ်ဆိုနေပါလေ၏။

“အဲ ... အဲဒါ တောင်ခြေက ကျောက်ချောရွာမှာ နေတဲ့ ဗိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးဆိုတာပဲ ဌာနမှူးလေး အင်း ... သူ အချိန်မီရောက်လာတာ ကံကောင်းတယ်”

မှဆိုးကြီးဦးခွန်ယော်က မင်းမောင်အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ ပြောလိုက်သည်တိုင် အခြေအနေဆိုးဝါးနေရှာသည့် သူ၏လူနာ ကိုမူ ဤဗိန္ဒောဆရာကြီး မည်သို့မျှ ကယ်တင်နိုင်မည်မထင်တော့ ပါ။ ထို့ကြောင့် စခန်းသို့သယ်ဆောင်ကုသရန် မင်းမောင်စိတ်ကူး

နေစဉ်မှာပင် ...

“ခွန်ယော်ရေ ... နင့်လူနာကို ရွာကိုခေါ်သွားချင်တယ်၊ ငါတို့မှာ ဝါးခုတ်တဲ့နွားလှည်းတွေလည်း ပါတယ်၊ နောက်ပြီး နင်တို့ထဲမှာ အကြီးအကဲဘယ်သူလဲ ... ငါ သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

အသံအော့ရှုရှုနှင့်ပြတ်သားစွာထွက်လာသည့် စကားသံ ကြောင့် ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားပါလေ၏။ မြွေဆိပ်များနှင့် သေငယ်ပျောနေသူအား ရွာသို့ပင်ခေါ်ယူ၍ဆေး ဖုသပေးမည်ဟုပြောနေသဖြင့် မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်သွား ခါ၏။

“ကျွန်တော်ပါ ဦးကြီး ... မင်းမောင်လို့ခေါ်ပါ တယ်၊ ဟောဒီ မြိုင်စိန်တူးဖော်ရာဖွေရေးလုပ်ငန်းမှာ ဒုတိယအကြီးအကဲ ဌာနမှူးတစ်ယောက်ပါ”

“အေး ... အရေးကြီးတယ် ... ဟောဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြပါ၊ နောက်ပြီး ဟောဒီလူနာဟာ နတ်မြွေ လို့ခေါ်တဲ့ မြွေဟောက်ပြာအကိုက်ခံလိုက်ရတာ၊ နင်တို့ရဲ့ဆေးနဲ့ ထိုးမှာမဟုတ်ဘူး အဲဒါကြောင့် ကျောက်တလားတောင်ခြေက ကျောက်ချောရွာကို ငါခေါ်သွားပြီး ကုမှရမယ်၊ အဲဒါ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ကြ”

ထူးဆန်းသော ဗိန္ဒောဆရာကြီး၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကား ကြောင့် မင်းမောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ သူ၏မြွေကိုက်လူနာအား ထည်းပေါ်သို့တင်ဆောင်၍ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာစေခဲ့ သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုဟူ၍ ဆိုရလေမည်လား မပြောတတ်ပါ။

သူတို့လူစု ကျောက်တလားကြီး၏အောက်ခြေမှ ထွက်လာခဲ့ချိန် မှာပင် တဝေါဝေါတဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြုတ်ကျလွင့်စဉ်လာကြသည် ကျောက်တုံးကြီးငယ်များက ကျောက်တလားကြီးထက်မှ လိမ့် ဆင်းစဲပျံ့ကျလာကြသည်ကို သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် တွေ့မြင် လိုက်ကြရပါတော့သည်။

'ဝေါ ဝေါ .. ဝုန်း .. ဖျော ဖရော .. ဝေါ .. ဝုန်း'

"ဟာ ... ကျောက်တလားကြီးပေါ်ကနေ ကျောက်တုံး ကြီးတွေ လိမ့်ဆင်းကျလာကြပါလား။ ဘုရား ဘုရား ... တော်ပါ သေးရဲ့ ... ငါတို့ထွက်လာကြတာ မြန်ပေလို့သာပေါ့ ... နိမ့် သာဆိုရင်"

မင်းမောင်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြံ တွေ့လာခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းဆန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကြောင့် မည်သို့ မျှ တွေးတောမရနိုင်ပါလေတော့။ ကံကောင်းသည်မှာ ဗိန္ဒော ဆရာကြီးက အမြန်ဆုံးထွက်ခွာခဲ့စေသဖြင့်သာ မည်သူမျှ အန္တ ရာယ်မရှိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ယခုလည်း ထိုဗိန္ဒောဆရာကြီးကပင် မြွေကိုက်ခံရကာ အဆိပ်တက်နေသည့်စိုးပိုင်အား တောင်ခြေရွာ ရှိ သူ၏နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလျက်ရှိပါချေပြီ။

ဌာနမှူးမင်းမောင်မှာ စခန်းရှိ မစွတာစတီဗင်ထံသို့ တပည့်ဖြစ်သူတစ်ယောက်အား စေလွှတ်ကာ အကြောင်းစုံပြောပြ စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ မြွေကိုက်လူနာအား သယ်ဆောင်၍ ဗိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးနှင့်အတူ တောင်ခြေရွာကလေးသို့ လိုက်ပါခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၈)

ထူးဆန်းတွေလာ မြွေဆိပ်ချပညာ

ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦးကျောက်အိုးနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက် ဆာ့ စိုးပိုင်မှာ ဖက်ကျိုးကာပျော့ရွေလျက်ရှိပါပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး စလည်း မြွေဆိပ်များကြောင့် ညှိမည်းလျက်ရှိပါချေ၏။

မင်းမောင်တို့လူစုကမူ စိုးပိုင်၏အခြေအနေကိုကြည့်ကာ သိမ်သာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ကြသည်။

ဟုတ်သည် ...။ မြွေဆိပ်များနှင့် မည်းညစ်နေပြီဖြစ် သည့် စိုးပိုင်မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက် အခြေအနေဆိုးနှင့် နီးဆိုင်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

သည်ကြားထဲ စိုးပိုင်းအား အိမ်တွင်းသို့မသယ်ဆောင်မီ မေအို၏ထာဘီတစ်ထည်ကို ယူစေပြီးမှ စိုးပိုင်၏ဦးခေါင်းကို ချကာ ခြေထောက်မှ ပြန်၍ချွတ်စေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သုံးကြိမ် ခြေခါမျှ လုပ်ကိုင်ပြီးမှ စိုးပိုင်အား အိမ်ပေါ်သို့ပွေ့ချီတင်ကာ ရှေးစင်နှင့်မနီးမဝေးတွင် ချထားလိုက်ပါ၏။

ဌာနမှူးမင်းမောင်မှာ ဗိန္ဒောဆရာကြီးအား လွန်စွာ အားနာလွန်းသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြွေကိုက်လူနာမှာ အသက်ရှင်ရန်လမ်းစ မမြင်နိုင်တော့၍လည်းကောင်း မည်သို့မျှမှတ်ချက်မပြုဘဲ နံဘေးမှသာ အခြေအနေကိုအကဲခတ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

ဗိန္ဒောဆရာကြီးမှာ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်လျက် အနန္တောအနန္တငါးပါးအား ကန်တော့သည်။ ပြီးလျှင် အုန်းသီးစိမ်းသုံးလေးလုံးချူးယူစေကာ မြွေကိုက်လူနာအား အုန်းစိမ်းရည်တိုက်စေသည်။ ထန်းလျက်ခဲကိုပါ ဝင်သလောက် စားသောက်စေပါ၏။

ထို့နောက် ပန်းကန်တစ်လုံးတွင် နန္ဒင်းမှုန့်နှင့်ထုံးများကို ရော၍ဖျော်ကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ပါးစပ်မှတော့တွတ်တွတ်နှင့် မန်းမှုတ်နေပြန်ပါ၏။ ပြီးလျှင် ထိုထုံးနန္ဒင်းများကို စိုးပိုင်၏လက်မောင်ရင်းတွင် စည်းသုံးတန်တားသကဲ့သို့ အရစ်သုံးရစ် တားလိုက်သည်။ လက်ဖျားဘက်ဆီသို့လည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သပ်ချနေပါသည်။

စင်စစ် ထိုကဲ့သို့ အဘိုးပြုလုပ်နေခြင်းမှာ မြွေဆိပ်များ အထက်ဘက်သို့ ပျံ့နှံ့၍မတက်စေရန်ဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်းက အုန်းစိမ်းရည်နှင့်ထန်းလျက်ခဲ သို့မဟုတ် အုန်းသီးစိတ်နှင့် ထန်းလျက်ခဲကျွေးသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း မြွေဆိပ်များ သွေးအတွင်းနန်းနလုံးသို့ မပျံ့နှံ့သွားစေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ရိပ်တို့ ယှက်သန်းလာကြပြီဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီး၏အိမ်ဦးခန်းတွင် မီးလင်းဖိုကြီးအား ချက်ချင်း

စေလိုက်ပြီး ဘုရားစင်တွင်လည်း ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းညှိပူဇော်စေကာ မှန်မီးအိမ်ကြီးနှစ်လုံးကိုလည်း ထွန်းညှိလိုက်ပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဇက်ကျိုးကာကျနေပြီဖြစ်သည့် စိုးပိုင်မှာ ခါင်းများပင် ပြန်ထောင်စပြုလာသည်မို့ ဌာနမှူးလေး မင်းမောင်ကိုယ်တိုင်ပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။

“ဘုရား ဘုရား ... ဒီဆရာရဲ့ ပညာစွမ်းကလည်း သေးပါလား ... ကျိုးကျနေတဲ့ဇက်ကိုတောင် ပြန်ပြီး ခေါင်းဆောင်စေလာနိုင်တာပဲ”

မင်းမောင် စိတ်ထဲမှဘုရားတနေစဉ်မှာပင် ဆရာကြီး၏ ခန္ဓာသို့ မုထိုးကြီးဦးခွန်ရော်ကိုယ်တိုင် ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် ရေခွေးကြီးကို နောက်ဖေးမှယူလာကာ ချပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ဆရာကြီးက သူ၏လွယ်အိတ်ညှိကြီးထဲမှ ဝါးဆစ်ကလေးများကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရေခွေးထံသို့ထည့်ကာ ချိတ်ထားလိုက်သည်။ (လက်မသာသာခန့် ဝါးပင်မှ ဝါးကိုင်းလေးကို လက်မခန့် ဝါးဆစ်ကလေးများဖြတ်ယူကာ အပေါ်အခွံအခွာ၍ ဖြတ်ထားသည့် ဝါးဆစ်ကလေးများဖြစ်သည်။)

မင်းမောင် တအံ့တဩကြည့်နေသည့်တိုင် ဆရာကြီးက ခန္ဓာထဲသို့ ဝါးဆစ်ကလေးကို သမားရိုးကျလုပ်ကိုင်နေသကဲ့သို့ ဖယ်ဆက်သလို ကိုင်နေပါလေ၏။ ထိုရေခွေးပူတချို့ကို ဇလုံတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်ကာ ပုလင်းတစ်လုံးကိုပါ ခွမ်းခနဲ ရိုက်ခွဲ၍ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ပုလင်းကွဲများထဲမှ ပုလင်းကွဲအကြီးတစ်ခုကိုယူကာ တိုက်ခံထားရသည့် စိုးပိုင်၏လက်ဝဲဘက်လက်ကို အသာ

အယာစမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်ပါ၏။ မြွေသည် စိုးပိုင်၏ဝဲဘက်လက်ဖျံကို ကိုက်ခဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးက ဓားသေးသေးတစ်ချောင်းကိုပါ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မြွေကိုက်ခဲထားရသည့်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ထိုဓားသေးသေးဖြင့်ကပ်ကာ လူနာအားမေးမြန်းနေပါ၏။

“ဒီမှာ မောင်ဟာဂါ ... ဟောဒီဓားသေးသေးလေးနဲ့ ကပ်လိုက်လို့ အဲဒီနေရာမှာ ပူရင်ပူတယ်လို့ပြော၊ အေးရင်လည်း အေးတယ်လို့ပြောနော်၊ ကဲ ... ကပ်လိုက်ပြီ ... ပူသလား”

“မပူဘူး ဆရာကြီး”

“ကဲကွယ် ... ဒီနေရာမှာရော”

ဆရာကြီးက မြွေကိုက်ဒဏ်ရာနှင့် အနီးဆုံးနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် သံဓားသေးသေးနှင့် လိုက်လံကပ်ရင်း ပူသလား၊ အေးသလားဟု လူနာအားမေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သံဓားဖြင့် အသားကိုထိကပ်လိုက်လျှင် သာမန်အချိန်တွင် အေး၍နေသော်လည်း မြွေကိုက်ခဲထားရသည့်နေရာတစ်ဝိုက်သို့ ကပ်လိုက်လျှင် မြွေဆိပ်များရှိနေပါက ပူ၍နေပေသည်။

“အား ... ပူ ... ပူတယ် ဆရာကြီး၊ အဲဒီနေရာက မီးစနဲ့ထိုးထားသလိုပူ ... ပူတယ် ... အင်း”

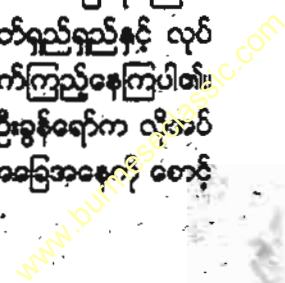
ရုတ်တရက် စိုးပိုင်က ညည်းညူဟစ်အော်ရင်းပြောကြားလိုက်သည့်နေရာသို့ စောစောကခွဲထားသည့် ပုလင်းကွဲနှင့်တစ်လက်မခန့် ခွဲချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဇာဂနာဖြင့် ရေခွေးအိုး၌ ပြုတ်ထားသော တစ်ဖက်ပိတ် တစ်ဖက်ပွင့်ဝါးဆစ်ကလေးများဖြင့် (တစ်ဖက်ပွင့်ဘက်မှ) ကပ်၍ပေးလိုက်သည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ထိုဝါးဆစ်ကလေးများက မျှော့များဆွယ်သကဲ့သို့ အသားတွင် တွယ်ကပ်၍နေကြသည်။

မှတ်ချက်။ ။ (ဝါးဆစ်ကလေးများသည် ရေခွေးငွေ့အပူရှိန်ကြောင့် အသားတွင်တွယ်ကပ်နေပြီး အတွင်းမှသွေးများကို စုပ်ထုတ်ယူသည်။ ထိုသွေးများနှင့်အတူ မြွေဆိပ်များ ပါလာကြပါ၏။ ထို့အပြင် မြွေကိုက်သူ၏အသားကို ပုလင်းကွဲနှင့် ခွဲခြင်းမှာ စိုးပွားရောဂါကင်းရှင်းပြီး သံဆိပ်မတက်ရန်လည်း ဖြစ်သည်။)

ထိုကဲ့သို့ ဓားသေးသေးနှင့်ကပ်၍ ပူသောနေရာတချို့တွင် ပုလင်းကွဲနှင့်ခွဲကာ ဝါးဆစ်ကလေးများကိုကပ်လိုက်နှင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ ပြုလုပ်နေ၏။ မြွေဆိပ်များကိုထုတ်ယူသော ဝါးဆစ်ကလေးများမှာ စိုးပိုင်၏လက်ဖျံတစ်လျှောက်တွင် မျှော့ဆွယ်ကပ်ထားသကဲ့သို့ အစီအရိတွယ်ကပ်လျက် ရှိကြပါတော့သည်။

မင်းမောင်တို့လူစုသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ အတွေ့ဖူးသော ကုသနည်းဖြစ်သဖြင့် စကားပင်မပြောနိုင်ကြဘဲ အန္တရာဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးကိုယ်တိုင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် လုပ်တိုင်နေသမျှကို တဖန်တဖန်နှင့်သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြပါ၏။ မင်းမောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော မုဆိုးဦးခွန်ရော်က လိုက်လာသမျှတို့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း လူနာ၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညဆယ်နာရီခန့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ၏။
စိုးပိုင်၏လက်ဖျံတွင် တွယ်ကပ်နေကြသော တစ်ဖက်ပိတ်ဝါးဆစ်
ကလေးများမှာ အပူရှိန်ကုန်သွားသောအခါ အလိုအလျောက်
ကွာကျသွားကြသည်။

နံဘေးမှကြည့်နေကြသည့် ဌာနမှူးမင်းမောင်တို့မှာ ဝါးဆစ်
ဆစ်ကလေးများထဲမှ ထွက်ကျလာသောအရာများကို ကြည့်ကာ
ဟာခနဲပင် ဖြစ်သွားကြပါလေ၏။

“ဟာ”

“အိုး ... သွေးတွေက မည်းပုပ်နေပါလား”

ဟုတ်သည် ...။ ပြုတ်ကွာကျလာသော ဝါးဆစ်
ကလေးများထဲမှ ထွက်ကျလာကြသော သွေးများမှာ ညိုမှောင်
မည်းနက်နေကြသည်ကို အံ့ဩစွာမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အဲဒါ မြေဆီပ်တွေနဲ့ လူသွေး ရောနှောနေကြတာကို
အဲဒါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သားမန်မူလသွေးနီရောင်အတိုင်း မထွက်
မချင်း ဝါးဆစ်ကလေးတွေနဲ့ ပြန်ပြန်ပြီးကပ်ပေးရတယ်။ ဖိပ်
သာချ ... မင်းတို့ရဲ့လူနာ ရိုက်သတ်လို့တောင် မသေတော့ဘူး
သူ့ကို ဦးကြီးပိုင်သွားပြီကွဲ့၊ အေး ... ဒီ တစ်ညလုံးနီးပါးထေ
ဆေးတိုက်ပြီး ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ကျေး ... ကျေးဇူးသိပ်ပြီးတင်ပါတယ် ဦးကြီး။ ကျွန်
တော် မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့လူနာ
သေလုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးရဲ့ မ
ကြည့်နိုင်စရာ ပညာစွမ်းအင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့လူနာဟာ ပြန်
ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့တာပါပင်ဗျာ။ ဒီလို မြေဆီပ်ကုသနည်းကို တ

နုလည်း မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးတော့ အစက ဟုတ်မှဟုတ်ပါ
သားလို့တောင် သံသယတွေဝင်မိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်
ကြီးရယ်”

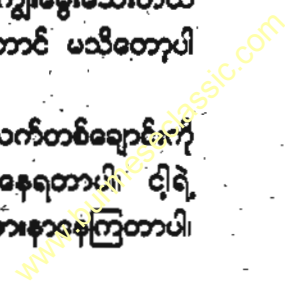
ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်မှာ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်
အိမ်သည်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပွင့်ဟဝန်ခံ၍ မိနွှောဆရာ
အား တောင်းပန်စကားပြောကြားလိုက်ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကောက်ညှင်း
မင်းလေ့ကြီးကို ကိုင်ကာ ရေခွေးကြမ်းလင်းပန်းများနှင့် နောက်
ဖမ်းဖိုဆောင်ဘက်မှ မိန်းမမျှီလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာကြ
သည်။ ပူပူခွေးခွေးကောက်ညှင်းပေါင်းစုံသင်းသင်းကြောင့် မင်း
ဆစ်တို့လူစုမှာ ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရလိုက်မိကြ
၏။

“ကိုင်း ... ဌာနမှူးလေးတို့ တစ်ညနေလုံး ဘာမှ
မကြုံရသေးတာမဟုတ်တော့ ခိုက်ဆာနေကြမှာပဲ။ ကောက်
ညှင်းပေါင်းပူပူလေး စားလိုက်ကြပါဦး”

“ဟို ... ဟို ... အားနာစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ
ပင်တယ်။ မြွေကိုက်လူနာကိုလည်း ဆေးကုသပေးသေးတယ်။
ဆက်ညှင်းပေါင်းစားစရာတွေနဲ့လည်း ကျွေးမွေးသေးတယ်
တော့ အဟင်း ... ဘယ်လိုပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ပါ
ပင်ဗျာ”

“ရတယ် ... ငါက ဖိစိတဒါနအသက်တစ်ချောင်းကို
ဆံတင်ခွင့်ရခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေရတယ်။ ငါ့ရဲ့
ကြောင်းကို နင်တို့မသိကြသေးလို့ အံ့ဩအားနာနေကြတာပါ။

ဟင်း ဟင်း... ငါက မြွေကိုက်ခံရတဲ့လူနာတွေကို ကိုယ်တတ်ပညာနဲ့ ကုသပေးရင်း ဝဋ်ကြွေးတွေ ပေးဆပ်နေရတာပါကွယ် ဆရာကြီးက စကားလည်းပြောရင်း ဝါးဆစ်ကလေးမျှကိုလည်း ဇာနည်နင်းညှပ်ယူ၍ ပုလင်းကွဲနှင့်ခွဲထားသည့် လှေဖျံပေါ်မှ ဒဏ်ရာများပေါ်သို့ လက်ဖြင့်စမ်းကာ ကပ်နေသဖြင့် မင်းမောင်မှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပြီး ဗိန္ဒောဆရာကြီး၏မျက်နှာအား အနီးကပ်၍ မသိမသာကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ...

“ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဌာနမှူးလေး... ဆရာကြီးဦးကျော့အိုက မျက်စိမမြင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် တချို့ကိစ္စလေးတွေ ကျွန်ုပ်က ကူညီပြီးလုပ်ကိုင်ပေးရင်ပေး။ မဟုတ်ရင် သူ့ရဲ့မြေလေး စောနနာက လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အခု စောနနာက တခြားရွာဘက်မှာ မြွေကိုက်လူနာ သွားပြီးကုနေလို့ အိမ်မှာ မနေတာပါ။”

ဦးခွန်ရော်၏ပြောစကားကြောင့် ဗိန္ဒောဆရာကြီးအမင်းမောင် အံ့သြလေးစားစွာ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အမြင်အာရုံယွင်းလျက်ရှိသည့်တိုင် သူ၏ ထူးခြားရှားပါးလှသော မြွေဆီရပညာရပ်နှင့် ကျွမ်းကျင်စွာကယ်တင်ကုသပေးနေသည့် ဆရာကြီးအား ထပ်မံ၍ ကျေးဇူးတင်စကားများပြောကြားရင်း မင်းမောင် တောင်းပန်စကားပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့တာပါ ဦးကြီးရယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ဦးရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ပေးတာရော၊ အစစအရာရာ ကျွန်တော်တို့ ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့

ဦး တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာရပ်နဲ့ ခက်မမြင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုတော့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေမိတယ်”

မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသည့် ဆရာကြီး၏ ခပ်မှာထက်မှ ရောဂါအရေးအကြောင်းများနှင့် အလင်းရောင် နှုတ်ဆုံးနေသည့် မျက်လုံးအစုံက ဆရာကြီး ဖြတ်သန်းလာနေသည့် ကန္တာရဘဝခရီးကြမ်းကြီးကို ညွှန်ပြနေလေသည်သို့။

“ဟင်း ဟင်း... ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်... ငါတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တောင်မှ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ပေးဆပ်ရသေးတာပဲ။ ငါတို့လို ဝန်လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ ဆိုးတာပေါ့ပဲ။ ကိုင်း... ခွန်ရော်ရေ ဝါးဆစ်ကထွက်လာတဲ့ သွေးခြေအနေတွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

ဆရာကြီးက စကားစကိုဖြတ်ကာ မြွေကိုက်လူနာ၏ ခြေအနေကို ဦးခွန်ရော်အား မေးမြန်းကြည့်နေပါ၏။

“နဂိုမူလသွေးနီရောင်ကိုတော့ လိုက်လာပြီ ဆရာကြီး။ နားရဲ့ကိုယ်ပေါ်က အညှို့အမည်းတွေလည်း လျော့ကျသွားပြီ။ သားအရေလည်း မှန်လာပါပြီ”

“ကိုင်း... ဘယ်လိုလဲ မောင်အငှာ... သက်သာရဲ့အား... ဘယ်လိုနေသေးလဲကွဲ့”

ဆရာကြီးက စိုးပိုင်၏လက်ဖျံပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသည့် ဝါးဆစ်ကလေးများကို ရေခွေးဇလုံထဲသို့ပြန်ထည့်နေရာမှ လူနာအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သက်သာလာပါပြီ ဆရာ

ကြီး ဟို ... ဟို ... ကိုယ်လက်တွေ့နာပြီး ခေါင်းနည်းနည်း အုံခဲနေတာပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“အိမ်း ... အဲဒါတွေကတော့ တောင်စောင်းပေါ်က လိမ့်ကျလာခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေပါကွယ်၊ ခေါင်းမူးနေသေးတာလည်း လိမ့်ဆင်းကျလာတဲ့ အရှိန်ကြောင့်ပါ၊ တော်ပါသေး ... ခေါင်းတွေ့တာတွေ ပေါက်ပြဲသွားလို့၊ ကိုင်း ... ဆေးရအောင်”

ထိုနောက်မှာတော့ လူနာ၏လက်ဖျံမှ ပုလင်းကွဲနှစ်ထွားသည့်ဒဏ်ရာများကို စောစောကဖျော်စပ်ထားသည့် ထိုနွင်းတို့ဖြင့် လိမ်း၍ပေးပြန်သည်။

ယခုအချိန်တွင် မြွေကိုက်ခံထားရသည့်စိုးပိုင်မှာ ထူထောင်ထောင်ဖြစ်လျက်ရှိနေသည့်အပြင် အုန်းသီးစိတ်နှင့်ထူလျက်တို့ကိုပင် တက္ကသိုလ်ကျွတ်နှင့် စားသောက်နေပါချေပြီကော။

“ဘယ်လိုလဲ စိုးပိုင် ... သေရွာပြန်ကြီး ... စားသောက်လို့ ကောင်းရဲ့လားကွ”

“အင်း ... မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ဟောဒီဆရာကြီး အချိန်မီရောက်လာလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် ငါတို့ မင်းပစ်လိုက်ရပြီ စိုးပိုင်”

ဌာနမှူးမင်းမောင်၊ အောင်ထူးနှင့် ဆင်ပေါက်တို့ သေတွင်းမှ လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်လာပြီဖြစ်သည့် စိုးပိုင်ကို ဝမ်းသာအားရဖြင့်မေးမြန်းပြောဆိုနေကြသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီလို မြွေဆိပ်ဖြေတဲ့နည်းကို ဘယ်လိုပညာရလို့ ခေါ်ဆိုပါသလဲ”

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာ မြွေဆိပ်ကုသနည်းပညာရပ်ထဲက ‘မြွေဆိပ်ချတဲ့ တွင်ခုတ်ကုသနည်း’ ပညာရပ်တစ်ခုပဲပေါ့ကွယ်၊ ဝါးဆစ်ကလေးတွေနဲ့ မြွေကိုက်တဲ့ဒဏ်ရာတစ်ဝိုက်မှာ ပုလင်းကွဲနဲ့ခွဲပြီးကပ်တဲ့ မြွေဆိပ်ချအဆိပ်ဖြေတဲ့ပညာရပ်ပါပဲ ...”

အချိန်မီရင်မီသလို မြွေကိုက်လူနာရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆင်နိုင်ပါတယ်၊ အင်း ... သိပ်အချိန်နောက်ကျသွားခဲ့မယ်၊ ကြိုတင်ပြီး ရှေးဦးသူနာပြုကိစ္စတွေ လုပ်မထားနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းဟာ မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးရတာပေါ့ကွယ်”

ဆရာကြီးမှာ ထိုကဲ့သို့ရှင်းလင်းပြောဆိုနေရာမှ ဦးခွန်ရော်အား ဘုရားစင်ထက်မှ ရေမန်းပုလင်းကိုယူစေပြီး ခွက်တစ်ခုတွင်ထည့်ကာ တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ဖတ်နေပြန်ပါ၏။

တစ်ညလုံး ဆရာကြီး၏ မြွေဆိပ်ကုသသည့်ပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် မေးမြန်းစူးစမ်းနေကြသောကြောင့် အချိန်ကုန်၍ ကုန်သွားမှန်းပင် မသိကြ။ အရှေ့ဆီမှ အရုဏ်ဦးရောင်သန်းလာသည်ကိုပင် သတိမမူနိုင်မိကြပါ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဆရာကြီးရယ် ... စိုးပိုင်ကို အိမ်က ဆွဲခင်းခင် ဟို ... ဟို ... ဟို ... ထ ... ထဘီတစ်ထည်နဲ့ ခွတ်လိုက်၊ ခွတ်လိုက်လုပ်တာကရော ခင်ဗျာ”

ဆင်ပေါက်က သူ့အောင်အည်းလားသည့် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးဖြစ်အောင်မေးမြန်းလိုက်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှ ဆရာကြီး၏မျက်နှာထက်တွင် ရှားရှားပါးပါးအပြုံးတစ်ချက် လင်းလက်သွားပါ၏။

“အင်း... ဒါကတော့ ကျေးလက်တောရွာ တော်တော်များများရဲ့ အရိုးစွဲနေတဲ့ ဓလေ့တစ်ခုပါ။ တောရွာတွေမှာ မြေကိုကိုက်တာကို ကောင်ရှည်ကိုက်တယ်၊ ပိုးထိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ မြေကိုကိုက်တာကို မြေကိုက်တယ်လို့ပြောဆိုမိခဲ့ရင် အပဋိတာတို့ မကောင်းဆိုးဝါးကပ်တာတို့ ဖြစ်တတ်လေတော့ ကြိုတင်ပြီး နားနိမ်လိုက်တာပေါ့ ...။

အဲဒီလို ပိုးထိခံထားရတဲ့ လူတစ်ဦးကို အိမ်ထဲကိုမသွင်းခင် သက်ကြီးရွယ်အို ဒါမှမဟုတ် အမေ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်လေး ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ထဘီကို ခေါင်းကနေစွပ်ပြီး နှိပ်ထောက်ကနေ ပြန်ချွတ်ရတယ်။ အဲဒီလို သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြုလုပ်ပေးပြီးမှ အိမ်ထဲကိုသွင်းကြရတယ်။ ဒီလိုပြုလုပ်ပေးမှ မြေကိုကိုက်ရတဲ့လူနာကို ပရလောကသားတွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မနှောင့်ယှက်နိုင်ကြဘူးလို့ ကျေးလက်တောရွာကလူတွေထင်ယုံကြည်ကြတယ်ကွဲ့။”

ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ပြောဆိုရှင်းပြနေသည့် ဆရာကြီး၏ စကားများကို မင်းမောင်တို့လူစုမှာ စိတ်ဝင်တစားနှင့် နားထောင်နေကြပါ၏။

အောင်ထူးက ရေခွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်ကို ဆရာကြီးလက်ထဲသို့ တစ်ခွက်သေနှင့်ပေးလိုက်သဖြင့် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ကာ ရေခွေးကြမ်းပူပူကို မှတ်၍သောက်နေပါ၏။

အတန်ကြာမှ ...

“နောက်ပြီး ငါတို့ရဲ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အင်စတန်ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ကျမ်းမြတ်တစ်ဆူရှိတယ်ကွဲ့။ အဲဒါကတော့ မိလိန္ဒမင်းကြီးနဲ့ ရှင်နာဂသိန်တို့ရဲ့ အမေးအဖြေဖြစ်တဲ့ မိလိန္ဒပညာကကောက်နှုတ်ချက်တစ်ခုကို လူကလေးတို့ကို ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပြမယ်”

မှတ်ချက်။ ။ မိလိန္ဒပညာသည် ဗုဒ္ဓဝါဒ အမေးအဖြေနှင့် ရှင်းတမ်းဖြစ်ပြီး သမိုင်းကြောင်း၏ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသဖြင့် ကျမ်းမြတ်တစ်ဆူဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

“မိလိန္ဒမင်းကြီးက ရှင်နာဂသိန်ကို အခုလို မေးလျှောက်တယ် ... အရှင်ဘုရား ဆေးသောက်ခြင်း၊ ဆေးလိမ်းခြင်းတို့ကြောင့် အနာရောဂါတို့သည် လျော့ကျပျောက်ကင်းသွားပါ၏။ အရိတ်ရွတ်ဖတ်ခြင်း (ဂါထာမန္တန်ရွတ်ခြင်း) တို့သည် အဘယ်အကျိုးရှိပါသနည်းလို့ မေးမြန်းလျှောက်ထားလိုက်တဲ့အခါမှာ ရှင်နာဂသိန်က အခုလို ပြန်ပြီးဖြေကြားလိုက်တယ် ...။

အို မင်းကြီး ... ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ခြင်းသည် (ဂါထာမန္တန်ရွတ်ဖတ်ခြင်း) ရှိသော်လည်း အလုံးစုံသော ရောဂါတို့သည် မကင်းကုန်ပါ။ အလုံးစုံသောဘေးရန်တို့သည် ဖယ်ရှောင်ကုန်ပါ။ အို မင်းကြီး ... မြေကိုက်ခံရသူအား မန္တန်ကိုမန်းမှတ်သဖြင့် အိပ်ပျော်များလျှော့ကျသွားသည်ကို မြင်ဖူးပါသလောလို့ ဖြေကြားရင်း မိလိန္ဒမင်းကြီးကို ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့

မင်းကြီးက ...

အရှင်ဘုရား မြင်တွေ့ဖူးပါ၏။ လောက၌ ယခုအချိန် အထိပင် ထိုအဆိပ်ချခြင်းတို့သည် အမှန်တကယ်ပင်ရှိပါသေး၏ ရယ်လို့ ပြန်ပြီးဖြေကြားခဲ့တယ်လို့ 'မိလိန္ဒပဉ္စာ' မှာ အတိအလင်း ဖော်ပြထားခဲ့တာကလား။ အင်း ... အမှန်ကတော့ ဘယ်အမှု ကိစ္စတွေမဆို သစ္စာကတိတည်ခြင်း၊ ကတိသစ္စာတစ်ခုကို အသက်နဲ့လဲပြီး ထိန်းသိမ်းခြင်းဆိုတာ ကောင်းမြတ်တဲ့ကျင့်စဉ် တစ်ခုပါကွယ်။ လူကလေးတို့ ကြားဖူးကြမှာပေါ့ ... 'ကတိ သစ္စာတည်သောခါဝယ် သြဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍ နွယ် မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်၏' လို့ ဆိုထားတဲ့ ကဗျာလင်္ကာ လေးတောင် ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား ...!

အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကတိသစ္စာမတည်လို့ ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ဆေးစွမ်းစွမ်း၊ ဂါထာမန္တန်တွေ ထက် ထက် ... ဆေးမတိုးဘူးလို့ အဆိုရှိတယ်။ ငါကတော့ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ရဲ့ ခန္ဓသုတ်ကို အမြဲမပြတ်ထုံမွမ်းပြီး မြွေကိုက်လူနာကို ကုသခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီကွယ်”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံးလိုလို မြွေကိုက်လူနာအား ဆေး ကုသပေးလိုက်၊ ဌာနမှူးမင်းမောင်တို့လူစု မေးမြန်းစပ်စုသမျှ တို့ကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ဖြေကြားလိုက်နှင့် သူတို့လူစုမှာ မိုးစင် စင်လင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။

အခန်း (၉)

ကျောက်တလားတောင်မှ မာယာတောကစားခြင်း

အရုဏ်အလွန် နံနက်ခင်းတစ်ခုက ကျောက်တလား တောင်ခြေရှိ ကျောက်ချောရွာကြီးအတွင်းသို့ မြူနင်းများကြား မှ ထိုးဖောက်ကာ မဝံ့မရဲနှင့် ယှက်ဖြာကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ဝိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုး၏ ကုသမှုဖြင့် မြွေကိုက်ဒဏ်ရာမှ ပျောက်ကင်းသက်သာလာပြီဖြစ်သည့် စိုးပိုင်အား နောက်ဆုံး ရေမန်းတစ်ခွက်ကို တိုက်ကျွေးနေစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့ မိုင်းလုပ်သား သုံးဦးတို့ အရေးတကြီးဝင်ရောက်လာကြသည်။

“ဆရာ ... ဆရာမင်းမောင် ... စိုးပိုင်တစ်ယောက် သေသွားပြီဆို”

မိုင်းလုပ်သားသုံးဦးမှာ မေးလည်းမေး၊ အိမ်ပေါ်သို့လည်း တက်လာကြသဖြင့် အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင်နေကြသည့် ဌာနမှူး မင်းမောင်နှင့် ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည့် စိုးပိုင်ကိုကြည့် ကာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် အံ့သြသင့်သွားကြပါလေ၏။

၉၂ သက်မင်းကျလှိုင်

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... စိုး ... စိုးပိုင် မ ... မသေဘူးပေါ့နော်”

“ဟား ... ငါမသေလို့ မင်းတို့နဲ့ တွေ့ရတာပေါ့ကွ၊ ဟင်း ဟင်း ... ဟောဒီက ငါ့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး ကုသပေးလို့ပျောက်ကင်းသွားပြီလေ”

ကာယကံရှင် စိုးပိုင်ကိုယ်တိုင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောဆိုနေသဖြင့် မိုင်းအလုပ်သမားများမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

သည်မှာပင် အရိပ်အခြည်နှင့် စကားအသွားအလာကို စောင့်ရှုနားထောင်နေသည့် ဆရာကြီးက ဝင်ရောက်လာသည့် မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးစခန်းမှ အလုပ်သမားများအား မေးမြန်းစူးစမ်းလိုက်ပါ၏။

“နေကြပါဦးကွဲ့ ... မြွေကိုက်လူနာသေဆုံးသွားပြီလို့ ဘယ်သူက လာပြီးပြောတာလဲကွဲ့”

“အင်း ... အရှင်မတ်ခင်လောက်က ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ... မိုးမိုးမှောင်မှောင်ပဲရှိသေးတယ် ... ကျုပ်တို့စခန်း အပေါက်ဝရှေ့ကနေ အော်ပြီးပြောသွားကြတာ၊ အဲဒါနဲ့ စတီဗင် က ရွာထဲကိုလိုက်သွားကြဦးဆိုပြီး လွှတ်လိုက်လို့ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါ မင်းတို့ကို တောချောက် တစ်ကွဲ့၊ ဒီအပြင်ရော မင်းတို့စခန်းမှာ ဘာထူးခြားသေးလဲ”

တော့၏မာယာ တော့၏အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ကျောက်တလားတောင်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှဗဟုသုတ များ

မြောင်ခဲ့လေသည် မသိ ... မည်သည့်အကြောင်းချင်းရာဖြစ်စေ ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ ပြောဆိုလိုက်နိုင်ခြင်းက မိန္ဒောဆရာကြီး၏ ထူးခြားသောအရည်အချင်းတစ်ခုပင်လေလား။

ဆရာကြီး၏စကားကြောင့် မိုင်းအလုပ်သမားများ မျက်စိ မျက်နှာမျက်သွား ကြပါ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့၏ဌာနမှူး မင်းမောင်၏မျက်နှာကိုလည်း လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောလိုက်ကြလေကွာ ... စခန်းမှာ ညက ဘာတွေ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ကြသေးလဲ၊ ဘယ်သူတွေထိခိုက်မှုရှိကြသေး သလဲကွဲ့ ... ဟင် အောင်မောင်း”

“အို ... ထူးခြားတာတွေကတော့ ပြောမပြတ်တတ် အောင်ပဲ ဆရာရေ၊ ဘယ်သူမှတော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ မရ ကြပါဘူး ... ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ပြန် ... ပြန်ပြီးပြောပြရမှာတောင် ခပ်လန့်လန့်ပဲ ဆရာ”

“ကိုင်း ... ပြောစရာရှိတာတွေကို ရဲရဲတင်းတင်းသာ ပြောကြကွဲ့၊ ငါ့ရဲ့ခြနယ်မြေနိမိတ်အထဲကို ဘယ်လိုအမှောင့် ပယောဂတွေမှ ဝင်ပြီးမနှောင့်ယှက်နိုင်ကြဘူး၊ မင်းတို့ သူငယ် ချင်းလည်း သေဘေးကလွတ်ခဲ့ပြီပဲဟာ”

နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာကြသော အလုပ်သမားသုံးဦး မှာ ရေခဲခွေးကြမ်းဝိုင်းတွင် ဝင်၍ထိုင်ကြရင်း အောင်မောင်းဆိုသူ က ရေငတ်လာသည်ထင် ... ရေခဲခွေးကြမ်းနှစ်ခွက်ကို ဆင့်၍ သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဆရာက သတင်းပို့ခိုင်းလို့ ဟို မျက်နှာဖြူဖတ်ဖင်ကို အလုပ်သမားတစ်ဦး မြွေကိုက်ခံရလို့ ကျောက်တလားတောင်ခြေ

၉၄ သက်မင်းကျလှိုင်

က ရွာထဲကို သွားပြီးဆေးကုသနေတဲ့အကြောင်း သတင်းပို့ပြီး တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ်နေတော့ တယ်။ အဲဒီနောက် ပင်ပန်းတာနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်လှဲနေရင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသလဲမသိဘူး ... တဝန်းဝန်း တဝေါဝေါနဲ့ ဆူဆူညီညီအသံတွေကြောင့် လန့်ပြီးနိုးလာတော့ တယ်။ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးလည်း မှောင်မည်းနေတာကို တွေ့ လိုက်ရတယ် ...။

ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဘာ လုပ်ရမန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း ကြီးကြပ်ရေးမှူးဦးညိုမောင်တို့လူ ၃ ယောက်လာကြတယ် ...။

“အောင်မောင်းရေ အောင်မောင်း ... စခန်းအပြင်မှာ တဝန်းဝန်းနဲ့ အသံတွေမကြားဘူးလား။ စခန်းရှေ့ကရော အနောက်ဘက်မှာရော အော်ဟစ်ဆူညံနေကြတာ ကျွန်ကျွန် ကိုညံ့နေတာပဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအော်သံဟစ် သံတွေကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့တာမျှ ဟို ... ဟို ... မစွတာ စတီဗင်ရော ဘယ်မှာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် လက်နက်ဓာတ်မီးရောင် တဝင်းဝင်းနှင့် အလုပ်သမားခေါင်း ဦးစောဖိုးဝါး အပြေးအလွှားနှင့် ရောက်ရှိလာ ခဲ့ပြန်သည်။

“ဆရာညိုမီး ဆရာညိုမီး ... လုပ် .. လုပ်ပါဦး ... ဟို ... ဟိုမှာ မစွတာစတီဗင် သေနတ်ကြီးတကားကားနဲ့ ပစ် မယ်ခတ်မယ်လုပ်နေတယ်။ ဟို အရက်လည်း တော်တော်များစွာ

ပုံရတယ်ဗျ”

“ဟာ ... ဒီ မျက်နှာဖြူကောင်ကြီးက တစ်မှောင့်ကွား ကိုင်း ... လာ လာ ... တော်ကြာ ဟိုရွာက ဆရာမင်းမောင် တို့ ကြားသွားရင် အလကားစိတ်ပူနေကြဦးမယ်။ ခြောက် ... အောင်မောင်း ... မင်းတို့ လူစုနှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ရှေ့နောက်လုံခြုံရေး ကင်းစင်တွေပေါ်တက်ပြီး နေရာယူထားကြ သေနတ်တော့ လုံးဝ မသုံးမိပါစေနဲ့ သိပ်ဆူဆူညီညီဖြစ်လာရင် လေးခွနဲ့သာပစ်ကြ။ ဝါ ဟို စတီဗင်ကို သွားပြီးထိန်းထားလိုက်မယ်”

ဆရာဦးညိုမောင်နှင့် စောဖိုးဝါးတို့ ထွက်ခွာသွားကြ သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း စခန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူအုပ်ကြီးများ ဝိုင်းရံလာကြသကဲ့သို့ အုတ်အုတ်ကျွက်ကျွက်နှင့် အသံများကို ဆူညံစွာကြားလာရပြန်ပါ၏။

‘ဟေး .. ဟီး ဟီး .. ဟေး ဟေး .. ဟိုး .. ဟီးဟီး’ စခန်းအရှေ့နှင့်အနောက်ဘက်ရှိ လုံခြုံရေးကင်းစင်နှစ် ခုထက်တွင် လူခွဲ၍ရောက်ရှိကြေသည့် အောင်မောင်းတို့လူစု သည် မည်းမည်းမြင်ရာဘက်သို့ လေးခွများနှင့် တရစပ်ပစ်ခတ် ကြပါတော့သည်။

‘ခွမ်း .. ဝိုး ဝိုး .. ခွမ်း .. ဖွမ်း .. ဝိုး ဝိုး’ မြင်တွေ့နေရသည့်မြင်ကွင်းက အမှန်ပင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဝင်။ လေမတိုက်ပါဘဲနှင့် စခန်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ဝါးပင် ကြီးများမှာ တဝေါဝေါနှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေကြသည်။ နောက် တဝေါဝေါ တဝန်းဝန်းနှင့်ပြေးဝင်လာကြသည့် လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည့်တိုင် စခန်းအနီးသို့

ရောက်သည်နှင့် တိခန့်ရပ်သွားကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား ပြန်ပါ၏။

မကြာမီ တဝေါဝေါအော်ဟစ်သံကြီးများနှင့်အတူ သစ် ပင်ဝါးပင်များ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

‘ဝေါ-ဝေါ ဝေါ .. ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း .. ဖရော ဖျော’
‘ဝိုး ဝိုး .. ခွမ်း ခွမ်း .. ဖွမ်း .. ဒေါင် .. ဝိုး’

ထုံးစံအတိုင်း လုံခြုံရေးကင်းစင်များထက်မှ အောင် မောင်းတို့လူစုကလည်း လေးခွလက်စွမ်းဖြင့် တရကြမ်းတိုက် စစ်ဆင်ကြသောအခါ အော်ဟစ်ဆူညံသံများ၊ သစ်ပင်ဝါးပင် လှုပ်ယမ်းမှုများက ပြန်လည်၍ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်ပါလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တဝေါဝေါနှင့် ဆူညံစွာဟစ်အော်ပြေးလွှား လာလိုက်၊ အောင်မောင်းတို့လူစုက လေးခွများနှင့်ပစ်ခတ်လိုက် ကြ၊ ပြန်လည်၍ငြိမ်သက်သွားလိုက်ကြနှင့် တစ်ညလုံး အမည် မသိ၊ အကောင်အထည်မသိ မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်များနှင့် လုံးချာလည်ချာနှင့် သံသရာလည်ရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရပါလေ တော့သည်။

အောင်မောင်းတို့လူစုပြောသမျှအား ဆရာကြီးက ကွမ်း တဖြူဖြူဝါးရင်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နားထောင်နေပါ၏။ အောင် မောင်း၏စကားဆုံးသွားမှပင် အနီးရှိထွေးခံသို့ ကွမ်းတံထွေး အချို့ကို ပစ်ခနဲထွေးထုတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... အဲဒါ မင်းတို့တစ်တွေ တောခြောက်ခံကြ ရတာကွဲ့၊ ညနေစောင်းမှာ မြွေကိုက်ခံလိုက်တဲ့သူဟာ မင်းတို့ရဲ့ စခန်းမှာ ရှိတယ်ထင်ပြီး မမြင်နိုင်တဲ့ပရလောကသားတွေ လာ

ပြီးခြောက်လှန့်ကြတာပဲ၊ မင်းတို့တစ်တွေက စိတ်တိုတိုနဲ့ လေးခွ နဲ့ လက်စွမ်းပြလိုက်တော့ သူတို့လက်လျှော့သွားကြတာ၊ နောက် တော့မှ လူနာဟာ ကျောက်ချောရွာကြီးထဲမှာ ဆေးကုသနေ ရာက သက်သာသွားပြီဆိုတာသိသွားကြလို့ မင်းတို့ဆီကို မာယာ နဲ့လှည့်ဖြားပြီး မြွေကိုက်လူနာသေသွားပြီလို့ လာပြောသွားကြ တာ နေမှာကွဲ့။”

ဆရာကြီးက စခန်းမှရောက်လာကြသည့် အောင်မောင်း နှင့်အလုပ်သမားများအား သေချာစွာ ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်ပါ၏။

“မြွေကိုက်ခံရတဲ့မိုးပိုင်ကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဆေး တုသပေးနေတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ခခန်းကို လာပြီးခြောက်လှန့်ရတာလဲ”

“အင်း ... မင်းတို့တစ်တွေက ခေတ်လူငယ်တွေဆို တော့လည်၊ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်းတွေ နားမလည် နိုင်ကြဘဲကားကွဲ့၊ တောရဲ့မာယာ၊ တောရဲ့ပရိယာယ်တွေကို မသိ စားမလည်ကြဘဲ တောတောင်ထဲကို ကွင်း၊ဆင်း၊လာကြတော့ အခုလို ဒုက္ခမျိုးစုံတွေကြတာပေါ့ ...”

မှတ်ထားကြကွဲ့ ... တောလမိုင်း၊ တောင်လမိုင်း ဆို ဆာ ရွာထဲ၊ အိမ်ထဲတွေကိုဝင်လို့မရဘူး။ ရွာကိုစောင့်တဲ့ ရွာစောင့် စစ်တွေက မကောင်းဆိုးဝါး၊ မိတ္တူတွေကို ရွာထဲကို ဝင်ခွင့်မပြုကြ သူလေ၊ အဲဒီလိုပဲ အိမ်စောင့်နတ်တွေ၊ ခြံစောင့်နတ်တွေက ဆည်း ဝင်ခွင့်မပေးကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် တောထဲမှာရှိတဲ့ မင်းလို့ ခခန်းကို လာပြီး တစ်ညလုံး နောက်ယှက်ကြ၊ သောင်းကျန်းကြ သာပေါ့ကွယ် ...”

အဲဒါကြောင့် ကျောက်တလားတောင်ကို သွားပြီး မထိခဲ့
မြင်မလုပ်ကြပါနဲ့၊ နောက်ပြီး ဟို ... ကျောက်တလားကြီးရဲ့
ရာစင်ကလည်း မသေးလေတော့ နောက်ကို ဘာပဲလုပ်ကြ
လုပ်ကြ သတိပီရိယထားပြီး လုပ်ကြကိုင်ကြပေါ့ကွယ်။”

ဆရာကြီးက ‘မြိုင်စိန်’ ရှာဖွေရေးအလုပ်သမားများအား
အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြနေပါလေ၏။

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းမှာပင် မြွေကိုက်ဒဏ်ရာမှ ပျောက်ကင်း
ချမ်းသာသွားပြီဖြစ်သည့် စိုးပိုင်ကို စခန်းသို့ပြန်လည်၍ “ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။”

အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဌာနမှူးလေးမင်းမှောင်၏
ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော ကျောက်တလားတောင်နှင့် ကျောက်
တလားကြီး၏ ပဟေဠိပုံရိပ်များက လွန်းထိုးယှက်လိမ်လျက်
ချည်ခင်တွေ့ကြီးသဖွယ် ဖွဲ့နှောင်ပါလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုကိစ္စက ထိုမျှနှင့်ပြီးဆုံးမသွားသေးပါ ...။ စခန်းသို့
ပြန်ရောက်ရှိလာတော့ မင်းမောင်မှာ သူ၏အထက်အရာရှိ မ
တာဝတ်စင်နှင့် စကားအချေအတင်ပြောရပါသေးသည်။

ခက်သည်က အုပ်ချုပ်သူက လူမျိုးခြားအရာရှိလည်း
ဖြစ်ပြန်၊ အယုံအကြည် အယူအစွဲမရှိသူလည်း ဖြစ်နေသည်ကို
မင်းမောင်မှာ စကားအပြောအဆိုဆင်ခြင်ကာ အထူးသတိထား၍
ပြောဆိုနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“မဟုတ်သေးဘူး စတီဗင် ... ငါကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့
ကြုံခဲ့တာမို့ ကျောက်တလားကြီးဘက်က လုပ်ကွက်ကို အခြေ
အနေအရ ယာယီအခိုက်အတန့် နားထားလိုက်ပြီး အန္တရာယ်မရှိ

တဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းက လုပ်ကွက်တွေကို မနက်ဖြန်ကစပြီး
လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါတို့ရဲ့ မြိုင်စိန်တူး
ဖော်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ကိုတော့ မထိခိုက်ဘူးမဟုတ်လား စတီဗင်”

“အိုး ... နီး နီး ... ကျောက်တလားတောင်က လုပ်
ကွက်အားလုံးကို တူးဖော်ရမယ်လေ၊ ငါတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းပါမစ်က
(၂) နှစ်သက်တမ်းပဲ ရတာ၊ ဟိုစောင့်ဒီစောင့်နဲ့ ငါ မစောင့်နိုင်ဘူး
ခင်းမောင်”

မစ္စတာစတီဗင်၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားကြောင့် ဌာနမှူး
လေးမင်းမောင်၏ ငုပ်လျှိုးနေသော အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်တို့
က စုန်းခနဲအုံ့ကြွလာပါလေ၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း ရတယ်လေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် စတီ
ဗင် ... ငါ့ရဲ့အလုပ်သမားတွေ ထိခိုက်ဒဏ်ရာနဲ့ အသက်အန္တ
ရာယ် အစစ်တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ စတီဗင်ကိုယ်တိုင်
ထာဝန်ယူပြီး ပြေရှင်းပေးရမယ်”

လုပ်ငန်းခွင်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပွဲက မမျှော်လင့်ဘဲ အရာရှိ
စစ်ဦး၏ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံပွဲသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပါချေပြီ။ ကြီး
ကြွယ်ရေးမှူးဦးညိမ်းမောင်သာ အချိန်မီ ကြားဝင်၍ မထိန်းသိမ်း
ခဲ့လျှင် အင်ဂျင်နီယာချုပ်မစ္စတာစတီဗင်နှင့် ဌာနမှူးလေးမင်း
မောင်တို့၏ ဒေါသအပိုင်အခဲများက ပေါက်ကွဲမှုသို့တိုင် ရောက်ရှိ
သွားနိုင်ပါ၏။

ဦးညိမ်းမောင်က လူကြီးပီပီ မစ္စတာစတီဗင်ကို နားခင်
အောင်ညှိနှိုင်းပြောဆိုနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပဋိပက္ခတိုက်ပွဲတစ်ခုကို လိမ္မာ
အောင်စွာ ရှောင်ကွင်းသွားနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံး မစ္စတာစတီဗင်က ကျောက်တလားတောင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သော ပဟေဠိပုစ္ဆာများ၊ ဒွိဟသံသယများအား ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးရန် နှစ်လတိတိ အချိန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကာလ နှစ်လအတွင်း မစ္စတာစတီဗင် လက်ခံနိုင်လောက်သည့် ယုတ္တိယုတ္တရာရှိသော အချက်အလက်များကို တင်ပြရမည်ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်မှုယူကာ ဆွေးနွေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ပါ၏။

နှင်းငွေမြူနီများကြားတွင် စွင့်စွင့်မားမားရပ်တည်နေသည့် ကျောက်တလားတောင်ကြီးနှင့် အနိအတွယ်မရှိ လေဟာနယ်ထဲတွင် ငေါထွက်နေသည့် ကျောက်တလားစွယ်ကြီးကမူ သူနှင့်ပတ်သက်၍ အငြင်းအခန်ဖြစ်နေကြသော လူသားနှစ်ဦးတို့၏ ပဋိပက္ခကို သတိမထားနိုင်ရှာပြီထင် ...။

ညနေဆည်းမော၏ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည့် နှင်းမြူနီငွေများအောက်တွင် ဝိဘိ ဣန္ဒြေကြီးရင့်စွာဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိပါချေပြီတည်း။

အခန်း (၁၀)

မြန်မာပြောချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

အချိန်က မိုးအကုန်ဆောင်းအကူ။

တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းထဲတွင် မြူနှင်းငွေရည်တို့က စီးပျော့ပျော်ဝင်နေကြသည်သို့ ...။ ၎က်မ်းတစ်ကောင် ရှိခနဲ၊ ဂျစ်ခနဲ အော်မြည်လျက် ထွက်ပြုစနေရောင်အောက်တွင် တစ်နေ့စာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ပြင်ဆင်နေပါလေ၏။

ကွဲလက်စ နှင်းမြူတို့ သွဲ့ပျော်စပြုနေပြီ။ သက်ကယ်မိုးစွန်းအောက်မှ တစက်စက် တပေါက်ပေါက်နှင့် ယီးလေးခိုကာ မြေသို့ခနေကြသည် နှင်းရည်ဥကလေးများက နဂိုစည်းဝါးကျကြွဆင်းနေကြပါ၏။ နှင်းမြူဇာပဝါတို့ မသဲမကွခင် ဝေဝေဝါးဝါးပြင်တွေနေရသည့် ကျောက်တလားတောင်ကြီးရှိရာသို့ ရွာသူကြီးဦးသက္က ဝေးမျှော်ကြည့်နေရင်းမှ ...

“အင်း ... ကောင်းပါလေ့ ဌာနမှူးလေးရယ် ...

တာဝန်ဝတ္တရားအရ မလွှဲမရှောင်သာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေရ တာဆိုပေမယ့် အခုလို ဌာနမှူးလေးကိုယ်တိုင် ကျောက်တလား တောင်ခြေက ရွာခံလူကြီးတွေ၊ ရှေ့မိနောက်မိလူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ ဆုံပြီး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြတော့ ကျုပ်တို့ဘက်က ပြောရဆိုရတာ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။”

ကျောက်ချောရွာသူကြီး ဦးသက္ကဏ်အိမ်ကြီးရခိုင်ပေါ်တွင် ယနေ့နံနက်စောစော ရွာခံလူကြီးသူမအချို့နှင့် ဌာနမှူးလေးမင်း မောင်တို့အဖွဲ့ ကျောက်တလားတောင်ထက်မှ ထူးဆန်းအံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းသော ကျောက်ခေါင်းတလားကြီး သို့မဟုတ် ကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ထူးခြား သောသတင်းများကို ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စကားပိုင်းတွင် 'မြိုင်စိန်' လုပ်ငန်းခွင်စခန်းမှ ဌာနမှူး လေးမင်းမောင်နှင့် ကြီးကြပ်ရေးမှူးဦးညိုမင်းမောင်တို့လူစု ပါဝင် ပြီး ကျောက်ချော၊ ကျောက်တလားရွာ၊ ဖရစ်ခဲရွာကြီးများမှ လူကြီးအချို့နှင့် ရွာသူကြီးဦးသက္ကဏ်၊ မိနွောဆရာကြီးဦးကျောက် အိုးနှင့် အသက် (၁၉)နှစ်ခန့်ရှိ မြေးမလေးစောနန္ဒာတို့ပါဝင် ကြသည်။ ချောမောလှပသည့် အပျိုစင်ရိုင်းမလေးစောနန္ဒာ၏ ဖြူဝင်းစွတ်စိုသောအသားအရေ အချိုးအဆက်ကျနသော ရုပ် ဆင်းအင်္ဂါတို့ကြောင့် မင်းမောင်မှာ မကြာခဏဆိုသလိုပင် အကြည့်ရောက်ရှိသွားပါလေ၏။

“ဪ... ဟောဒါက မိနွောဆရာကြီးဦးကျောက် အိုးရဲ့မြေး... စောနန္ဒာတဲ့ ဌာနမှူးလေးရေ ဟိုတစ်နေ့ညက မြွေဆေးကုသရင်း ခရီးလွန်နေတာမို့ ဌာနမှူးလေးတို့နဲ့ လွဲသွား

ရတာပါ။ မိစောရေ... ဒါကတော့ ကျောက်တလားတောင်ခြေ မှာ စခန်းချနေကြတဲ့ 'မြိုင်စိန်' တူးဖော်ရေးဌာနက ကိုမင်းမောင် တဲ့”

ကျောက်ချောရွာသူကြီး ဦးသက္ကဏ်က အလိုက်တသိဖြင့် မိတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်သည်မို့ မင်းမောင်ရော စောနန္ဒာပါ အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြပါ၏။

“အင်း... အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ရှားပါးတဲ့ မြွေဆေးကု ပညာရပ်ကို တတ်ကျွမ်းတာကို ချီးကျူးလေးစားပါတယ် စော နန္ဒာ၊ တစ်နေ့ညက ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်တဲ့ 'ဦးကြီးရဲ့ မြွေဆိပ်ချပညာရပ်မျိုးကိုတော့ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ စောနန္ဒာ”

“အစောကလည်း အတိုးဆီက ပညာရပ်တွေကိုတတ် နိုင်သမျှ သင်ယူနေဆဲပါဆရာ၊ လူနာတွေကိုလည်း ဆေးဖိုးဝါး ခရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မယူဘဲ တတ်စွမ်းသမျှ ကုသပေး နေပါတယ်ရှင့်”

စကားသံ ဝဲတဲတဲ ရှုတတနှင့် နားထဲတွင် တစ်မျိုးထူး ခြားနေသည်မို့ ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်မှာ စောနန္ဒာကိုစတင် ဆွေ့ရှိကတည်းကပင် နှစ်သက်သဘောကျသွားခဲ့ပါ၏။ ရဲတင်း သည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ဖော်ရွေပွင့်လင်းမှုကြောင့်လည်း နွေးထွေးစွာခံစားလိုက်ရသည်သို့။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး သူကြီးရယ်... ကျွန်တော် ဒီဒေသကို ခရောက်ခင်ကတည်းက 'ဟောဒီ' ကျောက်တလားတောင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးနေခဲ့တာပါ။ နာမည်ကြားကတည်းက ကျော

ချမ်းစရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကြီးပဲလို့ ထင်မြင်နေခဲ့မိတာ။ အဲ
အင်း... ဘယ်လိုကြောင့်များ အခုလို 'ကျောက်တလားတောင်'
ကြီးလို့ ခေါ်တွင်ခဲ့တာလဲ မသိဘူးနော် သူကြီး။'

ဟုတ်သည်...။ မင်းမောင်တစ်ယောက် တာဝန်ကျရာ
နယ်မြေ၏ မြေပုံညွှန်းတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော 'ကျောက်တလား
တောင်' ဟူသော ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် နာမဝိသေသနတစ်
ခုနှင့် စတင်၍ ထိတွေ့လိုက်ရစဉ်ကတည်းက စိတ်ထဲတွင်
'ကျောက်တလား' ဟူသောအမည်နာမကို သရိုးသရိဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ယခု လက်တွေ့မျက်တွေ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပြန်တော့
လည်း မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ဆန်းကြီးများနှင့် ပွဲဦးထွက် ကြံ
တွေ့ခဲ့ရသည်မို့ ကျောက်တလားတောင်နှင့် စပ်လျဉ်းသမျှကို
ကြိုတင်သိရှိနိုင်ရန်အတွက် ရွာခံလူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေး
ရခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“အင်း... ဌာနမှူးလေးသိချင်တဲ့ ကျောက်တလား
တောင်အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ပြောတာထက် ဟောဒီဆရာကြီး
ဦးကျောက်အိုးပြောပြတာ ပိုပြီးပြည့်စုံလိမ့်မယ်ထင်တယ်...
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာကြီးက ကျောက်တလားကြီးနဲ့ပတ်
သက်လို့ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိတယ် ဌာနမှူး
လေးရဲ့... ဟင်း ဟင်း”

ရွာသူကြီးဦးသက္က၏ ညွှန်းဆိုမှုကြောင့် မင်းမောင်
မိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးထံ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ အမြင်
အာရုံချို့ယွင်းနေသည့် ဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးကမူ သူ၏
ဆေးတံကြီးကို ဆေးတစ်ဆုံဖြည့်ရင်း မီးညှိရိုက်ဖွာလျက်ရှိသည်။

သို့တိုင်အောင် ဆရာကြီး၏ မမြင်နိုင်တော့ပြီဖြစ်သော မျက်လုံး
အစုံက မှိုင်းညှို့ညှို့ ကျောက်တလားတောင်ကြီးရှိရာသို့ ငေးမျှော်
ကြည့်နေလေသည်သို့...။

အဲဒါနဲ့ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမျှော်ကြည့်နေပြီးမှ
ဆေးတံမီးခိုးငွေ့များကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ခုကို
သို့သို့ညှင်ညှင် ချလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ...။

“ဟင်း... ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကျောက်တလား
တောင်ကြီးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးရဲ့ သတင်း
တွေကတော့ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေလို အများ
ကြီးပေါ့ မောင်မင်းမောင်ရယ်။ ငါသိရသလောက်တော့ ဟိုး
ဘုရင်ညီနောင်နှစ်ပါး ထီးနန်းနဲ့တိုင်းပြည်ကို အပြိုင်လှကြရာက
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးရယ်လို့လည်း ပြောကြ
တယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်းမှာ ရတနာတွေ အပြည့်
ထည့်သွင်းထားရာက ညီငယ်ဘိဘိဝေနဲ့ စစ်သူကြီးတွေရဲ့ လော
ဘဖက်မှုကြောင့် လောကပါလနတ်မင်းကြီးတွေက ကျိန်စာတိုက်
ခဲ့ရာကနေ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံး ရေလှိုင်းကြီးတွေဖုံးလွှမ်းလို့
အားလုံး သေကျေပျက်စီးကြရတယ်ကွဲ့။ အဲဒီမှာ ဘုရင် ဘိဘိဝေ
ရဲ့ လောဘသက္ကာရကြောင့် နတ်မင်းကြီးတွေက မယ်တော်
မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ရတနာအပြည့်နဲ့ ခေါင်းတလားကြီးကို သင်္ဃန်း
ချိုတောင်လို့အမည်ရတဲ့ ဟောဒီ ကျောက်တလားတောင်ကြီး
ရဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံစောင်းမှာ ပျံတက်ပြီး စိုက်ဝင်စေခဲ့ရာကနေ
အခုလို 'ကျောက်တလားတောင်စွယ်' ကြီးဖြစ်လာခဲ့တာပဲ
မောင်မင်းမောင်...။

အဲ... ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ကျောက်တလားကြီးရဲ့အောင်ဘက်တောင်ခြေမှာ 'ရွှေနီချောင်း' ဆိုတာရှိတယ်။ ပြောကြတာကတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းတလားကြီးထဲက ရတနာတွေဟာ ရွှေမှုန်ရွှေစအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး လပြည့်လကွယ်ညတွေမှာ ရွှေနီချောင်းရေထဲကို တဖွဲဖွဲကျဆင်းတယ်တဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့် ကျောက်တလားကြီးအောက်ဘက်က ရွှေနီချောင်းစပ်မှာ ရွှေကျင်ခဲရင် ရွှေမှုန်ရွှေစတွေလည်း အများကြီးရကြတယ်လို့ ဆိုကြပြန်တယ် ...။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ ရရှိခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မထိုက်ရင်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်မရှိရင် လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ရွှေစတွေဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားလေ့ရှိတယ်တဲ့လေ မောင်မင်းမောင်ရဲ့ ... ဟင်း ဟင်း”

“ဒီလိုဆို ရွှေနီချောင်းမှာ ရွှေကျင်၊ ရွှေတူးရင် ရနိုင်မယ်လို့ရော ဦးကြီးတင်ပါသလား။ နောက်ပြီး အဲဒီကျောက်တလားကြီးပေါ်ကို တက်ပြီး ရွှေတွေ၊ ရတနာတွေ ရှာဖွေခဲ့ရင် ရော တွေ့ရှိနိုင်ပါဦးမလား ဦးကြီး”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးတစ်ယောက် ချက်ချင်း ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိပါ။ ဝါးဆေးတံကြီးကို ကိုက်ထားလျက်တန်းလန်းမှ ထူးထူးခြားခြား တွေဝေမိန်းမောနေသည်သို့ ...။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ... ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ တူးဖော်ရင် တွေ့နိုင်ပါ့မလားဆိုတာနဲ့ ကျောက်တလားကြီးပေါ်

တက်ပြီးရှာဖွေရင်ကော ရတနာတွေ တွေ့နိုင်မလားဆိုတာကို အဖြေပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ တွေ့လည်း တွေ့နိုင်တယ်။ ရလည်း ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက လူတွေရဲ့လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်နဲ့ မောဟစိတ်တွေနဲ့ လောကသစ္စာတရားကို မစောင့်ထိန်းနိုင်ရင်တော့ အဖြစ်ဆိုးတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာမှာ အသေအချာပဲ မောင်မင်းမောင် ...။

ဟောဒီ ကျောက်တလားကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန္တရာယ်နဲ့ကြုံတွေ့ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြရတဲ့သူတွေ၊ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရရှိသွားခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊ ရူးသွပ်သွားကြတဲ့သူတွေနဲ့ နောက်ဆုံး ငါပါ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဖုံးပြီး လောကသစ္စာတရားကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့တာတွေကြောင့် လောကပါလနတ်မင်းတွေနဲ့ ကျောက်တလားတောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို အခုချိန်ထိ ခံစားနေရတာတွေဟာ ကျောက်တလားစွယ်ကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေပဲပေါ့ မောင်မင်းမောင်ရယ်”

“အခုလို ကျောက်တလားတောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးကြီးရှင်းလင်းပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တို့မှာလည်း ဟောဒီကျောက်တလားကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တကယ်ကို မယုံချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေတော့ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထက်အရာရှိ မျက်နှာဖြူကောင်ကြီး စတီဗင်နဲ့လည်း စကားအချေအတင်ပြောနေကြရပါတယ် ...။

ခက်တာက သူတို့က တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးခြားတွေဆိုတော့ ဒီလို ပုရလောကကကိစ္စရပ်မျိုးတွေကို အယုံအကြည်

၁၀၈ သက်မင်းကျူလှိုင်

မခိုကြဘူး ဦးကြီးရဲ့ ကျောက်တလားကြီးကိုလည်း မိုင်းခွဲမယ် တက်ကလုပ်နေလို့ ဟောဒီက ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးညိုမီးမောင်က ကြားကနေ ခဏ ခဏ ဖျန်ဖြေဖျောင်းဖျပေးနေရတယ်ခင်ဗျ”
ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်က ကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ် သက်၍ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း သဘောထားတင်းမာမှုများနှင့် အခက်အခဲများကို ဗိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးနှင့် ရွာလူကြီး များ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် သေချာစွာရှင်းလင်းပြောပြ နေပါ၏။

“ရပါတယ်မောင်မင်းမောင် .. အမှန်ကတော့ ကျောက် တလားကြီးဟာ ပရလောကနဲ့ ရှေးတုန်းက ဂန္ထိရအစီအရင်တွေနဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ထူးခြားတဲ့ ကျောက်ခေါင်းတလားကြီး တစ်ခုပဲကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အသက်သုံးဆယ်ကျော် ငယ်စိတ်တွေနဲ့ မာန်ဝင့်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ မှားတာတွေ၊ မှန်တာတွေ နောက် ထားပြီး၊ ဆန္ဒကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး ဇွတ်တရွတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာ ပေါ့။ လောကသစ္စာတရားတွေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်မိခဲ့လို့ ဘဝတစ်သက်စာမက ကျိန်စာသင့်ဒဏ်ခတ်ခံရတာတွေ၊ ထိန်း သိမ်းသင့်တဲ့ကတိတစ်လုံးကို ဖောက်ဖျက်မိခဲ့လို့ မျက်စိနှစ်ကွင်း ပါ အလင်းမမြင်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ရတာတွေကို နောင်လာ နောင်သားတွေ သတိသံဝေဂယူနိုင်ကြစေဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြော ပြရမှာပေါ့ ဌာနမှူးလေးရယ်”

သည်စကားလုံးများက ဆရာကြီးဦးကျောက်အိုး၏ နှလုံး သည်းမွှတ်ကို ထိရှကွဲကြေပြီးမှ ထွက်ကျလာသည်သို့ ...။ နာကြည်းခါးသီးဖွယ် ဖြစ်ရပ်တချို့ကို မြေမြှုပ်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့

သည် အတိတ်မြို့ဟောင်းတစ်နေရာခပ်မှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ဟောင်းများကို မြင်တွေ့နေရသလိုလို ...။

ထို့နောက်မှာတော့ ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦးကျောက်အိုး အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်က ကျောက်တလားကြီးနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်ခဲ့ဖူးသည့် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုကု နံနက်လေပြည်တွင် စီးပျောသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုလျှင် ...။

အခန်း (၁၀)

မုဆိုးရိုင်းတစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

သူ့နာမည်က ကျောက်အိုး။

အပြည့်အစုံခေါ်မည်ဆိုလျှင် မုဆိုးကြီးကျောက်အိုး။ အသက်က သုံးဆယ်စွန်းသည်ဆိုရုံမျှ ရှိသေးသည်။ သူ၏လက်စွဲတော်ဓူးလေးကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ညွတ်ကွင်း၊ သုတ်ကိုင်း၊ ထောင်ချောက်၊ သံညှပ်များဖြင့်လည်းကောင်း သားကောင်ဟူသမျှ မလွတ်တမ်းပစ်ခတ်ပမ်းဆီးနေသည့် မုဆိုးရိုင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျောက်ချော၊ ဇရစ်ခဲ၊ ကျောက်တလားတောင်ခြေရွာများတွင် မုဆိုးကြီးကျောက်အိုးဆိုလျှင် မသိသူမရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျောက်တလားတောင်နှင့် ပဲခူးရိုးမတောင်ကျောဝယ် နေ့စဉ်လိုလို တောလည်အမဲပစ်ထွက်နေသူမို့ သူ၏ဘဝသက်တမ်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော်သည် ထိုကျောက်တလားတောင်နှင့် ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးထက်ဝယ် မြှုပ်နှံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်

နေပါချေ၏။

တောကောင်အရှာအဖွေ ကောင်းခြင်း၊ ခူးလေးအချိန်အဆနှင့် ပစ်မှတ်ကို မလွတ်စတမ်းပစ်ခတ်နိုင်ခြင်း၊ ညွတ်ကွင်း၊ ထောင်ချောက်များကျွမ်းကျင်ခြင်းစသော မုဆိုးအဋ္ဌာရသပညာရပ်များကြောင့် ဤနယ်မြေတစ်ဝိုက်တွင် မုဆိုးကြီးကျောက်အိုး၏သတင်းက ပျံ့နှံ့ကျော်စောလျက်ရှိသည်။

ကျောက်အိုးဖမ်းဆီးပစ်ခတ်၍ ရရှိလာခဲ့သော အမဲသားကောင်များကို ဇနီးဖြစ်သူမယ်ဖော့က ရွာစဉ်အနံ့ လှည့်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်၏ပါးစပ်နှစ်ပေါက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်ပါ၏။ ကျောက်အိုး ငယ်ဘဝကို ပြန်လည်၍ဆန်းစစ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ကတည်းကပင် အဘိုးဖြစ်သူ မုဆိုးကြီးဦးစက္ကနှင့်အတူ ဤကျောက်တလားတောနှင့် ရိုးမတောင်တစ်ကြောဝယ် တောလည်၊ အမဲပစ်၊ ချိုးထောင်၊ ယုန်လိုက် ... စသည့် မုဆိုးဝေလစုရိုက်များကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်လည်း သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်သည့် ပါဏာတိပါတ်ကံနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့ပါချေပြီကော။

စင်စစ် ကျောက်အိုးအဖြစ်က ပုံပြင်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်စရာနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသကဲ့သို့ ...။ အကြောင်းမှာ ကျောက်ချောရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးသုမနသည် သူ၏အဘိုး (ဘိုးလေး) တော်စပ်သူဖြစ်ပါ၏။ မုဆိုးကြီးဦးစက္က၏ ညီအစ်ကိုဖြစ်သည်။ တစ်ဖုတ်ဆင်း ညီအစ်ကိုအရင်း။ သွေးသားအရင်း ဖြစ်ကြသည့်တိုင် တစ်ဦးက သာသနာ့အာဇာနည်တစ်ပါးအဖြစ်

သတ္တဝါများကို တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ကျွေး ကယ်တင်နေချိန်တွင် ကျန် (အစ်ကိုကြီး) ဖြစ်သူမှာ သားသတ် မုဆိုးဘဝဖြင့် အပြစ်မဲ့သတ္တဝါများ၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် သတ်ဖြတ်ကာ သွေးစွန်းဘဝကြီးနှင့် ငရဲသို့ ဖြတ် လမ်းမှ သွားနေပါချေပြီကော။

“ဟဲ့ ကျောက်အိုး... လာမယ့်ဥပုသ်နေ့မှာ ငါ့ကျောင်း ကို လာခဲ့စမ်း။ ဟဲ့ မယ်ဖော့... နင့်ယောက်ျား သားသတ် သမားကို ငါ့ကျောင်းကို လွှတ်ဖြစ်အောင်လွှတ်လိုက်စမ်း... ကြားလား”

“တင် .. တင် .. တင်ပါဘုရား”
အစ်ကိုရင်းဖြစ်သူ ဦးစက္ကကို သားသတ်မုဆိုးဘဝမှ မ ချွတ်နိုင်ခဲ့သည့် ဆရာတော်ဦးသုမနမှာ မြေးဖြစ်သူ ကျောက် အိုးကိုမူ မကျွတ်, ကျွတ်အောင်ချွတ်ယူမည်ဟု စိတ်တွင်တေး မှတ်ကာ ကျောင်းသို့ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် ဘိုးစက္ကမြေးက ဘိုးစက္ကလိုပင် ခေါင်းမာသည်။ ဘိုးလေးတော် သူ ဆရာတော်ဦးသုမန မည်မျှပင်ခေါ်ခေါ် ကျောင်းဘက်သို့ ယောင်ရွှ်မျှပင် ခြေဦးမလှည့်ခဲ့ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာလယ်လမ်း တွင်တွေ့ဆုံခဲ့လျှင်လည်း ဆရာတော်မမြင်အောင် မျတ်ခနဲ ရှောင် တိမ်းပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပါ၏။ ကြာတော့ ဆရာတော်ဦးသုမ န လက်လျှော့သွားလေပြီထင် ...။ ကျောက်အိုးအကြောင်း၊ စကားပင် မဟာပါလေတော့။

ဟုတ်သည် ...။ ဘိုးစက္ကလက်ထက်တုန်းကလည်း အိပ်ရာထဲတွင် မနာမကျန်းဖြစ်၍ လဲနေသည့်တိုင် ညီဖြစ်သူဆရာ

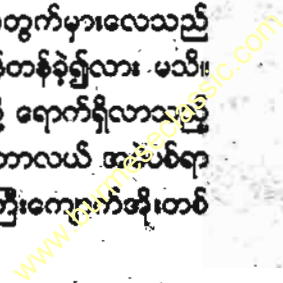
တော်ဦးသုမန၏တရားဓမ္မကို မနာယူ မြေးဖြစ်သူ ကျောက်အိုးကို သာ အနီးတွင်ခေါ်ယူလျက် ဘယ်တော့ဘယ်တောင်တွင် သည် အချိန်ဆိုလျှင် ဘယ်ကဲ့သို့တော့ကောင်များ ရှိနေတတ်သည်၊ သည်ရာသီဆိုလျှင် ဘယ်တော့ကိုသွား၊ ဘယ်ညွတ်ကွင်းနှင့် ထောင် ... စသည်ဖြင့် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောဆိုညွှန်ကြား ရင်း အသက်မိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု မြေးဖြစ်သူ ကျောက်အိုးသည်လည်း ကျောက် တလားတောင်နှင့် ရိုးမတောင်တစ်ကြောတွင် တောဘုရင်ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ရမည့် နာမည်ကျော်မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ ပါချေ၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ အဘိုးဖြစ်သူ မုဆိုးကြီး ဘိုးစက္က၏ ခြေရာကို တစ်ထပ်တည်းနင်းနိုင်သည့် မုဆိုးကျော်တစ်ဦး ဖြစ် လာခဲ့ပါချေပြီတည်း။

“အင်း... သူတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘုရား ဆရာဆရာချွတ်တော်မှ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမယ့် သတ္တဝါတွေ မဟုတ် ဘူးဟဲ့”

နောက်ဆုံး လက်မြောက်အလျှော့ပေးသွားသည့် ဆရာ တော်ဦးသုမန၏ မှတ်မှတ်သားသားပြောဆိုသွားခဲ့သည့် စကား ခပ်စွန်းပင်ဖြစ်ပါချေတော့သည်။

သို့သော် ဆရာတော်ကြီးပင် အတွက်မှားလေသည် ထား။ မုဆိုးကျော်ကျောက်အိုးပင် ကျွတ်ချိန်တန်ခွဲ၍လား မသိ။ ခပ်ခုသောပွင့်လင်းရာသီ တောလည်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်မှာတော့ ကျောက်တလားတောင်မှ တောလယ် အနီးပင်ရာ မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သော မုဆိုးကြီးကျောက်အိုးတစ်

ယောက် သူ၏လက်စွဲတော် ခူးလေးကြီးနှင့် သုတ်ကိုင်း၊ ထောင်
ချောက်၊ သံညှပ်များနှင့် ညွတ်ကွင်းများကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးကာ
စိပ်ပုတီးကိုလည်မှာဆွဲလျက် ကျောက်တလားတောင်စွယ်အောက်
ရှိ ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဆူရှေ့တွင် တရားရှုမှတ်ခြင်း၊ စိပ်ပုတီးကို
သာ အချိန်ပြည့်စိပ်ခြင်း စသည့် သာသာနာလုပ်ငန်းများကို
ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်နေပါသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ...။

မဖြူတဖြူ မပွင့်တပွင့် နေရောင်ခြည်တန်းများထ
ကျောက်တလားတောင်ထက်ရှိ ဓဝုဝံအံ့ဆိုင်းနေသည့် မြူနှင်းထု
ကိုဖြူခွင်းကာ အောင်ပွဲခံပည့်အသွင်ဖြင့် ...။ ငှက်ခါးတစ်
ကောင်သည်သာ သရက်ရိပ်ဌိန်ကာ ပျင်းရိစွာဖြင့် တဂီ၊ဂီ၊အော်
မြည်နေပါ၏။ သရက်တောလျှိုကြီးတစ်ဖက်ရှိ ကျောက်တလား
တောင်စွယ်အား ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းနေသည့် ရွှေနီချောင်း၏ ခေ့
သံသဲ့သဲ့က ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် စီးပျောလွင့်ပျံလျက်။

ကျောက်အိုး၏လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဂူထေး
ကြီးမှာ နင်းရည်စက်များနှင့် ထိတွေ့မှုကြောင့် စေးထန်ထပ်
ရွဲကျိကျိနှင့် အဆုပ်ချ အကိုင်ရ ခက်နေသယောင်ရှိပါ၏။

နံနက်စောစော ကျောက်တလားတောင်ကြီးပေါ်
ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ ယမန်နေ့ညနေခင်းက ထောင်ထားခဲ့သော
ညွတ်ကွင်းသုတ်ကိုင်းများနှင့် သံညှပ်ထောင်ချောက်များတွင်

ကောင်များမိနေခြင်း ရှိ၊မရှိ လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်သည်။
အချိန်က နံနက်ဆယ်နာရီခန့် ရှိနေပါပြီ။ ညွတ်ကွင်းထောင်
ချောက်ဆယ်ခုခန့် စစ်ဆေးပြီးချိန်မှာတော့ ကျောက်အိုး၏လက်
ထဲတွင် တောကြောင်ကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ကြက်သုံးကောင်ခန့်
ရရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ယခုကဲ့သို့ ကျောက်အိုးတစ်ယောက် ဝီရိယကြီးကာ
ကြိုးစား၍ သားကောင်ရှာဖွေနေခြင်းမှာ သူ၏ဇနီးဖြစ်သူ မယ်
ဖော့၏မီးပွားစရိတ် ရရှိစေရန်ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည် ...။
ကျောက်အိုး၊ ဇနီးဖြစ်သူ မယ်ဖော့တွင် ဒုတိယမြောက်ရင်သွေး
ယေလေးကို နေ့စေ့လစေ့ကြီး လွယ်ဝိုးထားရသည်မဟုတ်ပါ
လား။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောက်အိုးတစ်ယောက် ဝီရိယထား
လျက် သားကောင်များပိုမိုရရှိစေရန် သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားနေခြင်း
ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ညွတ်ကွင်း၊ သုတ်ကိုင်း၊ ထောင်ချောက်များကို
လည်း သူတကာမသွားရောက်သည့် ကျောက်တလားကြီးဘက်
သို့ပင် နယ်ကျော်၍ သွားရောက်ချထားခဲ့သည်။ သူ၏အာရုံထဲ
မှာတော့ မယ်ဖော့၏မီးပွားစရိတ်နှင့် လိုအပ်နေသော မီးဖိုချောင်
စရိတ်များကသာ ကြီးမားခြောက်လှန့်လျက်ရှိနေပါ၏။

ထိုအခိုက် ...

ဂစ်

ဂစ်ခနဲအော်မြည်ကာ ကြောက်လန့်တကြား ပျံထွက်
သွားသည့် လင်းပြီးဆွဲငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံကြောင့်
ကျောက်အိုး၊ ချက်ချင်းအာရုံပြောင်းကာ လက်ထဲမှဖူးလေးကြီးနှင့်
ထင်းပြီးဆွဲထပျံရာတက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ထိုးချိန်လိုက်သည်။

လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ယမ်းယိမ်းထိုးသွားသည့် ချုံထဲမှ လှုပ်ရှားတိုးဝှေ့လာသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုနှင့် သူ ညွတ်ကွင်း ထောင်ချောက်များချထားသည့် ကျောက်တလားကြီးဘက်ဆီမှ အရိပ်မည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ကျောက်အိုး ဒူးလေးကြီးတန်းလန်းနှင့် ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန် သွားသည်။

“ဟာ ... ဘာကောင်လဲဟေ့ ... မြက်ရိုင်းပင်တွေ တော့ လှုပ်ယမ်းသွားတာပဲ”

ထိုစဉ် သူ၏ရှေ့တည့်တည့် ကျောက်တလားကြီးနှင့် တေးလွယ်ရတ်ချုံစပ်ထဲမှ ရှီ (ချေ) တစ်ကောင်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျောက်အိုး ဝမ်းသာတုန်လှုပ်သွားသည်။ အသက်ကို တစ်ချက်မျှအောင်လိုက်ပြီး ဒူးလေးကြီးကို ရှီ (ချေ) ကောင်ရှိရာသို့ တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ဒူးလေးခလုတ် ပေါ်သို့တင်ထားသည့် လက်ညှိုးကို မှည်းမှည်းလေးဆွဲဖြုတ်လိုက် စဉ် ...

“ဟေ့ ... မပစ်နဲ့ မပစ်နဲ့”

‘ဝှစ် .. ဒုတ်’

ကျောက်တလားကြီးနောက်မှ တားမြစ်ဟန့်တားသံ တစ်ခု ထွက်လာသော်လည်း မပီတော့ပါ။ ဝှစ်ခနဲ မြားပြေးသံ နှင့်အတူ ရှီ (ချေ) ကောင်လေးမှာ မြားထိမှန်ကာ မြေပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားပါချေတော့သည်။ ထိုအခါမှ ကျောက် အိုးမှာ အသံထွက်ပေါ်လာရာ ကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ လှည့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။

တွေ့ပါပြီ ...။ သျှောင်ထုံးထားသည့် ကရင်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က ကျောက်အိုးအား မီးပွင့်လုံမတတ်မျက်လုံးကြီး များနှင့် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကရင် အဘိုးကြီးမှာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ပလိုင်တစ်လုံးကိုပါ လွယ်သိုင်းထားသည်။

ကျောက်အိုးမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိ သော ကရင်အဘိုးကြီး၏ မကျေမနပ်အကြည့်စိန်းစိန်းများ ကြောင့် သူ့အား ရန်ပြုမည်ထင်ကာ ခါးမှအမဲလိုက်ခားမြှောင် ပေါ်သို့ လက်ကိုတင်ထားလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ... ဟောဒီ ကျောက်တလား တောင်မှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး။ မုဆိုးက သားကောင်ပစ်တာ ကို ဘာဖြစ်လို့တားဆီးချင်တာလဲ၊ ဘာလဲ ... ဒီ ဂျေ (ချေ) ကောင်ကို ခင်ဗျားပိုင်လို့လား ... ဟင်”

“အင်း ... နင်ဟာ ဘယ်လိုမုဆိုးလဲဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး။ မုဆိုးက သားကောင်ကိုပစ်တာလည်း ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးစည်းကမ်းကိုတော့ လိုက်နာရမှာပေါ့။ အခု မင်းပစ်လိုက်တဲ့ ဂျေ (ချေ) ကောင်ဟာ မီးကြီးနဲ့ကွ ... သိရဲ့ လား မုဆိုးမိုက် ... ဟင်း ဟင်း ... ဒီအပြစ်ကြွေးအတွက် နင် တစ်ခုခုကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်နော့”

ကရင်အဘိုးကြီး၏စကားကြောင့် ကျောက်အိုးမှာ ကယား ကယားပင် လဲကျသေဆုံးနေပြီဖြစ်သည် ရှီ (ချေ)ကောင်ရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည် ...။ သူ ဆောင်မခြင်ပစ်ခတ်လိုက်သော ရှီ (ချေ)သည် မီးရိုသော (ကိုယ်

ဝန်ဆောင်) မိခင်လောင်းတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို ထိတ်လန့် တကြား သိရှိလိုက်ရပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏အမှားကို ကရင် အဘိုးကြီးအား တောင်းပန်စကားပြောရန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည် တွင် ...

“ဟာ ... ဘယ် .. ဘယ် .. ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ဟ”

စောစောကမှ သူ့အား အပြစ်တင်စကားများပြောဆိုနေ သည့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကရင်အဘိုးကြီးမှာ မြေလျှိုး၍ခိုးယုံ သွားလေသည်လားမသိ။ သူ့ရပ်နေသည့်နေရာတွင် မရှိတော့ပါ။ သူ၏နောက်ဘက်မှ ကျောက်တလားကြီးကသာ တိတ်ဆိတ် ချောက်ချားစွာ ကျောက်အိုးအား ကြည့်နေလေသည်သို့ ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... အခုလေးတင် ငါ့ရှေ့မှာ ရပ် နေတာ ... ချက်ချင်း ခြေသံမကြား၊ ဘာမကြားနဲ့ ပျောက်သွား တာ ဘာသဘောလဲ ... ဒီကရင်အဘိုးကြီးက ဘာလဲ”

ကျောက်အိုးတစ်ယောက် အပြစ်တင်ခံရကို ကျူးလွန်မိ ထားသူတစ်ယောက်နယ် တုန်ယင်ချောက်ချားနေပါ၏။ ထို့အ ပြင် ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကရင်အဘိုးကြီးကလည်း ကျောက်အိုးအား အဖြေမရှိသော ပဟေဠိပုစ္ဆာများကို ပေးသွား လေသည်လား။ နောက်ဆုံးတော့ သူပစ်ခတ်ပြီးသားဖြစ်သည် ဂျီ (ချေ)ကောင်အသေကို ဖမ်းမိပြီးသား တောကြောင်များနှင့် အတူ ထမ်းရင်း ကျောက်တလားကြီးအား ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာ ခဲ့သည်။ သူ၏နားထဲတွင်မူ ကရင်အဘိုးကြီးပြောဆိုခဲ့သည့် နောက်ဆုံးစကားသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“အခု မင်းပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ ဂျီ (ချေ) ကောင်ဟာ ဖီး ကြီးနဲ့ကွ ... သိရဲ့လား၊ မုဆိုးခိုက် ... ဟင်း ဟင်း ... ဒီအပြစ် ကြွေးအတွက် နင် တစ်ခုခုကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်နော့”

ကျောက်အိုးတစ်ယောက် နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားနေရသော ကရင်အဘိုးကြီး၏စကားသံများကြောင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျောက်အိုး ချော စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်တော့။ လွင့်ယုံနေသောစိတ်အစဉ်က ခုတ်တရက် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ကရင်အဘိုးကြီးကို လိုက်လံ၍ ချောဖွေနေမိသည်။ အန္တရာယ်များလှသော ကျောက်တလားတောင် ထက်တွင် စိတ်နှင့်လူ ကပ်ငြိမနေခြင်းသည် လွန်စွာများယွင်း သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသွားရာလမ်းကြောင်းတွင် ကိုင်း တူနေသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်မွဲမွဲထက်မှာ ရစ်ပတ်နေသည့် ‘မြွေ ဘောက်ပြာ’ ခေါ် ‘နတ်မြွေ’ တစ်ကောင်ကို ကျောက်အိုးတစ် ယောက် သတိမထားလိုက်နိုင်မိခြင်းက သူ၏ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး တဲ့ ကြီးစွာပြောင်းလဲမှု ဖြစ်သွားစေခဲ့ပါသည်ဟုဆိုလျှင် ...။

‘ရှိုး .. ဖျောင်း’

“ဟာ ... အား”

ပြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း ...။ ကျောက်အိုးတစ်ယောက် သူ၏ရှေ့တွင် ကိုင်းကျနေသည့်သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ညာလက် နှင့်ဘိုင်စွဲထားသည့် ခူးလေးကြီးနှင့် အမှတ်မထင်တွန်းဖယ်လိုက် သည့်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ဘက်ရှိ ‘မြွေဟောက်ပြာ’က သူ၏ ခြေနှင့် ကျောက်အိုး၏မျက်နှာအား ဖျောင်းခနဲ မင့်ရှိက်လိုက်

၁၂၀ သက်မင်းကျလှိုင်

သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝဲခနဲတက်လာသည့် ကျောက်အိုး၏ ဒူးလေးကိုင်ထားသည့် ညှာလက်ဖျံအား 'မြွေဟောက်ပြာ' ကြီးက ဆတ်ခနဲကိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

'အား ... အီး'

'ဝုန်း .. ဘုန်း'

ချက်ချင်းပင် ကျောက်အိုးတစ်ယောက် နာကျင် စူးနစ် ဝေဒနာခံစားလိုက်ရပြီး ဝုန်းခနဲ မြေပြင်ထက်သို့ ပစ်လဲကျကာ မြွေဆိပ်များမည်းမှောင်တက်လာပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားပါလေတော့သည်။

အာခန်း (၁၂)

ကျောက်တလားမှ ထူးဆန်းသောရေသေ့ကြီး

ကျောက်အိုးတစ်ယောက် မြွေဆိပ်များတက်ကာ မည်မျှကြာကြာ သတိလစ်မေ့မြောနေလေသည် မသိ။ သူ သတိရလာတော့ ခပ်မှောင်မှောင်ရှိသော ကျောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုအတွင်းရှိ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

"အီး ... ကျွတ် ကျွတ် .. ဟင်း"

"သတိရလာပြီလားကွဲ့ မောင်ရင်လေး ... မင်းရဲ့ မျက်လုံးကို သိပ်ပြီးအာရုံမစိုက်လိုက်နဲ့ဦးနော် ... မြွေဟောက်ပြာရဲ့အခြားရိုက်ချက် ထိထားတယ်"

"ဗျာ"

မြွေဟောက်ပြာ ဟူသောစကားသံကြောင့် ကျောက်အိုးထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပါ၏။ ထို့အတူ သူ့ရိုးကယ်တင်ရှင်အား သိလိုစိတ်ဖြင့် အသံကြားရာသို့ မျက်လုံးကိုစွေ၍ ကြည့်

သိုက်မိသည်။

“အ .. အား .. ပူ .. ပူတယ် .. အား”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ... မျက်လုံးတွေကို အား
ပိုက်ပြီးမကြည့်နဲ့လို့ မြွေဟောက်ပြာရဲ့ အမြီးရိုက်ချက် မိသွား
ခဲ့ရင် မျက်စိကန်းသွားနိုင်တယ် မောင်ရင်လေး၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့တာ
မောင်ရင်လေး သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ နည်းနည်းလေးသာနောက်
ကျသွားခဲ့ရင် မင်းရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး
မြွေဟောက်ပြာဟာ အင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ သတ္တဝါကွဲ့”

ကျောက်အိုး၏ မှုန်ဝါးဝါးအမြင်အာရုံတွင် ရသေ့အိုကြီး
ဘစ်ပါးကို ဝေဝေဝါးဝါး တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။ ဤရသေ့ကြီးသည်
သူ၏အသက်ကို လက်မတင်လေးကယ်တင်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်
ဘစ်ယောက်ပင် ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်အိုးမှာ လက်နှစ်
ဖက်ကို ရင်ခွင်ထက်ပူးယက်ကာ လဲလျောင်းနေရာမှပင် ရိုသေ
စွာ ကန်တော့လိုက်ပါချေ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဒဏ်ရာရ
မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်စတချို့ စီးကျလာကြပြီး ...

“ကျွန်တော်ဟာ သားကောင်တွေကို သတ်ဖြတ်တဲ့
မှဆိုးမိုက်တစ်ယောက်ပါ။ အခုလို ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ကို ကယ်
တင်ခဲ့တာ ဘရသေ့ကို ကျေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... အား
... ကျွတ် ကျွတ်”

“သိပ်စကားမပြောနဲ့ဦး မောင်ရင်လေး၊ မြွေဆိပ်တွေ
ကိုထုတ်ယူပြီးခဲ့ပေမယ့် ပြင်းထန်လှတဲ့ မြွေဆိပ်ဒဏ်ကိုတော့
မိစားရဦးမှာပဲ၊ အင်း ... တစ်ခု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကတော့
မင်းရဲ့အသက်ကို အချိန်မီကယ်တင်လိုက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မြွေ

ဟောက်ပြာရဲ့ အမြီးရိုက်မိတဲ့ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတဲ့ မင်းရဲ့မျက်စိ
နှစ်ကွင်းကတော့ မကြာခင် အမြင်အာရုံတွေ လက်လွတ်ဆုံးရှုံး
ရတော့မယ်ဆိုတာကိုပဲလေ”

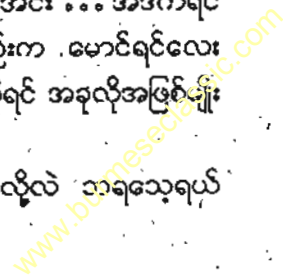
“ဗျာ ... ဒီ .. ဒီ .. ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက် ...
မျက်စိတွေက ဟို .. ဟို ..”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင်လေး ... မင်းရဲ့မျက်စိအစုံဟာ
မကြာခင် လုံးဝမြင်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အင်း ...
ဘာကြောင့်များ အန္တရာယ်များလှတဲ့ ကျောက်တလားနယ်မြေ
ကြီးထဲကို ဝင်လာခဲ့ရတာလဲကွယ်”

ဘရသေ့ကြီးက ကျောက်အိုး၏အဖြစ်ကို စာနာစိတ်
ဖြင့်ပြောဆိုရင်း ကျောက်တလားနယ်မြေအတွင်းသို့ နယ်ကျော်
ရွှံ့ရောက်လာခြင်းကို မေးမြန်းနေပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်အိုး
ကလည်း သူ၏မှဆိုးဘဝပုံရိပ်နှင့် ကျောက်တလားနယ်မြေအ
တွင်း ဖီးရိုသော ဂျီ (ချေ) တစ်ကောင်ကို မှားယွင်းစွာပစ်ခတ်မိ
ခဲ့ရာမှအစ ထူးခြားသောကရင်အဘိုးအိုကြီးအကြောင်းကိုပါ ခရေ
စေတွင်းကျ ပြောဆိုလိုက်ပါတော့သည်။

“ဪ ... ဒါကြောင့် မောင်ရင်လေးဟာ အ
ခုလို အန္တရာယ်တွေနဲ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာကိုး၊ အင်း ... အဲဒီကရင်
အသီးကြီးက ဖပစ်နဲ့လို့တားလိုက်ကတည်းက မောင်ရင်လေး
သာ သတိထားပြီး ဆင်ခြင်လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် အခုလိုအဖြစ်မျိုး
တွေ ကြုံတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဆိုလို့လဲ ဘရသေ့ရယ်
... သူက ဘာမို့လို့လဲ”

ကျောက်အိုး ရုတ်တရက် ဘရသေ့ကြီးအား ပြန်လည် ချေပလိုက်စဉ်မှာပင် ဂျီ (ချေ)ကောင်လေးကို ပစ်ခတ်မည်လုပ် စဉ်က ဟန့်တားခဲ့သော ကရင်အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို ပြန်လည် ရှုံ့မြင်ယောင်မိလာပါ၏။ ထူးခြားသည်မှာ ဂျီ (ချေ) ငယ်တွင် ဖီးရိုနေမှန်း ကရင်အဘိုးကြီးက အဘယ်ကြောင့် ကြိုတင်၍သိရှိ နေပါသနည်း။

“ဟင် ဘရသေ့ ... အဲဒီကရင်အဘိုးကြီးက ဘာဆိုလို့ လဲ၊ ဒီကျောက်တလားနယ်မြေထဲက သားကောင်တွေကို သူပိုင် လို့လား”

“အင်း ... ဟောဒီ ကျောက်တလားနယ်မြေကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေအားလုံးကို သူပိုင်တယ်၊ သူပေးမှ ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်လေးကို ကယ်တင်လာခဲ့စဉ်တုန်းက မောင် ရင်လေးရဲ့နံဘေးမှာ တောကြောင်အသေနှစ်ကောင်နဲ့ တော ကြက်အသေနှစ်ကောင်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုဖီးရိုတဲ့ ဂျီ (ချေ) အ သေကောင်ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူးလေ”

“ဗျာ”

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျောက်အိုးတစ်ယောက် အာမေ သိုတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါလေ တော့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ပစ်ခတ်ခဲ့သော ဂျီ (ချေ) အသေကောင် က အူဘယ်ကြောင့် ထူးခြားစွာပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပါသနည်း။ ဤသို့ဆိုလျှင် ...

“ဒါ .. ဒါ .. ဒါဆိုရင် ဒီ .. ဒီ .. က .. ကရင်အဘိုး ကြီးက ...”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင်လေး ... အဲဒီ ကရင်အဘိုး ကြီးက ဟောဒီကျောက်တလားနယ်မြေကြီးနဲ့ ကျောက်တလား တောင်ကိုအပိုင်စားရတဲ့ ‘ကျောက်တလားဘိုးဘိုးကြီး’ ပဲပေါ့၊ ငါတောင် ဒီတောင်မှာ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်ရင် သူ့ဆီမှာ ခွင့် တောင်းရတယ်လေ”

ကျောက်အိုးတစ်ယောက် ယခုမှ လိပ်ပတ်လည်လာပါ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏စိတ်တွင် ဤကရင်အဘိုးအိုကြီးမှာ ထူးဆန်းနေသည်ဟု ထင်မြင်နေမိခဲ့ပါ၏။ သူ၏ တောလည် အမဲပစ်ခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်တလားတောင် ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး ခေါ် ကရင်အဘိုးအိုကြီးအား ဤတစ်ကြိမ်ပင် မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ကျောက်တလားတောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး၏ နိမိတ် စကားများနှင့် သူ၏မျက်စိနှစ်ကွင်း ကွယ်လုလုအနေအထားကို တွေးတောမိရင်း ကျောက်အိုးတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် နောင်တတရားများ ရနေပါတော့သတည်း။

ကျောက်လိုက်ရုတ်တွင် မီးဖိုမီးမှ အလင်းရောင်ကြောင့် နွေးထွေးခြင်းနှင့်အတူ အလင်းတတ်ကိုပါရရှိနေပါ၏။ ကျောက် လိုက်ရုတ်ရရှိ သုံးပေခန့်မြင့်သော ကျောက်သားစင်မြင့်ထက်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် ကျောက်ခွက်ကလေးအတွင်း၌ မီးတတန်း

လန်းနှင့် ဆီမီးပူဇော်ထားရှိသည်။

ဘရသေ့မှာမူ ငါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် သားရေနွယ်ကိုခင်းကာထိုင်လျက် ကျောက်အိုးအား တရားလက်ဆောင်ချီးမြှင့်နေပါ၏။ ဒဏ်ရာမှထက်သာပျောက်ကင်းခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောက်အိုးမှာ မှန်ရီဝေဝါးစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဘရသေ့ကို ကြည်ညိုစွာကြည့်ရင်း မီးဖိုအနီးတွင်ထိုင်ကာ ဘရသေ့၏ဆုံးမစကားများကိုနာယူလျက်ရှိသည်။

“ဒီမှာ မောင်ရင်လေး... တို့တစ်တွေဟာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါခဲ့လို့ တွေ့ဆုံခိုက်မှာ အကျိုးရှိစေမယ့်တရားကိုသာပြောဆိုချင်တယ်။ အတုမရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ သတ္တဝါဟူသမျှကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သဘောထားတော်မူတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း မေတ္တာဓာတ်အပြည့်နဲ့ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိနှင့်ပြီးသားဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာအတိုင်းသာ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိကြတယ်ကွဲ့...။

ကုသိုလ်ကံအလှည့်သင့်လို့ လူ့ဘဝကိုရရှိလာခဲ့တာ ဘယ်မှာအချိန်ကုန်ခံဖို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ ရသမျှကုသိုလ်ဒါနတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့တရားမြတ်တွေကို အရလုပ်ကြဖို့၊ အရယူကြဖို့ အရေးကြီးတယ်လေး။ ကုသိုလ်ကံလေးရှိလို့ လူဖြစ်လာတဲ့အခိုက်အတန့်မှာ လူ့ရှင်းစားလေး၊ လူ့မျိုးစေ့၊ ကုသိုလ်မျိုးစေ့လေးကို တစ်ခါတည်းမျိုးဖြုတ်ရအောင် ပြုတ်မစားကြတဲ့ တိုးပွားထွန်းကားဖို့ အနည်းဆုံး လူ့ကျင့်ဝတ်ဖြစ်တဲ့ ငါးပါးသီလမြဲကြဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်။ မောင်ရင်လေး တတ်နိုင်ရင် ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး ထိန်းသိမ်း

ကြဖို့လိုတယ်။ ဒါမှသာ လောကီကုသိုလ်ကနေ မဂ်ကုသိုလ်၊ ဓိကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ လောကုတ္တရာကုသိုလ်ကို လှမ်းနိုင်၊ ဆွတ်နိုင်ကြမှာကိုးကွဲ့။ အဲဒါမှ လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီလားလို့ ကြွေးကြော်နိုင်မှာပေါ့ကွယ်”

ဘရသေ့မှာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်စိတ်အကြောင်း မနုဿတ္တလူ့ဘဝ၏ မွန်မြတ်ပုံအကြောင်း။ သူ့အသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းဟူသော မကောင်းသည့်ပါဏာတိပါတ်ကံအကြောင်းများကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ကျောက်အိုးအား ပြောဆိုဆုံးမလျက်ရှိသည်။

ထို့နောက် ကျောက်အိုးစားရန်အတွက် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် သောက်ရေဝါးကျည်တောက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ဘရသေ့က ပေးလာခဲ့ပါ၏။ ကျောက်အိုးမှာ ငှက်ပျောသီးကိုမြင်လိုက်ရမှ တမ်းဟာလာသည်ကို သတိရကာ သုံးလေးလုံးခန့် ဖြုတ်ရွှေ့၍စားလိုက်ပြီး ဝါးကျည်တောက်ခွက်ထဲမှရေကို မော့သောက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဘရသေ့ကိုကြည့်ကာ ငြိမ်းအေးမှုကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူ၏နုလုံးသားက တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ သူ၏ဘဝသည် ပူလောင်လွန်းလှသလို ခံစားရသည်။ သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်ဖြတ်နိုင်ရန် အမြဲတစေကြံစည်ရင်း ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်း သတိမပြတ် ကာကွယ်ထားရခြင်း။ ဇနီးသည်၏ နေ့စဉ်လစဉ်ကိုယ်ဝန်နှင့် မမြင်ရသေးသည့် ရင်သွေးလေးအတွက် ကြိုတင်ရွှံ့မှုပန်နပ်ရင်ခနဲရခြင်း။ မပြုသည့်သော ဘဝနင်းကြမ်းတွင် ဓါးစည်းရမ်းကန်နေရခြင်း။ စသည့် စသည့် သောကအပူမီးများ၊ ကြောင့်ကြစိတ်ပျားနှင့် အမြဲတမ်းလို

လို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

“အင်း ... အေးငြိမ်းမှုကိုလိုချင်ရင်တော့ အေးငြိမ်းမှုကို ရှာရမယ်၊ လောကမှာ လူတွေဟာ တစ်ခုခုကိုတော့ မလွဲမသွေ ရှာကြရတာပဲကွဲ့၊ ရှာနည်းမှန်ကန်ခဲ့ရင်တော့ ငွေရှာတဲ့သူက ငွေရကြမှာပဲ၊ ရွှေရှာတဲ့သူက ရွှေရကြမှာပဲ၊ တရားရှာရင်လည်း တရားရကြမှာ အသေအချာပဲကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူတော်တော်များများဟာ ရှာနည်းမမှန်ကန်ကြလို့ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှာတခြားဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး ကိုယ် ဘာရှာလို့ရှာဖွေနေမှန်းတောင် မသိကြတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီတော့လည်း မလိုလားအပ်တဲ့ကိစ္စတွေ ဝင်လာကြပြီး ရှုပ်ထွေးကုန်ကြတော့တာပါပဲ မောင်ရင်ရယ်”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်အိုး၏ မသိနားမလည်နိုင်ခြင်း စသော တိမ်မှောင်အမြူတိုက်ကြီးသည် ဘရသေ့၏စကားများကို နားထောင်ရင်းမှပင် တစ်စတစ်စနှင့် ရှင်းလင်းစပြုလာခဲ့ပါပြီ။ မီးဖိုမှီးရောင်များကလည်း တဟုန်းဟုန်းတက်လာသည်။ ထို့အတူ လိုဏ်ဂူအတွင်းဝယ် အနွေးဓာတ်ကလည်း တရှိန်ရှိန် တက်လာပါလေ၏။ ကျောက်အိုးမှာလည်း ဘရသေ့၏ တရားအဆုံးအမတွင် နစ်မျောနေပြီး မိမိ၏ လက်ရှိမုဆိုးဘဝကိုပင် မေ့လျော့လျက်ရှိပါချေပြီ။

“ဒီမှာ မောင်ရင်လေးရဲ့ ... မင်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်နေတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ အခု မောင်ရင်တို့ ဘရသေ့တို့ဖြစ်နေတဲ့ လူ့ဘဝ ... ဘယ်ဘဝက ကောင်းသလဲ၊ မြတ်သလဲဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပြပါဦး။”

ဘရသေ့က သူ့ရှေ့ရှိ ကြေးကရားအိုးလေးထဲမှ ရေတစ်

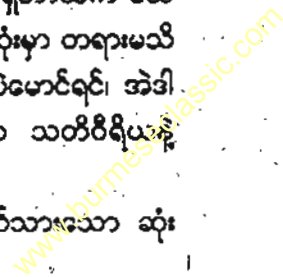
ခွက်ငဲ့၍သောက်လိုက်ပြီးမှ ကျောက်အိုးအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ဘရသေ့ကလည်း ... ကျွန်တော်တို့ အခု ဖြစ်နေတဲ့ လူ့ဘဝကမြတ်တာပေါ့ ဘရသေ့ရယ်”

“အိမ်း ... မှန်လိုက်လေ မောင်ရင်ရယ်၊ အဲဒီလို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေဟာ မောင်ရင်လေးတို့ ဘရသေ့တို့လို လူ့ဘဝမှာကျင်လည်ခဲ့ကြစဉ်တုန်းက ဘုရားမှန်းလည်း မသိကြ၊ တရားမှန်းလည်း မသိကြ၊ ဂရုမစိုက်မိကြဘဲ အချိန်တန်လို့ သေဆုံးကြနောက် ဘဝတစ်ခုမှာ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝကို ရောက်ကြတော့မှ နောက်ကနောင်တတွေ အလီလီရခဲ့ကြရတယ်လေ၊ သူတို့ရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်မယ့် သူတို့ရဲ့ဝဋ်ကြွေးက သွတ်မြောက်အောင် ကူညီကယ်တင်နိုင်မယ့် အားကိုးအားထားကို မှာဖွေကြတယ်၊ လက်ရှိ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေ မကောင်းမှန်းသိလေလေ သူတို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိခဲ့ကြတဲ့ လူ့ဘဝကို ပိုပြီးတမ်းတကြလေလေပေါ့ကွယ်၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ဝဋ်ဆိုတာက မလွယ်ဘူးလေ ...”

ဘရသေ့တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တောင်မှ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ငြိမ်းပေးဆပ်ကြရတာကလား၊ အဲဒါကြောင့် မရှိတာထက် မသိတာခက် ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း၊ မသိတာကမသိဆုံးမှာ တရားမသိတာ ပိုပြီးအခက်ဆုံး၊ အခံရဆုံး၊ အဆိုးဝါးဆုံးပဲမောင်ရင်၊ အဲဒါကြောင့် ရခဲ့လှတဲ့လူ့ဘဝ ရောက်လာချိန်မှာ သတိဝီရိယနဲ့ ဆင်ခြင်ကြ၊ မှတ်သားကြပေတော့”

ကျောက်အိုးမှာ ဘရသေ့၏ ထိရှုပြတ်သားသော ဆုံး

မကြာခင်များကို နာယူမှတ်သားရင်း သူ၏လက်ရှိ ပါဏာတိပါတ ကံများနှင့်ပြည့်လျှံနေသော ဘဝဆိုးကြီးကို သိမြင်လာခဲ့ရပါပြီ။ ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ်တို့ကိုလည်း ဆင်ခြင်ပိုင်းဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် နေရာမှထကာ ဘရသေ့၏ရှေ့တွင် ပျပ်ဝပ်ရိုသေ စွာဒူးထောက်လျက် ရိုသေဦးချ ကန်တော့လိုက်ပါတော့သည်။

“ဘရသေ့ဘုရား ... ကျွန် .. ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ပေးပါ။ ဒီအကုသိုလ်သွေးညှိနံ့တွေနဲ့ နစ်မြုပ်ပဲလှည့် နေတဲ့ ဘဝဆိုးကြီးထဲကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင် စောင့်ရှောက်ပေးပါဘုရား”

အသိမှန်၊ အမြင်မှန်အလင်းသည် မြို့နေသော ကျောက် အိုး၏စိတ်ကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ကျောက် အိုးခမျာ တရားရှင်ဘရသေ့ရှေ့မှောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ဟာ သတ္တဝါတွေကို သတ်ဖြတ်ကျွတ် လွန်ခဲ့ရင်းနဲ့ သွေးညှိနံ့တွေ စွန်းထင်းပေကျံပြီး သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင် ကာယကံမြောက်လည်း ကြံဆောင်မိခဲ့တဲ့အပြစ်တွေ အကုသိုလ်တွေ ထပ်နေပါပြီဘုရား။ အဲလိုလူကိုတောင်မှ ဘ ရသေ့က အပြစ်မယူဘဲ မြွေဆိပ်ဒဏ်ရာကနေ ပျောက်ကင်း အောင်ကုသပေးခဲ့ပြီး လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်အောင် လမ်းပြဆုံးမ ပေးခဲ့သေးတယ်နော်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အပေါ်မှာ ဘရသေ့ရဲ့ကျော ဖူတွေက ထပ်နေပါပြီ။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာလည်း ဘရသေ့အတွက် လှူစရာဘာတစ်ခုမှမရှိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် မိပါတယ်ဘုရား”

“ဟင်း ဟင်း ... မောင်ရင့်မှာ လှူစရာ ပါလည်းပါလာ တယ်။ ရှိလည်းရှိပါတယ်ကွဲ့”

ဘရသေ့က သူ့အား ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်ကြည့်ကာ ပြောကြား လိုက်ပါ၏။

“ဟင် ... ကျွန်တော့်မှာ ဘာတွေပါလို့လဲဘုရား။ ဘ ရသေ့ပြောပါ ... လှူလို့ရတာ အားလုံးလှူပါမယ်”

“ကိုင်း ... ဒီလိုဆိုရင်လည်းပြောမယ် မောင်ရင်လေး ရေ ... ဘရသေ့အလှူခံချင်တာကတော့ မောင်ရင်လေးရဲ့ ပါ ဏာတိပါတကံတွေ ကျူးလွန်နေတဲ့ ဒူးလေးကြီးကိုပါပဲကွယ်။ ဒူးလေးကြီးလို့ဆိုလိုက်လို့ အဲဒီဒူးလေးကြီးကို လှူရမယ်လို့ ဆိုလို တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ကလေး ထားပြီး သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ သနားတဲ့ညွှာပါ။ အသက်ရှင်နေ သမျှကာလပတ်လုံး အမဲလိုက်ပြီး သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို မသတ်ဖြတ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ‘ကတိသစ္စာ’ တစ်လုံးကိုပဲ အလှူ အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး လှူလိုက်ပေါ့ကွယ်”

ဘရသေ့၏စကားကို ကျောက်အိုးမှာ ပါးစပ်အဟောင်း၊ သားဖြင့် နားထောင်နေရင်းမှ သဘောပေါက်နားလည်သွားသည် ထင် ...။ ဝမ်းသာအားရစွာပင် မဆိုင်းမတွ ကတိပေးကာ လှူဒါန်းလိုက်ပါလေ၏။

“စိတ်ချပါ ဘရသေ့ ... ဒီတစ်သက် အမဲလိုက် သတ် ခြတ်ခြင်းဆိုတဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်တွေကို သတ်ဖြတ်တဲ့အမှုကိုစွ တော့ကို မပြုလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ‘ကတိသစ္စာ’ ပြုပြီး အဲဒီကတိ သစ်လုံးကို အလှူအဖြစ် သတ်မှတ်လက်ခံတော်မူပါ ဘုရား”

“သာရ သာရ သာရပါကွယ် ... ကိုင်း ... ဒါဆိုရင် လည်း မောင်ရင်လေးအတွက် တစ်သက်စာလက်ဆောင်တစ်ခု ပေးလိုက်မယ်၊ လာ ... လိုက်ခဲ့ပါကွဲ့။”

ဘရသေ့က ကျောက်အိုးအားခေါ်၍ ကျောက်လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် အေးစိမ်သော နှင်းခဲနှင့်စများက ဘရသေ့နှင့် ကျောက်အိုးတို့အား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်သို့ ...။ ညဉ့်ကောင်းကင်မှာတော့ လပြည့်ည၏ငွေလဝန်းကြီးက တွယ်ငင်ချိတ်ဆွဲထားလေသည့်နယ် ကောင်းကင်ပြာကြီးထက်ဝယ် ရွှန်းမြဝင်းပနေပါ၏။

“ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း မောင်ရင်လေး။”

ရသေ့ကြီးညွှန်ပြရာ ကောင်းကင်သို့ ကျောက်အိုး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ရီဝေဝါးစပြုနေပြီဖြစ်သည့် အမြင်အာရုံတွင် ကောင်းကင်ပြာမည်းမည်းကြီးကိုသာ မြင်တွေ့ရသည်။ အခြား ဘာကိုမျှမတွေ့ရ။

“ဟင် ... ဘာမှလည်းမတွေ့ရပါလား ဘရသေ့ရယ်။”

“သေသေချာချာ ကြိုးစားပြီးကြည့်ကွဲ့။”

ထိုစဉ်မှာပင် ရသေ့ကြီးက သူ၏လက်ညှိုးကို လေထဲတွင်ထွေးမင်းကာ ပါးစပ်မှလည်း တာတွတ်တွတ်နှင့်ရွတ်ဆိုနေပါ၏။ စင်စစ် ရသေ့ကြီးသည် လေထဲတွင် တစ်ဆက်တည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်ရင်း နှုတ်မှရွတ်ဆိုနေသည်မှာ စာလုံးလည်း ရေးအပြီး ရွတ်ဆိုမှုလည်းပြီးဆုံးသွားကာ လက်ယာရစ်ဝိုက်တက်သွားပါတော့သည်။

ကျောက်အိုးမှာ ရသေ့ကြီးပြုမူနေသည်ကို သေသေချာချာစူးစူးနစ်နစ် မှတ်သားကြည့်ရှုနေပါ၏။ လက်ယာရစ်မှစ၍ တက်သွားရင်း (အရဟံ) ဟု နှုတ်မှရွတ်၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ဝိုက်ချသည်နှင့် (အ၊ရဟံ)ဟုထပ်မံရွတ်ဆိုကာ နောက်ဆုံး (အရဟံ) ဟုရွတ်ဆိုပြီးစီးသွားချိန်မှာတော့ လက်ယာရစ်ဝိုက်၍တက်သွားပြီး ဝလုံးသဏ္ဍာန်ဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်ကို ထူးထူးခြားခြားတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ပို၍ထူးခြားသည်မှာ ရသေ့ကြီးရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ လက်ညှိုးဖြင့် ရစ်ကာ ဝိုက်ကာ ရေးဆွဲလိုက်သည့်စာလုံးသည် ညဉ့်ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးထက်တွင် မှန်ဝါးဝါးမြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်တည်း။

အရဟံဟူသော ဂုဏ်တော်စာလုံးသုံးလုံးကို ဝလုံးသဏ္ဍာန်ဖြင့် ရေးဆွဲပြီးစီးသွားသည်နှင့် ‘အရဟံလာဘ်သိဒ္ဓိ လိုရာပြည်’ ဂါထာကိုရွတ်ဆိုပြီး ကောင်းကင်ထက်မှ အကွရာများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါလေ၏။

ထိုအရာအားလုံးသည် တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း အချိန်ကိုက်ပြီးစီးသွားခြင်းကြောင့် ကျောက်အိုး အံ့အားသင့်ကာ ဗျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဖြစ်သွားရပါလေတော့သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ မောင်ရင်လေး ... အားလုံး သေသေချာချာ မှတ်သားမိလိုက်ရဲ့မဟုတ်လား။”

“အားလုံးကို အစအဆုံး တွေ့မြင်မှတ်သားမိပါတယ် ဘရသေ့။”

“အေး ... အဲဒါ နဝင်းကိုက် တြင်းကိုက် နက္ခတ်ကိုက် စီရင်နည်းပဲ မောင်ရင်လေး။ ဒီအဆောင်ပစ္စည်းလေးကို အာရုံ

ပြုမှတ်သားထားပြီးရင် ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကြီးကို အဓိဋ္ဌာန်တင် ရွတ်ဆိုလို့ ရေစင်ရေမန်းတောင်းလိုက်ပါ။ ပိုပြီးသေချာစေချင် တယ်ဆိုရင်တော့ 'အရဟံလာဘံသိဒ္ဓိ' ဂါထာကို နဝင်းကိုက် ရွတ်ဆိုပွားများပြီး ကိုယ်နဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါတဲ့ ဝေဒနာသည်အားလုံး ကို ကူညီကယ်တင်ပေးပေတော့ မောင်ရင်"

ဤသို့ဖြင့် ဘရသေ့သည် ကျောက်အိုးအား ခန္ဓသုတ် ပရိတ်တော်ကို သံနေသံထား။ သံဖြတ်ပိုဒ်ဖြတ်တို့ဖြင့် စနစ်တ ကျ လှေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေသည်မှာ သံနိုးခေါင်ယံပင်ကျော် လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ကျောက်အိုးမှာ ဘရသေ့ကြီးသင်ကြားပေးသ လောက် ဉာဏ်မီအောင် လိုက်လံရွတ်ဆိုကျက်မှတ်ပါတော့သည်။

"သဗ္ဗာသိဝိသဇာတိနံ-အလုံးစုံသော အဆိပ်လျှင်သော မြွေမျိုးလေးပါးတို့၏။ ယောရံ-ပြင်းစွာ၊ ဝိသံ-အဆိပ်တို့ကို၊ ဒိဗ္ဗမန္တကဒံဝိသံ-နတ်၌ဖြစ်သော မန္တရားဆေးဝါးကဲ့သို့၊ ယံ- အပြင်ခန္ဓပရိတ်သည်၊ ဝိနာဿတိ-ဖျောက်တတ်၏။

ကျောက်ခွက်ဆီမီးအလင်းနှင့် မီးငိုအလင်းရောင် အောက်တွင် ကျောက်အိုးတစ်ယောက် ရသေ့ကြီးနှုတ်တိုက်သင် ကြားပေးနေသည့် ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်မြတ်ကြီးအား သံနေသံ ထားမှန်ကန်စွာဖြင့် လိုက်လံရွတ်ဆိုနေပါ၏။

"ဝိဂ္ဂပက္ခေဟိ-ဝိဂ္ဂပက္ခနဂါးမင်းတို့နှင့်၊ သိဒ္ဓံ ထတု- ဝိဂ္ဂပက္ခနဂါးမင်းမျိုးမှ ဖြစ်ကုန်သော မြွေတို့အား၊ မေ-ငါ၏ မေတ္တာချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု-ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း"

အရှေ့ဆီမှ အရုဏ်သည် နှင်းလွှာထုဆိုင်းထားသည့် အမှောင်ထုကို တိုးဝှေ့၍ ကျောက်တလားတောင်ထက်ဆီသို့ ဖြန့်

ကြက်ခင်းကျင်းရန် အားယူလျက်ရှိပါပြီ။ အမှောင်နှင့် အလင်းတို့ နယ်လုစစ်ခင်းနေကြရာမှ တစ်စ တစ်စနှင့် နေ့သစ်တစ်ခု၏ နံနက်ခင်းနှင်းမြူတို့က ကျောက်တလားတောင်ဝန်းကျင်တွင် တဖွဲဖွဲကျဆင်းစ ပြုလာပါတော့သည်။

ကျောက်အိုးမှာ ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပွား များရင်း မည်သည့်အချိန်က အိပ်မောကျသွားခဲ့သည် မသိပါလေ တော့ ရသေ့ကြီးလာရောက်၍နိုးမှသာ အိပ်ရာမှနိုးလာခဲ့ပါလေ၏။

"ကိုင်း မောင်ရင်လေး ... မိုးလင်းပြီ .. ထ .. ထ .. ထတော့ကွဲ့၊ တော်ကြာ ရွာပြန်ဖို့ အချိန်လင့်နေလိမ့်မယ်"

သည်တစ်ကြိမ် ရသေ့ကြီးနိုး၍ထလာတော့ ကျောက်အိုး ၏ပျက်စိမှာ အခြေအနေဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေပါချေပြီ။ ကျေးဇူး ရှင်ရသေ့ကြီး၏ပုရိပ်ကို မည်းမည်းရိပ်ရိပ်မျှသာ မြင်ရတော့သည်။

"ဘုရား ဘုရား ... ကယ်တော်မူပါဘရသေ့ ... ကျွန် တော့ရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာပြီး ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် ရတော့ဘူး"

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဘုရားမတ ခဲ့ဖူးသော မုဆိုးကြီးကျောက်အိုးတစ်ယောက် အန္တရာယ်တွေ့ကာ ခလုတ်ထိမှ ဘုရားကိုတခဲလေ့ပြီလား။ တစ်စ တစ်စ ပို၍ ပို၍ အခြေအနေဆိုးဝါးလာသည့် ပျက်စိအမြင်အာရုံကြောင့် သူ၏ရှေ့ အနာဂတ်ဘဝခရီးကိုတွေးကာ သွေးပျက်ချောက်ချားစပြုနေ ပါပြီကော။

"သည်းခံ မောင်ရင်လေး ... သည်းခံ ... ဘယ်သူ မပြု မိမိမို့ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ကိုယ်ပြုမူခဲ့တဲ့ ကံတရားဟာ

ကိုယ်ထံပြန်လာတာဟာ လောကရဲ့စစ်မှန်တဲ့ သစ္စာတရားပဲ မောင်ရင်လေး။ ခုချိန်ထိ အသက်နဲ့ခန္ဓာမြဲနေတာကိုပဲ ကြံဖန် ပြီးကျေးဇူးတင်ပေတော့၊ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် အနာဂတ်ခရီးမှာ ကြုံတွေ့လာရမယ့် သုခ၊ ဒုက္ခ အဆိုး၊ အကောင်းတွေကို သတိတရားလက်ကိုင်ထားပြီးတော့သာ ကြံကြံခံပေရော့ကွယ်။”

ရသေ့ကြီး၏သတိပေးစကားနှင့် အသိပေးတရားများကြောင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေသည့် ကျောက်အိုးတစ်ယောက် သတိပြန်လည်၍ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မကြာသေးမီအချိန်ပိုင်းလောက်ကမှ ရသေ့ကြီး၏ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားများအကြောင်းကိုလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိကာ လှုပ်ရှားနေသည့် စိတ်ကလေးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနည်ထိုင်စဖြုတ်လာခဲ့သည်။

“ရွာကိုပြန်ရောက်ခဲ့ရင်လည်း မင်းရဲ့ ‘ကတိသစ္စာ’ အတိုင်း တည်အောင်ကြိုးစားပြီး ငါသင်ကြားပေးလိုက်တဲ့ ပညာရပ်တွေနဲ့ တရားဘာဝနာပိုင်းတွေဆက်စပ်ပြီး သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကိုတတ်နိုင်သမျှကယ်တင်ပေးပေတော့၊ အချိန်ကာလဆိုတဲ့အရာဟာ ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးသမားတော်ကြီးပါ။ အချိန်တန်လို့ ကျောက်တလားဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ ဒဏ်ခတ်ဆုံးမတာတွေ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရင် မောင်ရင်လေးရဲ့ မျက်စိနှစ်ကွင်းဟာ သူ့အလိုလို ပြန်မြင်လာပါလိမ့်မယ်ကွဲ့။ ကိုင်း ... ရော့ ... မနက်ခင်းအဆာပြေလေး စားသွားလိုက်ဦးကွဲ့။”

ရသေ့ကြီးပေးသော ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးနှင့်

သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ကျောက်အိုး စားသောက်လိုက်သည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် စားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားလေသည်သို့ ...။ ခဏတာမျှတွေ့လိုက်ရသော အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် သူ၏ဘဝကို ကြိုးစားသောပြောင်းလဲမှုအသိတရားများ ဖြစ်သွားစေသည့် ကျေးဇူးရှင်ဘုရားသေ့၏မျက်နှာကို ဝေဝါးသောမျက်လုံးအစုံနှင့် ကြေကွဲစွာကြည့်ရင်း ကျောက်အိုး ရှိသေ့စွာဦးချကန်တော့လိုက်ပါတော့သည်။

“သာဓု သာဓု သာဓု ... ခုချိန်ကစပြီး အပူတရားပျောက်လို့ အအေးတရားရောက်ကြပါစေ၊ ဒုက္ခတရားပျောက်ပြီး သုခတရားရောက်ပါစေ၊ အပိုက်တရားပျောက်ပြီး အလင်းတရားတွေရောက်ကြပါစေ၊ တောင့်တခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းရှင်းကြပါစေ၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ... သွားပေဦးတော့၊ ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ ‘ကတိသစ္စာ’ တစ်လုံးကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေကွယ်။”

ရသေ့ကြီး၏ ဆုပေးသံက ကျောက်တလားတောင်၏ နံနက်ခင်းလေပြည်ထဲတွင် စီးပျောလွင့်ပျံသွားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ချောင်းတစ်ကွေ့တို့ကို ဖြတ်ကျော်လျက် တောင်ခြေတော့စပ်ထိတိုင် လိုက်သံ ဖို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး ကျန်ခရီးကိုမူ လမ်းညွှန်ပြကာ ကျောက်တလားတောင်ကြီးပေါ်သို့ ပြန်လည်၍တက်ရောက်သွားပါတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ပါဏာတိပါတန္တုဒိဋ္ဌိတရုန်းထွက်လွတ်မြောက်ခြင်း

သင်ပြသည်ကံ ပဲ့တင်သံ သင့်ထံပြန်လာမည်...

ဟူသော လင်္ကာဆောင်ပုဒ်လေးသည် မုဆိုးကြီးကျောက်အိုးအတွက်များ သီးသန့်ရည်ညွှန်း စပ်ဆိုထားသည်ထင်...။ ကျောက်တလားတောင်မှ နောင်တ တစ်ပွေ့တစ်ဝိုက်နှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် ကျောက်အိုးအား မီးဖွားနိုင်ဘဲ မီးတွင်းထဲမှာပင် ကလေးရောမိခင်ပါ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် ဇနီးသည် မယ်ဖော့၏ရုပ်အလောင်းက ဆီးကြိုလျက်ရှိပါချေပြီကော။

“တောက်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မယ်ဖော့ရယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဟောဒီက လူမိုက်မုဆိုးကောင် ကျောက်အိုးကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေချည်းပါပဲ မယ်ဖော့ရယ်... ဟီး ဟီး”

ကျောက်အိုးခမျာ သူ၏ဒဏ်ရာရထားသည့် မျက်စိနှစ်လုံးကိုပင် မေ့လျော့ကာ ဇနီးသည်၏ရုပ်အလောင်းကို ဖွေဖက်ရင်း သည်းထန်စွာငိုကြွေးနေပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းများက

ဝိုင်းဝန်းဆွဲထူဖျောင်းဖျာမှသာ အလောင်းကိုပြန်၍ချကာ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ငိုကြွေးနေပြန်ပါ၏။ သူ၏အကြားအာရုံမှာတော့ ကျောက်တလားနယ်မြေထဲမှ ကျောက်တလားဘိုးဘိုးကြီး (ကရင်အဘိုးကြီး)၏ စူးစူးဝါးဝါးအကြည့်နှင့် စကားသံတချို့ကိုသာ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားယောင်နေမိသည်။

“အင်း... နင်ဟာ ဘယ်လိုမုဆိုးလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး။ မုဆိုးက သားကောင်ကိုပစ်တာလည်း ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးစည်းကမ်းကိုတော့ လိုက်နာရမှာပေါ့။ အခု မင်းပစ်လိုက်တဲ့ဂျီ (ချေ) ကောင်ဟာ မီးကြီးနဲ့ကွ... သိရဲ့လား မုဆိုးမိုက်... ဟင်း ဟင်း... ဒီအကုသိုလ်အပြစ်ကြွေးတွေအတွက် နင် တစ်ခုခုကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒီအကုသိုလ် အပြစ်ကြွေးအတွက် နင် တစ်ခုခုကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ဟုတ်သည်...။ ကရင်အဘိုးကြီး၏စကားအတိုင်း ယခုဆိုလျှင် နေ့စေ့လစေ့မီးဖွားနိုင်ဘဲ မီးတွင်းထဲမှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည့် သူ၏ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်နှင့် မမြင်ရသေးသည့် ရင်သွေးငယ်လေး၊ ထို့ပြင် မကြာမီအချိန်ပိုင်း၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း မျက်မမြင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားရတော့မည့် သူ၏ မလှပသောအနာဂတ်ဘဝခရီး... စသည့် စသည့် အနိဋ္ဌာရုံအဖြစ်ဆိုးကြီးများက ပဲ့တင်သံ သို့မဟုတ် ဝဋ်ကြွေးအဖြစ် ရောက်ရှိလာကြလေသည်လား...။

တော်သေးသည်...။ ဤကဲ့သို့သော နိမိတ်ဆိုးဖြစ်ရပ်များကို ကြိုတင်၍သိရှိနေသည်လား မသိသော ဘရသေ့၏

တရားအဆုံးအမများကို နာယူမှတ်သားထားခဲ့ပြီမို့ ကွေးသော လက် မဆန့်မိ၊ ဆန့်သောလက်မကွေးမိ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ တောညှိခြင်း အနိစ္စတရားများကို ခါးသီးကြမ်းရှုစွာ တွေ့ဆုံကြုံ ကြိုက်ခဲ့ရပါသော်လည်း ကျေးဇူးရှင်ဘုရားသု၏ ဆုံးမစကားများ ကြောင့် သတိကပ်၍ဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့ပါလေ၏။

ယခုအချိန်မှာတော့ မည်သူချွတ်၍မှ မကျွတ်နိုင်သည့် မုဆိုးကြမ်းကြီးကျောက်အိုးမှာ ဇနီးသည်မယ်ဖော၏ရုပ်အလောင်း မြေချခြင်း၊ သဂြိုဟ်ခြင်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်အမျှဝေခြင်းများ ပြီးစီးသွားချိန်မှာတော့ သူ၏ဘဝကို အများသူငါ အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်သွားအောင် ယတိပြတ်လုပ်ကိုင်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

“ကျောက်အိုးတစ်ယောက် တောင်ပေါ်ကနေ မြွေ ပေါက်ခံရပြီး မသေဘဲပြန်လာကတည်းက ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိ ဘူးဟေ့ ... သူ့ရဲ့ဒူးလေးနဲ့ မြားတံတွေ၊ ထောင်ချောက်၊ သုတ် ကိုင်းတွေကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီတဲ့၊ နောက်ပြီး ယုန် ထောင်တဲ့ပိုက်တွေ၊ စာပိုက်တွေကိုလည်း ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး နပ်နပ် စဉ်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... သူ့ရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးကြီးနှစ် ကောင်နဲ့ တည်ချိုးတွေ၊ တည်ကြက်တွေကိုလည်း ဘိုးလေးတော် တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပြီးလှူပစ်လိုက်ပြီတဲ့လေ၊ ဘုရား ဘုရား ... ဒီကောင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုဆေးရိုးရဲ့၊ တန်တော့ ဒီကောင် မိန်းမ သေလို့များ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာလား မသိဘူးနော်” ထိုကဲ့သို့သော မယုံကြည်နိုင်စရာ သတင်းစကားများ

ကြောင့် ကျောက်ချောရွာတစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းနှင့် အံ့ဩဘာနန်းဖြစ်နေကြချိန်မှာပင် ထို့ထက် ပို၍ ပို၍ မယုံကြည် နိုင်ဖွယ်သတင်းများကလည်း ချက်ချင်းကိုပင် တောမီးလောင် သကဲ့သို့ပုံနှံသွားချိန်မှာတော့ တစ်ရွာလုံး မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန် ပြူး ဖြစ်ကုန်ကြပါလေ၏။

“ဘုရား ဘုရား ... တကယ့်ကိုမယုံကြည်နိုင်စရာ ပဲဟေ့ ... ငါ့မျက်စိနဲ့ တစ်အပ်ကြီးမြင်လိုက်ရလို့သာ ယုံလိုက်ရ တာ၊ ဟို မုဆိုးကောင်ကျောက်အိုးရဲ့လည်ပင်းမှာ စိပ်ပုတီးကြီး ဆွဲလို့ ... သူ့ရဲ့ဘိုးလေးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်နေ လေရဲ့၊ အင်း ... ကြည့်ရတာ ဒီကောင် စိတ်မှကောင်းသေး ရဲ့လား မသိဘူး”

“အင်း ... မဟုတ်မှလွဲရော ကျောက်တလားကြီးဘက် ကိုဝင်သွားတယ်ဆိုတော့ ဟင်း ... ကျောက်တလားဘိုးဘိုး ကြီးကများ ဖမ်းစားလိုက်ပြီလားမသိဘူး၊ ဘယ်နယ်တော် ... သူ့ရဲ့အဘိုးလေး ဘုန်းကြီးချွတ်တာတောင်မှ မကျွတ်တဲ့မုဆိုး အရိုင်းကောင်က အခုမှထပြီး စိပ်ပုတီးကိုင်၊ ဥပုသ်စောင့်နေ တယ်ဆိုတော့ယုံနိုင်စရာမရှိဘူးတော်ရေ ... က”

ဟုတ်သည် ...။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားနေရသော ကျောက်အိုးနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းထူး၊ သတင်းဆန်းများက ယုံကြည်လက်ခံနိုင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိ။ သူ၏အဘိုးဖြစ် သူ မုဆိုးကြီးဦးစက္ကလက်ထက် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက တောပျော်မုဆိုးဘဝနှင့်ကျင်လည်လာခဲ့သည့် မုဆိုးကျောက်အိုး တစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ နေချင်းညချင်း အပြောင်းအလဲကြီး

ပြောင်းလဲသွားသည်ဆိုခြင်းကို မည်သူမျှ မယုံကြည်ချင်ကြ။ လက်မခံချင်ကြပါ။

သို့သော် အဖြစ်အပျက်အမှန်ကမူ တကယ့်ကို ပြောင်းလဲသွားသည့် သစ်ဆန်းသောမြင်ကွင်းဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ချောတစ်ရွာလုံး အထူးအဆန်းပဟေဠိကြီးတစ်ခုနယ် ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။ ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာမြင့်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ကျောက်အိုးအိတ်တိုးလေးတော်စပ်သူ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးသုမနကိုယ်တိုင် ရွာသူကြီးဦးသက္ကနှင့် ရွာသူကြီးများကို ခေါ်ယူကာ ကျောက်အိုးနှင့်ပတ်သက်သည့် ပဟေဠိသတင်းများကို အတည်ပြုပြောကြားလိုက်ပါတော့သည်။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ၊ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ ဒကာကြီးတို့၊ ကျောက်အိုးတစ်ယောက်တော့ ကျုပ်နောင်တော်ကြီးစက္ကလို့ ပစ်ရပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ မသိဘူး... ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တစ်ပတ်လောက်ကမှ ဘုန်းကြီးဆီကို ရောက်လာတယ်၊ သူ ပါဏာတိပါတက်ထိုက်တဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို လုံးဝမသတ်တော့ပါဘူးတဲ့၊ နောက် ပြီး ‘နဝင်္ဂသီလ’ ဆောက်တည်ပါရစေလို့ ဆိုလာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း ‘နဝင်္ဂသီလ’ ပေးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းမှာပဲ ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်အောင် ဆောက်တည်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်က ခွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တကယ့်ကို တရားရသွားတဲ့သူလိုပဲ... သူ့ရဲ့ဒူးလေးတွေ၊ ယုန်ထောင်ပိုက်တွေကိုပါ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပြီး သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်ရတဲ့ မုဆိုးအလုပ်ကိုလည်း ကျုပ်ဆီမှာရေစက်ချပြီး

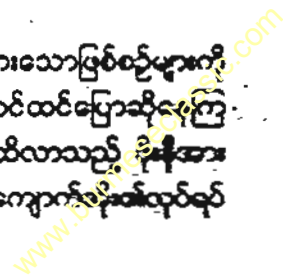
အပြီးအပိုင် လှူလိုက်ပြီကွဲ့၊ ကိုင်း... ဒကာကြီးတို့လည်း ဝမ်းသာအားရ သာဓုခေါ်ကြပေတော့”

ဆရာတော်ဦးသုမနက ဝမ်းသာအားရနှင့် မိန့်ကြားလိုက်သည့်တိုင် ရွာသူကြီးဦးသက္ကက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည်သို့...။ အဟန့်ကြာမျှ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“အင်း... ကြည့်ရတာ ဒီကောင်ကျောက်အိုး စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီထင်တယ် ဆရာတော်၊ ဆေးလေးဝါးလေး ရှာဖွေပြီး အချိန်မီကုသဦးမှ ထင်တယ် ဘုရား”

“တင်ပါ့ဘုရား... ခါတိုင်း အမဲမပစ်ရ၊ ယုန်မထောင်ရရင် ထမင်းစားတောင် မပြောင့်တဲ့ကောင်၊ အမဲသားငါးဟင်းမပါရင်တောင် ထမင်းရိုင်းကိုသွန်မှောက်ပစ်တဲ့ကောင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ‘နဝင်္ဂသီလ’ တွေ့ဘာတွေတောင် စောင့်နေတယ်ဆိုတော့ သေချာပါတယ်ဆရာတော်... ဒီကောင် ကျောက်တလားကအစောင့်တွေ ဖမ်းစားထားလို့ရယ် ဒါမှမဟုတ် မြွေကိုက်ခံရတာကနေ တောမှောက်ပြီး အပမီလာပုံရတယ် ဘုရား၊ ကြည့်ပါလား... သူ့ရဲ့မျက်စိတောင်မှ မြွေမှတ်ခံရတာလား၊ မြွေဆိပ်ကြောင့်လားမသိဘူး... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကန်းတော့မယ်လေ”

ထိုကဲ့သို့ ကျောက်အိုးနှင့်ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်များကို သတင်းထူးကြီးတစ်ခုနယ် ယုံထင်ကြောင်ထင်ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ရွာတောင်ဖျားမှ ဝါးခုတ်ရင်းပိုးထိလာသည့် ဦးနီအား အမှတ်မထင်ဆေးကုသပေးလိုက်သည့် ကျောက်အိုးဆီထုပ်ရပ်

ကြောင့် တစ်ရွာလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်သွားကြပါလေ တော့သည်။

“ဟယ် ... မြွေဆိပ်တွေနဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ ဖိုးနီကို ရေလေးတစ်ခွက်နဲ့ ကျောက်အိုးက ကုပေးလိုက်တာ ချက်ချင်း တောင် ထထိုင်နိုင်တယ်ဆိုပါ။ ဒီကောင် ဘယ်တုန်းကများ မြွေ နိုင်ဆေးပညာတွေ ရထားတာပါလိမ့်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... မြွေဆိပ်တွေကို ရေတစ်ခွက် တည်းနဲ့ သပ်ချ၊ တောက်ချနဲ့ လုပ်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း မြွေ ကိုက်တဲ့နေရာက သွေးမည်းမည်းတွေ ထွက်ကျလာတော့တာပဲ။ ကံကောင်းတယ်ဟေ့ ... ငါတို့ရွာမှာ ‘မြွေနိုင်ဆရာ’ တစ်ယောက် ပေါ်လာပြီ”

စင်စစ် ဤကဲ့သို့ သတ္တဝါတွေအသက်ကို တတ်နိုင် သမျှကယ်တင်နိုင်ရန်အတွက် ထူးခြားသော မြွေဆိပ်ချ၊ မြွေဆိပ် ဖြေပညာရပ်များကို ဘရသေ့က ကျောက်အိုးအား သင်ကြားပေး ခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။ ညဉ့်ကောင်းကင်ထက်ဝယ် ဘရသေ့ ကိုယ်တိုင် လက်ညှိုးဖြင့်ရေးဆွဲပြခဲ့သော (အရဟံ) လက်ယာ ရစ် ဝလုံးကွင်းဆက်ဂုဏ်တော်နှင့် ခန္ဓသုတ်ပရိတော်တန်ခိုးတို့ ကြောင့် ‘ကတိသစ္စာ’ တည်ကြည်ခဲ့သည့် ကျောက်အိုး၏ လက်ထဲမှ ‘ရေတစ်ခွက်’ သည် ဣစ္ဆာသယလိုတရနတ်ဆေး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားရသည်ကိုမူ မည်သူမျှမသိလိုက်နိုင်ကြ ပါချေ။

“တကယ်တော့ ဘရသေ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးလေး ဆယ်ကျော်လောက်က လူဝတ်ကြောင်ဘဝနဲ့ သာသနာပြုရင်း

သတ္တဝါတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှကယ်တင်ခဲ့တယ်။ မြန်မာ ပြည် အစွန်အဖျား၊ တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေအနှံ့ အချိန်အ တော်ကြာ လှည့်လည်သာသနာပြုခဲ့တယ်လေ။ အင်း ... ရှေ့မီ နောက်မီလူကြီးတွေဆိုရင် ဘရသေ့ရဲ့အကြောင်းကို သိကြတယ်။ ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေကို ထူးထူးထွေထွေဆေးဝါးတွေ ဖော်စပ် ပြီးကုသပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေတစ်ခွက်ကို ဆေးအဖြစ်ပေး လိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီလို ‘ရေ’ ကိုဆေးဝါးအဖြစ်နဲ့ ကုသပေးခဲ့လို့ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့တာကြောင့် လူဝတ်ကြောင်ဘဝတုန်းက ဘရ သေ့ဟာ ‘ဆေးဝါးမကိုင် ဆရာကြိုင်’ ဆိုပြီး နာမည်ကြီးခဲ့ တာပေါ့ကွယ် ...။

မှတ်ထားကွဲ့ ... ‘ရေ’ ဟာ အကျင့်သီလစရဏနဲ့ ကတိသစ္စာမြဲမြံတဲ့သူတွေအတွက် အဖိုးအနဂ္ဂကြီးမြတ်လှတဲ့ နတ် ဆေးတစ်ပါးပဲကွဲ့။ ရေလည်းအစာ အစာလည်းရေ၊ ရေလည်း ဆေးဝါး၊ ဆေးဝါးလည်းရေ ... ဆိုသလို တကယ်တမ်း သုံးစွဲ တတ်မယ်ဆိုရင် ရေဟာ ဣစ္ဆာသယ လိုတရနတ်ဆေးတစ်ပါးပဲ မောင်ရင်လေးရေ”

ကျောက်အိုးအား မြွေဟောက်ပြာအကိုက်ခံရစဉ်က ရေတစ်ခွက်နှင့် အဆိပ်ပြင်းလှသော မြွေဟောက်ပြာ၏ အဆိပ် ဖျားကိုလျှောကျပျောက်ကင်းစေသည်အထိ ပြုစုကုသပေးခဲ့သည့် ဘရသေ့၏စကားများကို ကျောက်အိုးပြန်လည်၍မြင်ယောင်ကြား သောင်လာမိခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ချက် - ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ (ဝလုံးကွင်းဆက်
လက်ယာရစ် အရဟံ) ဂုဏ်တော်ပုံစံကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်
ပါသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ရွတ်ပတ်ပွားများ၍ (မိမိအိမ်ရှိ
ဘုရားစင်တွင်လည်းဆိုတ်ဆွဲ၍) ပုဇွန်နိုင်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

အရဟံ - လာဇာ - သိဒ္ဓိ - လိုရာမြည့်

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့ကြသည်။ သစ်
ရွက်တွေခြေချသော တပေါင်းနေ့လကို ဖယ်ထုတ်ကာ ပုရစ်ဖူးတို့
စိစိပေပွင့်ဖူးလာတတ်သည့် ဝိုးရနံ့တို့က အစားထိုးနေရာယူလာ
ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သင်းယုံယုံဝိုးရနံ့တို့နေရာတွင် ဖြူလွှလွှ
ဆောင်းနှင့်ပွင့်တို့က ဖွဲ့ဖွဲ့လှုပ်မှု ဝေဝေရစ်သိုင်းလျက် ကျရောက်
လာခဲ့ပြန်ပါလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရာသီဥတုတို့က အခါခါ အလီလီ
လှည့်ပတ်ပြောင်းလဲလာခဲ့ချိန်မှာတော့ ...

ကျောက်တလားနယ်မြေ ကျေးဇူးရှင်ဘုရသေ့ပေးလိုက်
သည့် တစ်သက်စာလက်ဆောင်ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်သည့် (လက်
ယာရစ် ဝလုံးကွင်းဆက် အရဟံဂုဏ်တော်) နှင့် ဆေးစွမ်းထက်
မြက်လှသော မျက်မမြင်တိုင်းရင်းဆေးရာကြီး ဦးကျောက်အိုး၏

နာမည်ဂုဏ်သတင်းက တောင်ခြေရွာများသာမက ပျဉ်းမနား
တောင်ငူမြို့ကြီးပြကြီးများထိတိုင် သတင်းကြီး ကျော်ကြားလာခဲ့
သည်။

ပထမသမီးကြီးဖြစ်သူ လင်မယားပင် သစ်ကားတိမ်း
မှောက်ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသဖြင့် ယခုအချိန်တွင် အသက်နှစ်
ဆယ်ခန့်ရှိ အပျိုအရွယ် 'စောနန္ဒာ' ဟူသော မြေးမလေးတစ်
ယောက်နှင့်အတူ ကျောက်ချောရွာတွင်ပင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့
သည်။ မြေးမလေးစောနန္ဒာကိုလည်း မြွေနိုင်ဆေးပညာရပ်
များနှင့် တိုင်းရင်းဆေးပညာများကို လက်ဆင့်ကမ်းအမွေအဖြစ်
သင်ကြားပေးရင်း လူနာများကို အခကြေးငွေမယူဘဲ စေတနာ
သဒ္ဓါသက်သက်ဖြင့် အခမဲ့ကုသပေးလျက်ရှိပါ၏။

လူနာရှင်များကလည်း ဆရာကြီး၏စေတနာကို တုံ့ပြန်
သောအားဖြင့် ဆန်စပါး၊ ဆီ၊ အစားအသောက်များနှင့် လိုအပ်
ဆည့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို လာရောက်ကန်တော့ကြ
သဖြင့် ဦးကျောက်အိုးတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အတွက် အစစအ
ရာရာ အဆင်ပြေလျက်ရှိပါလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မျက်မမြင်တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦး
ကျောက်အိုး၏ ရှေ့အနာဂတ်ခရီးသည် ...

အခန်း (၁၄)

ကျောက်တလားတောင်မှ
မကောင်းဆိုးဝါးလူမည်းကြီး

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းဝယ် 'မြိုင်စိန်ရှာဖွေတူးဖော်ရေး
စခန်း' မှ ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်နှင့်အဖွဲ့မှာ ကျောက်တလား
တောင်မှ ထူးဆန်းသောကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်သော
ကိစ္စရပ်များကို ရွာသူကြီးဦးသက္ကနှင့် မျက်မမြင်မိခန္ဓာဆရာကြီး
ဦးကျောက်အိုးတို့မြေးအဘိုးတို့ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ဆုံ
မေးမြန်းခြင်း၊ ကျောက်တလားကြီးနှင့် မနီးမဝေးသို့တိုင် သွား
ရောက်စစ်ဆေးခြင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်များနေကြချိန် ...။

ထိုအချိန်တွင် မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးအင်ဂျင်နီယာချုပ် မဇ္ဇ
တာစတီဗင်မှာ သူ၏လက်ထောက် မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်၊
စခန်းတာဝန်ခံ ကျော်မြတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ရွာခံမုဆိုးပေါက်စ မဲခေါင်
တို့နှင့်အတူ ကျောက်တလားတောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါ၏။ ရည်
ရွယ်ချက်မှာ လုပ်ကွက်နယ်မြေဒေသများအား ကွင်းဆင်းလေ့
လာခြင်း၊ သတ္တုကြောရှာဖွေစမ်းခြင်း စသည်ကိစ္စရပ်များဖြင့်

တောလည်ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တလားတောင်ခြေရှိ သင်းကွဲလျှိုထိပ် ကညင်
ပင်ကြီးအောက်တွင် လမ်းပြရွာခံမုဆိုးမဲခေါင်က ထုံးစံအတိုင်း
တောသို့အဝင်၌ လမိုင်းတင်ရန် ပြင်ဆင်နေပါ၏။ ငှက်ပျောသီး၊
ကြက်ဥ၊ ကွမ်းယာတို့အား ကညင်ပင်ခွကြားရှိ လမိုင်းစင်ထက်
တွင်တင်၍ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မဇ္ဇတာစတီဗင်က စခန်းတာဝန်ခံ
ကျော်မြအား မေးမြန်းလိုက်သဖြင့် ကျော်မြကလည်း တောလည်
အမဲပစ်လျှင် သို့မဟုတ် တောဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် တောင်ပိုင်
တောပိုင် နယ်ပိုင်များထံ ခွင့်တောင်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်
တတ်ကျွမ်းသလောက် ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင်
မဇ္ဇတာစတီဗင်က ခေါင်းကိုဘယ်ညာယမ်းခါရင်း သဘောမကျ
သကဲ့သို့အမူအရာနှင့် ပြနေပါ၏။

"နီး နီး ... ဒမ်ဘလယ်ဒီဖူးလ် ... အရူးတွေ ...
အလကား အချိန်ကုန်တယ်၊ ကိုင်း ... ပြီးရင် သွားကြရအောင်
တော်မြရေ ဟို ... ဟို မုဆိုးကို ရှေ့ထွက်ခိုင်းတော့"

မဇ္ဇတာစတီဗင်က သူ၏အမဲပစ်သေနတ် ဒဿ (၄၇၀)
နှစ်လုံးပြူးခိုင်းဖယ်ကြီးကို ကိုင်ရင်း စိတ်မရှည်ဟန်ဖြစ်နေသည်မို့
မဲခေါင်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောကာ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။
သို့သော် မုဆိုးမဲခေါင်ကမူ မျက်နှာဖြူအရာရှိစတီဗင်ကို မကျေနပ်
ဖြစ်နေသည်မို့ ကျော်မြကို တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေပါ၏။

"ခင်ဗျားတို့လည်း သိသားပဲဗျာ ... ဒီ ကျောက်တလား
နယ်မြေတစ်ကြောမှာ ဘယ်မုဆိုးမှ အမဲသားကောင်မလိုက်ရဲ

ကြား၍ တောကြမ်းတယ်၊ နတ်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့လို ရွာ
 ခံမုဆိုးတွေတောင် ရှောင်ကြတယ်။ ဟောဟို ကျောက်တလား
 တောင်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်ခြမ်းက သိပ်မကြမ်းလှပေမယ့် ဟို
 ကျောက်တလားကြီးဘက်က အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ တောင်ပိုင်
 ဘိုးဘိုးကြီးက သားကောင်တွေကိုသတ်ဖြတ်ကြတာ မကြိုက်ကြ
 ဘူးလေ။ မတ်တတ်ကျင်ငယ်မစွန့်ရဘူး။ စကားကျယ်ကျယ် မ
 ပြောရဘူး။ ညစ်ညမ်းတဲ့စကားတွေ မပြောရဘူး။ ကျောက်တလား
 တောင်ဆိုပေမယ့် အရှေ့ဘက်တစ်ကြောက ကျောက်တလားနယ်
 မြေကတော့ လုံးဝအမှားမခံတဲ့ နယ်မြေကြီးပဲဗျ။ အဲဒါတော့
 ခင်ဗျားတို့မျက်နှာဖြူကြီးကို ပြောပြထားဦး ကိုကျော်မြ”

ရွာခံမုဆိုးမဲခေါင်ပြောသည့်အတိုင်း ကျော်မြက မစ္စတာ
 စတီဗင်အား ရှင်းလင်းပြောဆိုပြနေပါ၏။ မဲခေါင်နားမလည်သည့်
 ဘိုစကားများနှင့်ပြောပြနေသည်ကို မျက်နှာဖြူကြီးက မကျေမ
 နပ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေသည်ကြောင့် မဲခေါင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
 ကျောက်တလားတောင်ပေါ်သို့ တောတိုး၍တက်လာခဲ့ပါ၏။

တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသော ကျောက်တလားလျှို
 မှဖြတ်အတက်တွင် လမ်းမရှိတော့သဖြင့် ကျော်လှက ဝါးရှည်
 တစ်ချောင်းဖြင့် တောရှင်း၍ လမ်းထွင်ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ လက်
 နက်များကမူ ကိုယ်စီပါကြသဖြင့် အင်အားတောင့်တင်းသည်ဟု
 ဆိုရမည်။ မစ္စတာစတီဗင်နှင့် သူ့လူနစ်ယောက်ကလည်း
 အမဲပစ်သေနတ်ကိုယ်စီ၊ ကျော်မြကလည်း ဒသမ (၃၇၅) မဂ္ဂနမ်
 ရိုင်ဖယ်နှင့် ရွာခံမုဆိုးမဲခေါင်ကလည်း သူ၏လက်စွဲတော် (၃၀၃)
 ရိုင်ဖယ်ကို သော့ဖွင့်ထားပြီး အဆင်သင့်။

တောတောင်ထဲတွင် အန္တရာယ်ဆိုသည်က ပြော၍မ
 ခုပါ။ အထူးသဖြင့် အန္တရာယ်များလှသည့် ကျောက်တလား
 နယ်မြေဘက်တွင် ပို၍တောကြမ်းသည်မို့ ရွာခံမုဆိုးမဲခေါင်မှာ
 မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်လျက် ရံဖန်ရံခါ နာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွ
 လုပ်ရင်း ကြုံကြုံဖန်ဖန်ပင် အနံ့ခံလျက်ရှိပါ၏။ ချွတ်ခနဲ သစ်
 ကိုင်းခြောက်ကလေးတစ်ခု မြေပေါ်သို့ပြုတ်ကျသံ၊ ရှဲခနဲ သတ္တဝါ
 တစ်ကောင်ကောင် တစ်ချုံ့မှတစ်ချုံ့သို့ တိုးလွှားပြေးသံ၊ စွေ့ခနဲ
 တောငှက်တစ်ကောင်၏ အလန့်တကြားအော်မြည်ပျံသန်းသံ၊
 တစ်စီအော်မြည်နေသည့် ပုစဉ်းရင်ကွဲခေါ်သည့် တောပုရစ်ကောင်
 ကြီးများ ဆူညံစွာအော်မြည်နေရာမှ ဗြဲနိုးခနဲ ရုတ်တရက်ထိုးရပ်
 သွားသည့်အခါမျိုးများ၌ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်ကာ
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျင်မြန်စွာအကဲခတ်ရင်း ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်ပြင်
 ထားလေ့ရှိပါ၏။

မြင့်မားသော ကညင်ပင်ဖျားထက်ဆီမှ ရဲ့ရှဲတောင်ပံသံ
 ကြီးများပေးလျက် သူတို့ဦးခေါင်းများပေါ်မှ ပျံသန်းသွားကြသည့်
 အောင်လောင်ငှက်ကြီးများကြောင့် တောတောင်တစ်ခုလုံး တောင်
 ပံ့ပိုက်ခတ်သံတဖျန်းဖျန်းနှင့် ဆူညံသွားပါလေ၏။

‘ဗြဲနိုး ဗြဲနိုး .. ရဲ့ ရဲ့ .. ဝေါ ဖရော’

အနက်နှင့်အဝါရောင် ရောနှောစပ်ထားသည့် ရှဉ့်ပေါ
 ကြီးများကလည်း တကြုပ်ကြုပ်ဖြင့်အော်မြည်ရင်း တစ်ပင်မှ
 တစ်ပင်သို့ ခုန်ပျံကူးလွှားကာ တောသံပေးလျက်ရှိသည်။ မဲခေါင်
 မှာ ခရီးအတန်ပေါက်လာခဲ့ပြီမို့ ကျောက်တလားအရှေ့မြောက်
 ခြမ်းဖြစ်သည့် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ကျောက်နံရံကြီးအ

နီးတွင် ခေတ္တခဏအပန်းဖြေနားနေစေပါ၏။

ကျော်မြနှင့်ကျော်လှ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက နံနက်ခင်းက ထည့်လာသည့် ရေဘူးထဲမှအခါးရည်ကို သောက်နေကြသကဲ့သို့ မစွတာစတီဗင်တို့ မျက်နှာဖြူအုပ်စုကလည်း စခန်းမှယူလာသည့် ဆတ်သားခြောက်ကျော်နှင့် ဘရန်ဒီပုလင်းပြားများကို ဖွင့်ကာ ပျော်ပွဲစားသကဲ့သို့ ရယ်မောစားသောက်နေကြသည်။

ဤသည်ကို သဘောမကျလှသော ရွာခံမှဆိုးမဲခေါင်က တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုမည်ပြုလိုက်စဉ် ...

'ဝုန်း .. ဝေါ .. ဖရော ဖရော'

"ဟင် .. ဟာ"

"အို"

ကျောက်နံရံကြီးအထက်ဆီမှ တဝေါဝေါ တဝုန်းဝုန်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကြီး လိမ့်ဆင်းလာသကဲ့သို့ မည်းမည်းရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးကို အားလုံးမြင်တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် ...

"ဟာ... မြန်မြန် မြန်မြန်ပစ် ... ကိုကျော်မြ ပစ်ပစ်"

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း ဒိုင်း'

'အား .. ဟီး ဟီး .. ဟီး ဟင်း'

ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မည်းမည်းရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးမှာ ကျောက်နံရံကြီး၏ ပြောင်ချောနေသော ကျောက်သားရေစီးလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ဖင်ထိုင်၍လျှောက်ိုက်ကာ ဆင်းချလာနေသည်ကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

"ဟာ ... လူ .. လူမည်းကြီး .. လူမည်းကြီး"

'ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း ဒိန်း'

ဟုတ်သည် ...။ တဖြောဖြော တဝေါဝေါနှင့် ရေစီးကြောင်းကျောက်ပြားချိုင့်ကြီးအတိုင်း လျှောက်ိုက်ဆင်းလာသည့် ကြီးမားလှသောလူမည်းကြီးမှာ အောက်သို့ရောက်လာသည်နှင့် တဒိန်းဒိန်းပစ်ခတ်နေသည့် ကျည်ဆန်များကြားမှ မစွတာစတီဗင်တို့လူစုထံ ဒေါသတကြီးနှင့် အပြေးတက်လာခဲ့သည်။

'အီး .. ဟီး .. ဟီး .. ဟီး'

ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့် အားလုံးကြောင်စိစိနှင့် မှင်တက်ငေးမောနေစဉ် မဲခေါင်၏အော်ဟစ်သတိပေးသံကြောင့် မစွတာစတီဗင်နှင့်ကျော်မြတို့မှာ သတိဝင်လာကြပြီး အပြေးဝင်လာသည့် လူမည်းကြီးအား နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ရှေ့ချိန်သီး၊ နောက်မှန်ချိန်အလယ်ဗဟို၊ ညာမျက်စိ၊ ပစ်မှတ်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျသည်နှင့် ကျော်မြမှာ ရိုင်ဖယ်ဒင်ကို ညာပခုံးဆီသို့ တင်းတင်းဆွဲ၊ ဘယ်လက်က ရိုင်ဖယ်ပြောင်းနှစ်လုံးအောက်မှ မေးကို ငြိမ်ငြိမ်တင်းတင်းကိုင်လိုက်ပြီး ညာလက်ညှိုးက မောင်းကွင်းကို အသာညှစ်၍ကွေးချလိုက်သည်။

'ဒိန်း'

ကော်ဒိုက်ယမ်းအချိန် (၅၀၀) ရှိပြီး ကျည်ဆန်က တစ်စက္ကန့်လျှင် (၂၁၂၅) ပေနှုန်းအမြန်နှင့် ဒေါသတကြီး ပြေးတက်လာသည့် လူမည်းကြီး၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ သို့သော် လူမည်းကြီးက ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို ခုန်၍

အကျော်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွားသည်ကြောင့် ကျည်ဆန်က လိုရာ
မထိပါလေတော့

‘ဝုန်း .. ဖုန်း’

သို့သော် လူမည်းကြီးမှာ နီးကပ်စွာထိမှန်ခံလိုက်ရသ
ဖြင့် ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားပါ၏။ ချက်ချင်းပင် ဝုန်းခနဲ လဲကျရာ
မှ ကုန်းရုန်း၍ထကာ သူ့လျှောထိုး၍ဆင်းလာခဲ့သည့် ကျောက်ထရံ
ကြီးအား ပြေး၍တွယ်တက်သွားသည်ကို အံ့ဩစွာမြင်တွေ့လိုက်
ကြရပါစေတော့သည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ပြေးပြီ”

“ဟာ ... ကျောက်ထရံကြီးပေါ်ကို တက်ပြေးသွားပြီ
ဟေ့ ... ပစ် ... ပစ်ကြ”

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

မစွတာစတီပင်၊ မဲခေါင်နှင့် ကျော်မြတို့ သေနတ်သုံး
လက်ဆိုင်၍ ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်တိုင် လူမည်းသတ္တဝါကြီးမှာ
ကျောက်ထရံကြီး၏ ရေစီးကြောင်းချိုင်ကြီးထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြေး
လွှားတက်ရောက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

ကျော်မြက ပစ်ပြီးသားနှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်၏ခါးကို ချိုး
လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖြောင်းခနဲ၊ ထောင်ခနဲ
ပစ်ပြီးသားကျည်ခွဲနှစ်တောင့် လွင့်စဉ်ထွက်လာသည်။ ပြီးလျှင်
ညာဘက်လက်ချောင်းများကြားတွင် အရံသင့်ညှပ်ထားသည့် ဒ
သမ (၄၇၀)ကျည်သစ်နှစ်တောင့်ကို ပြောင်းဝန်ပေါက်အတွင်း
ဖျတ်ခနဲထည့်၊ ခါးကို ချောက်ခနဲပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ပစ်မှတ်
သစ်ကို ကပျာကယာရှာဖွေလိုက်သည်။

သို့သော် ကျောက်ထရံကြီးတွင် သွေးစသွေးနုအချို့နှင့်
ပစ်ကွင်းက ရှင်းလင်းလျက် ...။

ထိုအချိန်တွင် လေရှူးက တစ်ချက်မျှ သိမ့်ခနဲတိုက်ခတ်
သွားသည်။ တဝေါဝေါနှင့်လေတိုးသံများကြားမှ ကျောက်ထရံ
ကြီး၏ထိပ်ပိုင်းဘက်ဆီမှ တဟီးဟီးနှင့် ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားလိုက်ရသည်မို့ မဲခေါင်တို့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဟီး ဟီး ဟီး .. အီး အီး .. ဟီး ဟီး’

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မဲခေါင် ... ဘာ .. ဘာကောင်
ကြီးလဲ၊ မြန်လိုက်တာ ... ချက်ချင်းကို မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်
သွားတော့တာပဲဟေ့ ... ဘုရား ဘုရား”

“ဟုတ်တယ် ... ထိတော့ထိသွားပုံရတယ် ... ဟိုမှာ
သွေးကွက်တွေ မြင်လား၊ သတိထားဟေ့ ... ကြည့်ရတာတော့
ကျောက်တလားကြီးပေါ်က မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးတွေများ
လား မသိဘူး”

မဲခေါင်၏စကားကြောင့် မျက်နှာဖြူကြီးမစွတာစတီပင်
မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ဒေါသတကြီးပြောဆိုနေပါ၏။

“ရှုပ်တံအပ် မကောင်းဆိုးဝါး ... ဘာမကောင်ဆိုးဝါး
ကောင်လဲ ... ဒီကျောက်တလားတောင်ကြီးကို နှစ်ချုပ်နဲ့ အပြတ်
ဝယ်ထားတာကွ၊ လာခဲ့ကြစမ်း ... ဒီတစ်ခါ ဘာကောင်ကြီးပဲ
လာလား ... ဟောဒီနှစ်လုံးပြူးသေနတ်နဲ့ အသေဆော်ပစ်မယ်”

ရွာခံပုဆိုးမဲခေါင်မှာ အရက်မူးမူး၊ ဒေါသမူးမူးနှင့် ဟစ်
အော်သောင်းကျန်းနေသည့် မစွတာစတီပင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်
ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပါ၏။ သူ အတန်တန်သင်္ကာပေးနေသည့်

နှစ် နှစ်လျှင်

ဇော်နာဖြူကောင်ကြီး စည်းဖောက်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား
“အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး ကိုကျော်မြ ... ကျုပ်
ဦးနေရာက အမြန်ဆုံးခွာမဖြစ်မယ်၊ သတိထား ... ကျောက်
ထထားကြီးအောက်ခြေက ကျောက်ထရံကြီးကို သတိမလစ်စေနဲ့”

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

ထိုစဉ်မှာပင် မစ္စတာစတီဗင်တို့ မျက်နှာဖြူတစ်သိုက်မှာ
ကျောက်ထရံကြီးဆီသို့ သေနတ်များဖြင့် အရမ်းကာရောပစ်ခတ်
နေကြသည်မို့ ရွာခံမှဆိုးမဲခေါင်မှာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်တား
ဆီးလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့လူတွေ အရမ်းကာရော
လျှောက်ပစ်မနေကြနဲ့ဗျ ... အားလုံးတော့ သေကုန်တော့မှာပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောက်နံရံကြီးအထက်ဆီမှ နောက်
ထပ်လူမည်းကြီးတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြီး ခက်ထန်ကြမ်း
တမ်းသောမျက်နှာ၊ နီရဲသောမျက်လုံးကြီးအစုံဖြင့် ခါးကြီးထောက်
ကာ မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစုကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်ကို အံ့သြ
စွာတွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ ... ဟို ... ဟိုမှာ လူ ... လူမည်းကြီး”

“ပစ် ပစ် ... ပစ်ကြ ... အဲဒါ လူ .. လူမဟုတ်ဘူး
... ပစ် ပစ်”

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

‘အား ဂါး .. ဝူး .. ဝူး .. ဝေး’

မှဆိုးမဲခေါင်က ကျောက်နံရံထိပ်မှ လူမည်းကြီးအား
ဒသမ (၃၀၃) ရိုင်ဖယ်နှင့် လက်တန်းထိုးပစ်ချလိုက်သည်။ တစ်

ချိန်တည်းမှာပင် ကျော်မြနှင့် မစ္စတာစတီဗင်တို့ကလည်း လက်
မနေ။ ကျောက်နံရံကြီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ တဟီးဟီးအော်မြည်သံ၊
မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ချဲ့ညံ့စွာထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံ၊ ဝေါက်
ကွဲသံများဖြင့် ရှည်ပွက်လျက်ရှိပါသည်။

သေနတ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားတော့ ကျောက်နံရံ
ကြီးပေါ်တွင် လူမည်းကြီး မရှိပါလေတော့။ သို့သော် ကျောက်နံ
ရံ၏ ဖြူဖွေးနေသည့် ရေစီးကြောင်းကျောက်ချပ်ချိုင့်ဝှမ်းကြီး
တစ်လျှောက်မှာတော့ သွေးကွက်ကြီးများနှင့် သွေးစီးကြောင်း
များက စွန်းထင်းလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါချေပြီကော။

“ဟာ ဘုရား ဘုရား ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ”

ကျော်မြတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာမျက်လျက် ဘုရား
တလိုက်မိသည်။ မတ၍မဖြစ်။ ရိုင်ဖယ်သုံးလက်ဖြင့် အနီးကပ်
ရော အဝေးပစ်ကွင်းပါမကျန် ပစ်ခတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့်တိုင် သွေး
အလိမ်းလိမ်းနှင့် ဒဏ်ရာများရရှိသွားသောလူမည်းကြီးများ ထူး
ဆန်းစွာပျောက်ကွယ်သွားကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

သူ့လိုပင် မျက်နှာဖြူလူရမ်းကားတစ်စုမှာလည်း သေ
နတ်ကြီးများတကားကားနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိ နေပါ
ပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဝေါ .. ဝေါ ဝေါ .. ဝေါ ဝေါ’

တဝေါဝေါနှင့် လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ၊ မိုးခြိမ်းသံကြီးနှင့်
မှန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်လာကြသည့်
အလား ကြောက်မက်ဖွယ်မြည်ဟည်းသံကြီးများဖြင့် ကျောက်တ
လားတောင်ပေါ်မှ လူသူအမြောက်အမြား အော်ဟစ်ပြေးဆင်းလာ

ကြည့်နယ် အော်သံကြီးများက ချောက်ချားဖွယ် ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

‘ဝန်း .. ဂျန်း .. ဖရော ဝေါ’

‘ဟီး ဟီး .. ဟေး ဟေး .. ဟေး .. ဟီး’

‘ဂျိမ်း ... ဒရိမ်း ဒိန်း’

သို့သော် တဝေါဝေါ ဓာဝန်းဝန်းနှင့် သစ်ပင်ကြီးများ ပြုလဲကျသံ၊ ဖိုးပြိုင်သံ၊ လေမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သံ၊ အော်သံဟစ်သံ ကြီးများကို ကျယ်လောင်စွာကြားနေရသည်တိုင် သူတို့အနီးဝန်း ကျင်ရှိ သစ်တောသစ်ပင်ကြီးများမှာမူ လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ နှုတ်။

“ဝတ် ဝတ် ... လူကလေး ကျော်မြ ... ဘာ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မစ္စတာစတီဗင် အသည်းအသန်မေးမြန်းနေသော မေးခွန်းကို ကျော်မြမဖြေနိုင်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် မဲခေါင်က ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အော်သံ၊ မြည်ဟည်းသံ၊ ဖိုးပြိုင်သံ ... စသော အသံနက်ကြီးများထွက်ပေါ်ရာ ကျောက်နံရံကြီးအပေါ်ဆီသို့ ဒသမ (၃၀၃) ရိုင်ဖယ်နှင့် ဒိန်းခနဲ တစ်ချက် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဒိန်း’

ဒိန်းခနဲ ကျယ်လောင်စွာပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာသည့် သေနတ်သံကြီး၏နောက်မှာတော့ အော်မြည်သံကြီးများအားလုံးမှာ မီးကိုရေနှင့်ငြိမ်းသတ်သကဲ့သို့ တိခနဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြပါတော့သည်။

“ကိုင်း ... အစကတည်းက ကျုပ် ကြိုပြီးပြောထားလျက်နဲ့များ အရှေ့ဘက်ခြမ်း ကျောက်တလားတောင်ကြော့ဘက်က တောအားကြီးကြမ်းတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား။ အခုဟာ တောခြောက်ပြီး တောမှောက်ခံရတာပဲ ကိုကျော်မြရေ အင်း ... တရားခံကတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မျက်နှာဖြူအရာရှိ စတီဗင်တို့ လူစုကြောင့်ပဲဗျို့”

အားလုံးငြိမ်သက်အေးဆေးသွားမှ ရွာခံမှဆိုးမဲခေါင်က ဤထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြပြောဆိုရင်း မစ္စတာစတီဗင်၏အမှားကို ထောက်ပြပြောဆိုလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်မြ ... မစ္စတာစတီဗင်က ဆတ်သားကြော်နဲ့ အရက်ကို လမိုင်းမတင်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ သောက်တာရယ်၊ အရက်မူးနဲ့ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုနေတာရယ်၊ မထီလေးစားစော်ကားခဲ့တာကြောင့် တောစည်းပေါက်သွားခဲ့တာပေါ့။ အင်း ... ဒီလောက်ကြမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်တလားနယ်မြေထဲမှာ မဆင်မခြင်နဲ့ လျှောက်ပြီးလုပ်တာ ... ကံကောင်းပြီး လူစုမကွဲလို့သာပေါ့။ နို့ပို့ဆိုရင်တော့လား ကျောက်တလားတောင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ အစောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ပြီ”

အပြန်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရမ်းကားလှသော မစ္စတာစတီဗင်ကို မျက်စောင်းကြီးတစ်ခဲနှင့် ပြောဆိုနေသည့် မုဆိုးမဲခေါင်၏စကားသံအောက်ဝယ် တစ်ဖွဲ့လုံး ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဓာတ်ခန်း (၁၅)

ပဟေဠိဝက်ပါထဲတွင်ဝဲလည်နေကြသူများ

'မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးစခန်း'

ကျောက်တလားတောင်ခြေနှင့် မနီးမဝေးတွင် မြေဧက တစ်ဧကကျော်ကျော်ခန့်ကျယ်ဝန်းသည့် မြေနေရာတွင် လေး ထောင့်အကွက်ကျကျ ပုံဖော်၍ သံကြိုးဆူးလိမ်များနှင့် သစ်လုံး တိုင်များကို စနစ်တကျ ကာရံထားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် စခန်း၏ ထောင့်လေးထောင့်တွင် ဆယ်ရှစ်ပေကျော်ခန့်မြင့်သည့် သစ် လုံးတိုင်နှင့် လုံခြုံရေးစခန်းငယ် မျှော်စင်လေးခု၊ လက်နက်ကိုင် အစောင့်လုံခြုံရေးကင်းသမားများနှင့် စခန်းအဝင်အထွက်ကို ခိုင် ခန့်သောသစ်လုံးတံခါးကြီးတစ်ခုသာ ထားရှိသည်။

မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးစခန်းဝင်းကြီးထဲတွင် လျှပ်စစ်မီးစက် များ၊ ရေသန့်စင်စက်များ၊ သတ္တုအမျိုးမျိုးကို စစ်ဆေးအဖြေထုတ် စက်များ၊ တူးဖော်ဖောက်ခွဲရေးစက်ကိရိယာများ၊ ယမ်းပျော့ စသည့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ စတိုခန်း၊ ဓာတ်ခွဲသန့်စင်ခန်း၊

ရုံးခန်း၊ အနားယူခန်းများနှင့် စည်းစနစ်ကျ ဆောက်လုပ်ထား သည့် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်းမှ စခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကာလက မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ မျက်နှာဖြူများအုပ်ချုပ်နေသည့် အချိန်ကာလဖြစ်ပါ၏။ ဤကဲ့သို့ သောအချိန်ကာလတွင် သယံဇာတပေါကြွယ်လှသည့် မြန်မာ့မြေ ပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီးများ၊ တရုတ်ကုန်သည်သူဌေး၊ ကုလားသူဌေးများ မင်းမူချယ်လှယ်နေကြချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ၊ ကုမ္ပဏီကြီးများမှန်သမျှ နိုင်ငံခြားသား များ၏လက်ထဲတွင်သာ ရောက်ရှိနေကြပါ၏။ မျက်နှာဖြူ စီးပွား ရေးသမားများ၊ နိုင်ငံခြားသားကုန်သည်ကြီးများ ခြေချင်းလိမ် ကာ ထင်သလိုကြီးကိုင်၍ ချယ်လှယ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအထဲတွင် မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ ကြီးမားသည့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးများ၏ တောင်စွယ် တစ်ခုဖြစ်သော ကျောက်တလားတောင်တစ်ဝိုက်တွင် မြိုင်စိန် တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် နှစ်ရှည်စာချုပ်များချုပ်ဆိုကာ စခန်းချလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေး စခန်းကြီးကို မျက်နှာဖြူအရာရှိ မစ္စတာစတီဗင်ဆိုသူကဦးစီး၍ အလုပ်သမားဝန်ထမ်း (၁၅၀) ခန့်နှင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

ထိုအဖွဲ့ထဲတွင် ဘူမိဗေဒအရာရှိ ဌာနမှူးပင်းမောင်က ခုထိယအုပ်ချုပ်သူအဖြစ် မစ္စတာစတီဗင်နှင့်တွဲဖက်၍ လုပ်ကိုင် ရွင့်ရခဲ့ပါ၏။ ယခု ကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ ထွင် မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးကိစ္စများအတွက် ရွာခန်းသို့သုနယ်သား

အင်းဂျီလိုင်

များနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးနေချိန်ဝယ် စခန်းတွင်ကျန်
ခဲ့သည့် မစ္စတာစတီဗင်သည် ရွာခံမုဆိုးပေါက်စတစ်ဦးကို
အကြောင်းငွေပေးကာ ငှားရမ်း၍ သတ္တုကြောရှာဖွေသည်ကို
အသောင်ပြုကာ စခန်းမှလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ အမဲပစ်ထွက်
သွားခဲ့ခြင်းမင်တည်း။ ညနေ မှောင်ရီသန်းသည်အချိန်ထိတိုင်
မစ္စတာစတီဗင်တို့အဖွဲ့ စခန်းသို့ ပြန်လည်၍ရောက်ရှိမလာသေး
သဖြင့် ဌာနမှူးမင်းမောင်တစ်ယောက် စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

“နေပါဦး ဆရာညီမိး ... စတီဗင်နဲ့ ဘယ်သူတွေ
ပါသွားကြသေးသလဲ၊ နောက်ပြီး ဘယ်အချိန်လောက်က ထွက်
သွားကြတာလဲဗျာ ... ဟင်”

“အင်း ... မစ္စတာစတီဗင်ရယ်၊ သူ့ရဲ့ပါတနာတွေဖြစ်
တဲ့ ဟို မန်နေဂျာစမစ်နဲ့ ဝီလျံဆိုတဲ့မျက်နှာဖြူကောင်တွေရယ်၊
ဟို မြောက်ဘက်မျှော်စင်မှာတာဝန်ကျတဲ့ ကျော်မြတ်ညီအစ်ကိုနဲ့
မုဆိုးတစ်ယောက် ပါသွားတယ်၊ သူတို့ပြောသွားတာကတော့
တောင်ခြေတစ်ဝိုက်လောက်တင် တောပစ်ကြမယ်လို့ ပြောသွား
တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာစတီဗင်တို့သုံးယောက်ကတော့ ကျောက်
နံရံကြီးဘက်က ကျောက်တလားကြီးအကြောင်းကို ပြောဆိုနေသံ
ကြားရတယ် မောင်မင်းမောင်”

စခန်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးညီမိးမောင်
က သူကြားသိထားခဲ့သမျှတို့ကို မင်းမောင်အား ရှင်းလင်းပြော
ပြနေပါ၏။ မစ္စတာစတီဗင်မှာ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် တာ
ဝန်အရှိဆုံး အုပ်ချုပ်ရေးဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင် ဆင်ခြင်

တုံတရားနည်းပါးခြင်း၊ တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်တတ်ခြင်း၊ မြန်မာလူမျိုး
များအပေါ်တွင် အထင်အမြင်သေးလေ့ရှိခြင်း စသည့်အားနည်း
ချက် ရှိသူဖြစ်သည်။ ယခုပင် သူတစ်ဦးတစ်ယောက် စိတ်အပန်း
ဖြေပျော်ရွှင်နိုင်ရေးအတွက် စခန်းမှတာဝန်ရှိသူများအားလုံး ပူ
ပင်သောကရောက်ကြရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ ... ဒီမျက်နှာဖြူကောင်နဲ့တော့ တော်တော်ခက်
နေပြီ၊ ဒီလောက် ရွာခံလူကြီးတွေကရော အားလုံးကပါ တော
ကြမ်းမြေကြမ်းလွန်းလို့ သတိပေးထားတဲ့ကြားက ဇွတ်တရွတ်
ထွက်သွားရတယ်လို့ ပြန်ချိန်က တော်တော်လင့်နေပြီ ဆရာ
ညီမိး ရှေ့တံခါးပေါက်ဂိတ်က အစောင့်တွေကို စခန်းဝကမီးပုံကို
ဒီခိုင်းထားလိုက်တော့”

ဟုတ်သည် ...။ ပဲခူးရိုးမ၏နေဝင်ချိန်က စောလွန်း
သည်။ နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အမှောင်ရိပ်တို့က
ထွင်ပြန်စွာကြီးစိုးလာကြသည်။ တောင်ဒိုးတောင်ငွေ၊ မိုးငွေ၊
ခြုံပုန်များက ပဲခူးရိုးမတောင်စဉ်တန်းကြီးတစ်လျှောက် ဖွေး
ဆွေးလှုပ်မျှ လွှမ်းခြုံထားကြသဖြင့် စောစီးစွာ အမှောင်ရိပ်တို့
ခင်ရောက်မင်းမူကြခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ကျောက်တလားတောင်ခြေတစ်ခုလုံးနှင့် စခန်းဝန်းကျင်
ဆစ်ဝိုက်တွင် အမှောင်ထုက ဝါးမျှိုစပြုလာပါပြီ။ ကြီးကြပ်ရေး
ဦးညီမိးမောင်က ထောင်လေးထောင့်ရှိ လုံခြုံရေးမျှော်စင်လေး
အား အသေးစားဆက်သွယ်ရေးကိရိယာဖြစ်သော ဝေါက်ပတ်
နှင့်ဆက်သွယ်၍ ခိုင်းစေနေပါ၏။

မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစု မရောက်လာသေး၍ သတိထား

တောင့်ကြည့်ကြရန်နှင့် မီးစက်များထွန်းညှိကြရန်၊ စခန်းအဝင် အထွက်တံခါးမကြီးနှင့် ကိုက်သုံးလေးဆယ်အကွာတွင် အမြဲ တမ်းအဆင်သင့်ရှိနေသည့် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်ရှိသော ထင်း ပုံကြီးအား မီးရှို့စေလိုက်သည်။

မကြာမီ စခန်းတွင်းရော၊ စခန်းပြင်ပဝန်းကျင်ပါ မီးများ ထိန်ထိန်လင်းသွားပါတော့သည်။ ညစဉ် ဤမီးပုံကြီးကို အစဉ် မပျက် ဖိုထားရသည်။ မီးအရှိန်ကောင်းလာခဲ့လျှင် ဝါးဆစ်ပိတ် များထည့်ထားခြင်းဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း၊ တဖောင်းဖောင်းနှင့် ဆူညံ စွာပေါက်ကွဲတော့သည်။ ဝါးဆစ်များပေါက်ကွဲသံ၊ ရောမံ မီးပုံ ကြီး၏ အလင်းရောင်တို့ကြောင့် တောကောင်ကြီးများနှင့် အမည် မသိအန္တရာယ်ဆိုးများ စခန်းအနီးသို့ မကပ်လာနိုင်စေရန် ကြို တင်၍စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စခန်းအဝင်ဝတံခါးပေါက်ဘက်ဆီမှ ဆူ ဆူညံညံအသံများကို မင်းမောင်ကြားလိုက်ရသည်။ လူသံသူသံ များထွက်ပေါ်လာသည့် တံခါးမကြီးဆီသို့ ဦးညိုမင်းမောင်က လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“အင်း... လူသံတွေနဲ့ တံခါးဖွင့်သံတွေ ကြားရတယ်။ မစ္စတာစတီဗင်တို့ရောက်လာကြပြီထင်တယ်။ သိပ်လည်းအချေ အတင်မဖြစ်ပါနဲ့တော့ မောင်မင်းမောင်၊ သူတို့ရဲ့ အခြေအနေကို တောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး။”

ဦးညိုမင်းမောင်က လူကြီးပီပီ စခန်းအုပ်ချုပ်သူနှစ်ဦး ထိပ်တိုက်အချေအတင်မဖြစ်စေရန် မင်းမောင်အား ကြိုတင်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာ ညိုမင်းရယ် ... စည်းလေးကမ်းလေးတော့ ထိန်းဦးမှပေါ့၊ စခန်း မှာ ငါ အုပ်ချုပ်သူလူကြီး၊ ငါထင်တာငါလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ဆရာညိုမင်း။”

“အေးပါ မောင်မင်းမောင်ရယ် ... နောက်နေ့ မနက် ကျမှ မစ္စတာစတီဗင်ကို ကျွပ်ပြောပြထားပါ့မယ်။”

နှစ်ယောက်သား အချီအချစကားပြောနေကြစဉ်မှာပင် မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစု မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြပြီး သီးသန့်အိပ်ဆောင်များရှိရာသို့ တန်း တန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်သွားကြပါတော့သည်။ သူတို့လူစု နောက်မှ ကျော်မြတို့ညီအစ်ကို သေနတ်ကိုယ်စီထမ်း၍ တိတ် ဆိတ်စွာ လိုက်လာကြသည်။

“အင်း... အခြေအနေကြည့်ရတာ ဒီကောင်တွေ တစ် ခုခုဖြစ်လာပုံရတယ်။ ဟိုမှာ ကျော်မြတို့ညီအစ်ကို လာပြီဟော့၊ ဟော့ကောင် ကျော်မြ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ ... မင်းတို့အဖွဲ့ တောပစ်သွားကြတာကလည်း မိုးကို စုန်းစုန်းချုပ်ပါရောလား၊ နောက်ပြီး ဘာသားကောင်မှလည်း ရလာတာ မတွေ့ရပါလား။”

သူတို့အနီးသို့ရောက်လာသည့် ကျော်မြတို့ညီအစ်ကိုမှာ ပခုံးထက်တွင်ထမ်းလာကြသည့် သေနတ်ကြီးများကို ရုံးခန်း ထောင့်တွင် ထောင်ထားလိုက်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက် ပါလေ၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းမောကြီးကို မသက်မသာချကာ ...

“ဟူး... မပြောပါနဲ့တော့ ဆရာငြိမ်းရယ် ... ကျွန် တော်တို့ အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွဲပြီး စခန်းကိုပြန်ဖျောက်လာတာ

ကိုပဲ ကံကောင်းလှပါပြီ”

ကျော်မြက ထိုကဲ့သို့ စကားနီဒါန်းချည်ကာ ကျောက်တလားတောင်မှ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြီးကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မင်းမောင်နှင့် ဦးညိုမင်းမောင်တို့အား ပြောပြလိုက်ပါလေတော့သည်။

ကွဲလက်စ နှင်းဖြူထွေးများ သွဲ့ပျော်ဆင်းစပြုနေပါပြီ။

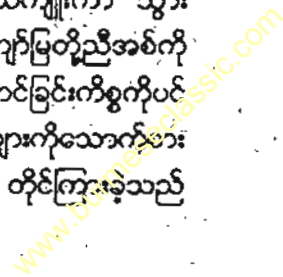
သက်ကယ်မိုးတံစက်မြိတ်စွန်းမှ တစက်စက် တပေါက်ပေါက် ဟီးလေးခို၍ မြေသို့ခနေသော နှင်းရည်ညှို့ကျသံက တဖျောက်ဖျောက်နှင့် နရီစည်းချက်ညီညီဖြင့် ရှိပါချေ၏။ သစ်ပင်သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများကြားမှ တိုးဝင်ဖောက်ထွင်းစပြုနေသည့် နေရောင်အပူငွေ့လှုံ့နေသည့် ကျောက်လေးများက တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် ...။ တဲအိမ်ခြံနောက်ရှိ ယာခင်းများဆီမှ နွားခလောက်သံခဲခဲကို မင်းမောင်ကြားနေရသည်။

သူ၏ရှေ့မှာတော့ ဦးကျောက်အိုးတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်က သူ့မသိသော ဆေးဖြစ်ဆေးဥများကို တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေကြ၏။ ဌာနမှူးလေးမင်းမောင် ပြောကြားနေသည့်စကားများ ပြီးဆုံးသွားမှပင် သက်ပြင်းတစ်ခုကို ဦးကျောက်အိုး အသာအယာချလိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ... ဒီမျက်နှာဖြူတွေ ကျောက်ထရံကြီးဘက်

ကို အကုသိုလ်တွေ သယ်သွားကြတာကိုး၊ ဘယ်နယ်ကွယ်... တားမြစ်တဲ့နယ်မြေထဲကိုမှ သွားပြီးတော့လည်ချင်ရတယ်လို့ အင်း ... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ အင်း ... ငါတို့ ငယ်ငယ်က ကျောက်တလားတောင်မှာ တောလည်အမဲပစ်ကြတာလို့ ဆိုပေမယ့် တောင်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်ခြမ်းဘက်မှာသာ ပစ်လေ့ရှိကြတယ်ကွဲ့၊ ကျောက်တလားကြီးရှိတဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်း ကျောက်ထရံကြီးဘက်ကို မသွားကြဘူး၊ အင်း ... ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောကြတာကတော့ ကျောက်ထရံကြီးနဲ့ ကျောက်တလားကြီးဆက်စပ်နေတဲ့နေရာမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီး ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ‘ပဉ္စလောဟိတ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး’ ရှိတယ်လို့ ပြောကြဆိုကြတယ်၊ ကျောက်တလားကြီးကို စောင့်ရှောက်ကြတဲ့ အစောင့်တွေကလည်း ကျောက်ထရံကြီးတစ်ဝိုက်မှာ အမဲတောကောင်ရှာဖွေတာ မကြိုက်ကြဘူးနဲ့တူရဲ့ ... အဲဒီဘက်ကို တောလည်သွားကြတဲ့သူတွေမှန်သမျှ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဒုက္ခရောက်ကြတာများတယ် မောင်မင်းမောင်၊ ကံမကောင်းရင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရတာတွေလည်း ရှိကြတယ်ကွဲ့”

ဤသို့ဆိုလျှင် မစွတာစတီဗင်တို့လူစုမှာ ကျောက်တလားကြီးရှိရာ ကျောက်ထရံကြီးဘက်သို့ နယ်ကျူးကာ သွားရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထို့အပြင် ကျော်မြတို့ညီအစ်ကို ပြောပုံအရဆိုလျှင် ရွာခံမုဆိုးလေး လမိုင်းတင်ခြင်းကိစ္စကိုပင် မချေမငြိမ်းဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ခြင်းနှင့် အရက်သေစာများကိုသောက်စားရင်း မဆင်မခြင်စကားများ ပြောဆိုခဲ့သည်ဟု တိုင်ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“အင်း ... အစ်ကိုမှာလည်း လုပ်ငန်းတာဝန်တွေက တစ်ဖက်၊ လူမျိုးခြား တိုင်းတစ်ပါးမျက်နှာဖြူအုပ်ချုပ်သူက တစ်ဖက်နဲ့ အတော်အလုပ်များနေတာပါပဲလား။ အစောအထင် ပြောရရင် အဲဒီမျက်နှာဖြူကြီးကို အစ်ကို အတော်ထိန်းရမယ်ထင်တယ်။ သူ့ရဲ့မဆင်မခြင်လုပ်ရပ်တွေက အားလုံးကိုကွပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်မင်းမောင် ... လူမျိုးခြားလည်း ဖြစ်ပြန် တစ်စွတ်ထိုး တဖောက်ကန်းနဲ့ ထင်ရာလည်းစိုင်းပြန်ဆိုရင်တော့ မောင်မင်းမောင်တို့ အကျိုးစီးပွားပျက်စီးပြီး အန္တရာယ်တောင် ရှိလာနိုင်တယ် ... သတိထားကြကွဲ့။ စစ်အတွင်းတုန်းကလည်း ဒီမျက်နှာဖြူကောင်တွေပဲ ဘုရားဌာပနာတွေ ဖောက်ထွင်းယူကြ၊ ခေါင်းလောင်းကြီးတွေ အရည်ကျှိပ်ပစ်ကြနဲ့ ဘာဘာ တရားကိုတောင် ဖော်ကားဖော်ကားပြုခဲ့ကြသေးတာ”

ဦးကျောက်အိုးနှင့် စောနန္ဒာတို့က ဌာနမှူးလေး မင်းမောင်အား မစ္စတာစတီဗင်နှင့်ပတ်သက်၍ သတိပေးပြောစကားများကို ပြောကြားလိုက်ပါ၏။

“စိတ်ချပါ ဦးကြီးနဲ့ အစော ... အခုလို ကြိုတင်သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စခန်းကိုရောက်ရင်တော့ မစ္စတာစတီဗင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်သတိပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ အခုအတိုင်းသာဆိုရင် ကျောက်တလားကြီးနဲ့ ပတ်သက်မှုတွေဟာ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလာပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဦးကြီးကို တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ... အဲဒီ ကျောက်ထရံကြီးပေါ်က လူမည်းကြီးတွေဟာ တကယ့်ကို ကျောက်တလားကြီးကိုစောင့်ရှောက်နေကြရတဲ့ ပရလောကသားတွေလားဟင် ဦးကြီး”

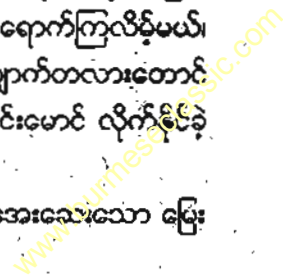
သည်တစ်ကြိမ်တော့ မင်းမောင်၏အမေးစကားကို ဦးကျောက်အိုးတစ်ယောက် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေး။ စောနန္ဒာ အသင့်ငဲ့ထားသည့် အခါ၊ ရည်တစ်ခွက်ကို အသာအယာမှုတ်၍ သောက်နေပါ၏။ စောနန္ဒာကမူ ဆေးမြစ်ဆေးဥများကို တစ်မျိုးစီခွဲ၍ ပုလင်းကြီးများထဲသို့ သိမ်းဆည်းလျက်ရှိသည်။

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိဘူး ... ကျောက်တလားတောင်စွယ်ကြီးကတော့ ဟိုးအရင် မူလကနဦးကတည်းက ပရနယ်မြေကြီးတစ်ခုပဲကွဲ့။ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ၊ အစောင့်အရှောက်တွေ နေထိုင်ကြတဲ့ သာသနာ့နယ်မြေကြီးပဲလေး နောက်ပြီး ကျောက်ထရံကြီးပေါ်က လူမည်းကြီးတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာကတော့ ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့မြင်ကြရမှပဲ သိတော့မှာပဲ မောင်မင်းမောင်”

“ဒီလိုဆိုရင် အစောလည်း ပရဆေးမြစ်ဆေးပင်တွေရှာဖွဲ့ ကျောက်တလားတောင်ကို တက်စရာရှိတယ်။ အဲဒါ အစ်ကို ကျောက်ထရံကြီးနဲ့ ကျောက်တလားတောင်စွယ်ကို အကဲခတ်ရင်း လိုက်ခဲ့ပါလား။ ဒါမှ ကျောက်တလားကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လှူ၊ ဝှက်ချက်တွေကို သိတန်သလောက် လက်တွေ့သိရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်မင်းမောင် ... ဒီရက်ထဲမှာ မြေးမလေးတို့လည်း ကျောက်ထရံကြီးဘက်ကို ရောက်ကြလိမ့်မယ်။ လိုချင်တဲ့ဆေးမြစ်ဆေးပင်တွေက အဲဒီကျောက်တလားတောင်စွယ်ဘက်မှာ ရှိကြတယ်လေ။ အဲဒါ မောင်မင်းမောင် လိုက်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

ရိုးသားဖြူစင်သလောက် တည်ငြိမ်အေးသေးသော မြေး

အဘိုးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဟန်ဆောင်မှုမပါ ပွင့်လင်းဖော်ရွေစွာ ပင် ခေါ်ငင်နေသည်မို့ မင်းမောင်တစ်ယောက် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းရန်သာ ကျန်ရှိတော့သည် မဟုတ် ပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးကြီး... အစောတို့ ဆေးမြစ်ရှာကြမယ့် နေ့ကိုသာ ကြိုတင်ပြီးပြောထားပါ။ ကျွန်တော့်တပည့်နှစ်ယောက် ခွဲအတူ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နာ မည်ကျော် ကျောက်တလားကြီးကို လေ့လာစူးစမ်းကြည့်ပေါ့ ကွယ်။ ငါ မုဆိုးဘဝနဲ့သွားလာစဉ်ကာလတုန်းကတော့ အဲဒီ ကျောက်တလားဘက်မှာ ဟို မကောင်းဆိုးဝါး ဘီလူးကောင်တွေ ကို မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဒီ မျက်နှာဖြူကောင်တွေကုမု သွားပြီးတွေ့ ရတယ်ဆိုတော့ ထူးတော့ထူးဆန်းနေသလိုပဲကွဲ့။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ကျောက်တလားနယ်မြေကြီးဟာ ပရလောကသားတွေ ကြီးစိုးနေတဲ့နေရာဆိုတော့လည်း ပြောရခက်သားကွဲ့”

ဤသို့ဖြင့် ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်မှာ စောနန္ဒာတို့နှင့် ကျောက်တလားတောင်သို့တက်ရောက်ကြမည့်နေ့ကို ချိန်းဆိုလျက် စခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပွင့်လင်းဖော်ရွေ သလောက် ရိုးစင်းသော စောနန္ဒာ၏ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော အလှသစ္စာတရားက မင်းမောင်၏ရင်ကို လှုပ်ခါစေခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၁၆)

ကျောက်တလားဝက်ပါမှ ပဟေဠိရှာပုံတော်

မဖြူတဖြူ မပွင့်တပွင့်နေရောင်ခြည် အလင်းတန်း တချို့က ဝေဝဲအံ့ဆိုင်းကာကျနေသည် နှင်းမြူလွှာထုကြီးကို မရဲတရဲနှင့် ဖြိုခွင်းစပြုနေပါပြီ။ အချို့နှင်းလွှာထုလေးများက လေအသွဲ့တွင် ဇိဗ္ဗေလှုပ်မှု လှင့်ယုံကျေပျက်သွားကြသည်။ သရက်ရိပ်မှ ငှက်ခါးမောင်နှံပင် သူတို့၏ကိုယ်တွင် ကပ် ငြိတင်ကျန်နေကြသည့် နှင်းစက်နှင်းဖတ်ကလေးများကို တောင်ပံ တဖျန်းဖျန်းနှင့် ယမ်းခါထုတ်လျက် အစာရှာထွက်ကြရန် တကိုး ဂီးနှင့်နှိုးဆော်နေကြသည်သို့...။ ကျောက်တလားတောင်ခါး ပန်းရို့ စမ်းချောင်းများမှတစ်ဆင့် ကွေ့ကာဝိုက်ကာ စီးဆင်းလာ သည့် ရေစီးကြောင်းငယ်လေးများမှာ ကျောက်ချပ်ကျောက်သွာ များအောက်တွင် ငုံ့လျှိုးကာ တောင်ခြေသို့ စမ်းပေါက်အဖြစ် တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလျက်ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တ လားတောင်ခြေနှင့် မနီးမဝေးရှိ သင်းကွဲလျှိုကြီးအနီးတွင် အတန်

ငယ်ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်ရေခိုင်တစ်ခုထဲသို့ ပေါင်းဆုံကျကာ ရေလှောင်ကန်သဖွယ် တည်ရှိနေပါသည်။

“ဒီကျောက်ရေကန်ကို ‘မအူရေထွက်’ လို့လည်း ခေါ်ကြတယ် အစ်ကို၊ အခုချိန်မှာ ရေနည်းပေမယ့် မိုးတွင်းကာလဆိုရင် ကျောက်တလားတောင်က စီးကျလာတဲ့ မိုးရေတွေကြောင့် ရေကန်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတယ်လေ”

စောနန္ဒာက ပလိုင်းတစ်လုံးကိုလွယ်လျက် မင်းမောင်နှင့် အတူယှဉ်တွဲ၍လျှောက်ကာ ကျောက်ရေကန် (မအူရေထွက်) စခန်းကို ရှင်းပြနေပါ၏။ မင်းမောင်မှာ စောနန္ဒာတို့ ပရဆေးပင်များရှာဖွေသည့်နေ့တွင် ချိန်းဆိုလျက် ကျောက်တလားတောင်မှ နာမည်ကျော်ကျောက်တလားကြီးနှင့် ကျောက်ထရုံကြီးတစ်ပိုက် လေ့လာအကဲခတ်ကြရန်အလို့ငှာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စောနန္ဒာမှာ သူမ၏ဦးကြီးဖြစ်သူ ဒုတိယဦးဆောင်မှုရှိသည့် ဦးပေါလှနှင့်အတူ ကျောက်တလားတောင်တွင် မကြာခဏဆိုသလို ဆေးမြစ်ဆေးပင်များကို ရှာဖွေတူးဖော်လေ့ရှိသည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်မူ ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်တို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်တို့ လိုက်ပါကြမည်ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတန်ငယ်နေထိုင်မကောင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

မင်းမောင်နှင့်အတူလိုက်ပါလာကြသည့် အောင်ထူးနှင့် ဆင်ပေါက်တို့မှာလည်း သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် တောင်ခါးပန်းမှပတ်၍ တောင်စိပ်သို့ တက်ရောက်နေကြပါ၏။ မင်းမောင်ကမူ သူ့ကိုင်နေကျ ဒသမ (၄၅၀) နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်

လျက် စောနန္ဒာနှင့်ယှဉ်တွဲကာ မျက်စိလျှင်လျှင်ဖြင့် ကျောက်တလားတောင်သို့ တိုးဝင်တက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

တောင်ထွတ် တောင်ခါးပန်းတွင် ရေကန်ကြီးတစ်ခု သဖွယ် တည်ရှိနေသည့် မအူရေထွက်နှင့် သင်းကွဲလျှိုကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် စောနန္ဒာ အပွင့်ဝါဝါနှင့် အပင်ငယ်တချို့ကို အမြစ်မှနုတ်ယူနေသဖြင့် မင်းမောင်တို့ ခဏတစ်ဖြုတ် နားလိုက်ကြသည်။

“အဲဒါ ဘာအပင်တွေလဲ အစော ... အရွက်သေးသေး၊ အပွင့်ဝါဝါလေးတွေနဲ့ ဘာအတွက်အသုံးဝင်တဲ့ အပင်တွေလဲဟင်”

မင်းမောင်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်ပြောင်း၍ကိုင်လိုက်ပြီး အပင်ငယ်တစ်ပင်ကို နုတ်ယူလိုက်ကာ စောနန္ဒာအား မေးမြန်းစစ်စစ်နေပါ၏။ တပည့်ကျော်နှစ်ဦးဖြစ်သော ဆင်ပေါက်နှင့်အောင်ထူးကမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သေနတ်များကို အဆင်သင့်ကိုင်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

“အင်း ... ပိစပ်ပွင့်လို့ခေါ်ကြတယ်အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ပိစပ်ပင်မျိုးတွေကလည်း များတယ်၊ ဟောဒီလို အပွင့်ဝါဝါလေးတွေနဲ့ပွင့်တတ်တဲ့ ပိစပ်ယဉ်၊ ဝါဝါအပွင့်ကြီးတွေပွင့်တတ်တဲ့ ပိစပ်ရိုင်း (တောပိစပ်) ဆိုတာနဲ့ ဟင်းရန်အဖြစ် စားလို့ရတဲ့ အပွင့်ဝါဝါပုန်ပုန်လေးတွေသာ ပွင့်တတ်တဲ့ (အရွက်သေးပိစပ်) ဆိုပြီး အမျိုးကွဲတွေရှိကြတယ်လေ၊ ပရဆေးစားဖို့အရတော့ ရင်ကျပ်ရောဂါကို နိုင်တယ်လို့ဆိုထားတယ် အစ်ကို”

ပရဆေးသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသေးစိတ်ရှင်းပြရင်း အပင်လေးများကိုနုတ်ယူနေသည့် စောနန္ဒာကို မင်းမောင်စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ချိချီးကျူးမိလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်၊ ကန့်ချုပ်နီ၊ ကန့်ချုပ်ဖြူ၊ ကန့်ချုပ်ခပေါင်း စတဲ့ဆေးပင်တွေကလည်း အုပ်စုချင်းတူလို့ အမြင်မှားနိုင်သေးတယ်အစ်ကိုရေ၊ ရင်ကျုပ်ပန်းနာကို ပျောက်ဘယ်ဆိုတဲ့ ဆေးပုလဲမြစ်ဆိုတာကလည်း ပန်းညှိပင်ရဲ့အမြစ်နဲ့ ဘူလို့ သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီးမှ ဆေးဖော်စပ်ကြတယ်အစ်ကို”

“အင်း ... အစောက ဆေးပင်ဆေးမြစ်တွေနဲ့ တော်တော်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလိုပဲနော်၊ ကြည့်ရတာ ဦးကြီးက သက်ကုန်၊ ပညာကုန် သင်ပေးထားပုံရတယ်”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ နှုတ်စိမမြင်နိုင်တော့တဲ့ အဘိုးကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရတာ နှယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုးရဲ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာတွေရယ်ကြောင့် နားလည်ကျွမ်းဝင်နေခဲ့ရတာပေါ့”

ထိုအခိုက် ဂစ်ခနဲ အော်မြည်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးကာပျံတက်သွားသည့် မြေဝပ်ကံတစ်ကောင်၏အသံကြောင့် ဆင်ပေါက်နှင့်အောင်ထူးတို့က ဘက်ထဲမှ ဒသမ (၃၀၃) ရိုင်ဖယ်များကို ဖျတ်ခနဲမကတ ထိုင်းပြီးဆွဲငှက်ထပျံပြေးရာဘက်သို့ ပြောင်းလှည့်လိုက်ကြသည်။

“အစော ... သတိထား”
မင်းမောင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ချက်ချင်းသတိဝင်လာ

ကာ စောနန္ဒာအား သတိပေးလိုက်ရင်း အသံကြားရာသို့ သူ၏ ဒသမ (၄၀၀) နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်နှင့် သွက်လက်စွာထိုးချိန်လိုက်ပါ၏။ ကျောက်ထဲရံမြင့်မြင့်ကြီးအား လှမ်း၍မြင်နေရပြီဖြစ်သဖြင့် မစ္စတာစတီဗင်တို့ကြံတွေ့ခဲ့ကြရသော ‘လူမည်းကောင်ကြီး’ များ ဟက်ပင်းတွေကြရတော့မည်လေလားဟူသော ထိတ်လန့်သောအတွေးကိုယ်စီနှင့် ...။

အားလုံးမှာ အသက်ပြင်းပြင်းမရှူစတမ်း၊ နားရွက်များကို ပေနေအောင်စွင့်ကာ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေကို အသင့်ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် အကဲခတ်နေကြသည်။ မင်းမောင်မှာ သူနှင့်နီးကပ်စွာရှိနေသည့် စောနန္ဒာ၏အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားနေရသည်သို့ ...။ ထိုအတူ မင်းမောင်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်၏ ညာလက်ညှိုးများကလည်း ရိုင်ဖယ်မောင်းကွင်းပေါ်၌ ဖိကပ်လျက် လတ်တလောပစ်ခတ်ရေးအတွက် နေရာချထားလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့အားလုံး ပြိုင်တူချိန်ရွယ်ထားကြသည့် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့်မြင့်သော ကျောက်ထဲရံကိုင်တောစပ်မှ ကိုင်းပင်ရှည်တချို့ လေမတိုက်ဘဲ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ယမ်းသွားကြသည်။ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကိုင်းချုံ့ထဲမှ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားတိုးဝေလာသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်၏ မသဲကွဲသောသဏ္ဍာန်ကို စတင်၍တွေ့လိုက်ရပါ၏။ သည်တစ်ချိန်တော့ မစ္စတာစတီဗင်တို့အား ဒေါသတကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်ရန်ကြိုးစားသည့် လူမည်းကြီးနှင့် နဖူးတွေဒူးတွေ တွေ့ကြုံရသော့မည်မို့ အားလုံးပင် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေပါချေပြီကော။

၁၇၆ ဆက်မင်းကျလှိုင်

‘ဝေါ .. ဖရော’

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကိုင်းပင်ရှည်ချုံကြီးကြားမှာ ဝေါ ခနဲတိုးထွက်လာသော ပစ်ကွင်းကြောင့် သေနတ်ကိုင်ထားကြ သည့်လက်များ အပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲမြောက်တက်သွားကြပြီး ပစ် ခတ်ရန် အသင့်ချိန်ရွယ်ပြီးဖြစ်သွားကြသည်နှင့် ...

“ဟင်”

“ဟာ”

“အိုး”

သုံးယောက်သား မတိုင်ပင်ကြပါဘဲနှင့် အလိုအလျောက် နှုတ်ဖျားမှ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ အာမေဇိုတ်သံတွေ မတိုးမကျယ် ထွက်သွားကြသည်။

“ဟာ ... ဒီကောင့်နယ် သေချင်ပြီထင်တယ် ...

အရေးထဲမှကွာ”

မင်းမောင်မှာ ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အခြေ အနေကြောင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရပြင် ဒေါသရောနော၍ မြစ်တင် လိုက်သည်။ ဟုတ်သည် ...။ မြင်ကွင်းက ဒေါသဖြစ်မည့် ဆိုပါကလည်း ဖြစ်စရာပင်။ ဆင်ပေါက်မှာ ဒေါသကို မချုပ်တည်း နိုင်သဖြင့် ကိုင်းချုံထဲမှထွက်ပေါ်လာသော သတ္တဝါကောင်ကြီးကို သေနတ်ခလုတ်ဖြုတ်ချရန် ချိန်ရွယ်လိုက်သဖြင့် ...

“မလုပ်နဲ့ ဆင်ပေါက် ... မလိုအပ်တဲ့နဲ့ သေနတ်သံ

မထွက်ချင်ဘူး”

မင်းမောင်က တားဆီးလိုက်သဖြင့် ဆင်ပေါက်မှာ ဒေါ သကိုလျှော့လိုက်ပြီး ရိုက်ဖယ်မောင်းကိုပြန်ချရန် ‘ဆေ့’ (Safe)

ခလုတ်ကို အသာ နောက်ပိုင်းဆီသို့ လက်မနှင့်ကုတ်၍ချလိုက် သည်။ ကိုင်းချုံကြီးထဲမှထွက်လာသော သတ္တဝါကောင်ကြီးသည် သူတို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်စားနေသော ‘လူမည်းကြီး’ မဟုတ်ဘဲ တောထဲ၌လှည့်လည်ကာ အစာရှာဖွေရင်း ပိုးကောင် မွှားကောင်နှင့် ခြအုံတောင်ပို့ထဲ၌ စိုးပိုင်မင်းမူနေသော ‘သင်းခွေ ချပ်’ အမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်စားကောင်ကြီးဖြစ်နေပါတော့သည်။

“တောက် ... ကွာ ... ငါ့လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

ဆင်ပေါက်၏ဒေါသတကြီးနှင့် ခြေဆောင့်သံ၊ စကား ပြောသံတို့ကြောင့်ထင် ... သင်းခွေချပ်ကောင်ကြီးမှာ ကြောက် အားလန့်အားဖြင့် သူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို ဘောလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ ခွေလုံးလိုက်ကာ ရုပ်သွင်ဖျက် လိုက်ပါလေ၏။ ထိုအခါမှ ဆင်ပေါက်၏မျက်နှာမှာ ပြူးယောင် သန်းလာပြီး

“အမလေးကွာ ... အရေးထဲမှာ ငါတို့ကိုများ မျက်

လှည့်ပြနေသေးတယ်၊ သွားစမ်းကွာ ... တော်တော်ရှုပ်တဲ့ သတ္တဝါ”

‘ဘုတ်’

‘ဖရော .. ဝေါ’

ဆင်ပေါက်မှာ ဘောလုံးတစ်လုံးသဏ္ဍာန်လုံးကာ ကိုယ် ယောင်ဖျောက်ကွယ်ထားသည့် သင်းခွေချပ်ကောင်ကြီးအား ဘောလုံးအမှတ်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပစ်ကန်လိုက်ရာ တောင်မင်း ဆင်အတိုင်း ဖရောခနဲ လိမ့်ဆင်းသွားပါလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ... တွေ့မြင်နေကြပြီဖြစ်သည်

ကျောက်ထပ်ကြီးဆိုသို့ မင်းမောင်တို့လူစု တိုးဝင်ချီတက်လာကြပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

ကျောက်တလားတောင်ခြေရှိ 'မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးစခန်း' တွင် မိုင်းခွဲလုပ်သားခေါင်းအောင်မောင်းနှင့် ပေါလုတို့က အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစုနှင့် ရုံးခန်းထဲတွင် တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြပါ၏။ မစ္စတာစတီဗင်မှာ အောင်မောင်း၏ စကားများကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ရင်း နီစပ်စပ် မျက်နှာကြီးမှာ မကြာခဏ အရောင်များပြောင်းလဲနေပါလေ၏။

"ဒီမှာ လူကလေး အောင်မောင်း ... အခု ပြောနေတဲ့စကားတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေကြီးပဲနော် ... သေချာရဲ့လား"

"အဟား ... သိပ်ကိုသေချာတာပေါ့ သခင်ကြီးရယ် ... ဟို ကျောက်ချောရွာက မျက်မမြင်ဆေးဆရာကြီးကိုယ်တိုင် သေသေချာချာပြောပြတာတဲ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီဆေးဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကျောက်တလားနယ်မြေကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့ဖူးလို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာလို့လည်း ပြောတယ်သခင်ကြီး။ အဲဒီ ကျောက်တလားကြီးရဲ့ထိပ်ဖျားမှာ ရွှေသိုက်လို့ခေါ်တဲ့ ရွှေမှုန်ရွှေစတွေရှိတယ်။ အဲဒီ ရွှေမှုန်ရွှေစတွေဟာ လေတိုက်၊ မိုးရွာ

နဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် အောက်မှရှိတဲ့ ရွှေနီချောင်းထဲကို လွင့်စဉ်ကျတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေနီချောင်းဖျားဘက်မှာ ရွှေထွက်တယ်။ ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ ရတယ်ဆိုတဲ့သတင်း သုံးသုံးကြားရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရွှေနီချောင်းဖျားနဲ့ ကျောက်တလားကြီးဘက်ကို ဟို မကောင်းဆိုးဝါးလူမည်းကြီးတွေ၊ လူ့ဘီလူးကြီးတွေရှိလို့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲ၊ မလာရဲကြပါဘူး သခင်ကြီး"

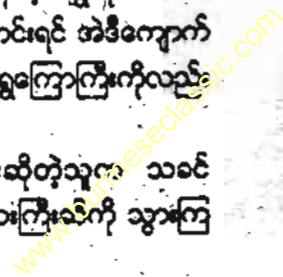
"OH GOD ... ရွှေ .. ရွှေသိုက် .. ရွှေသိုက် ..

ဟုတ်လား လူကလေး"

ရွှေသိုက်ဆိုသောစကားကြောင့် မစ္စတာစတီဗင်၏မျက်လုံးကြီးများက လောဘရောင်ကြောင့် တဝင်းဝင်းတလက်လက် နှင့် ...။ သူ၏နောက်လိုက် မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာများတွင်လည်း လောဘရမှုန်ခိုးများ ဝေလျှံဖိတ်စဉ်လျက် ...။

"ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး ... ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ရတနာရွှေငွေအပြည့်နဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ခုခံအလောင်းထည့်ထားတဲ့ ခေါင်းတလားကြီးဟာ ကျောက်တလားတောင်နံရံမှာ ထိုးစိုက်နေတဲ့ ကျောက်တလားကြီးလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ နှစ်ကြာလာတော့ အဲဒီရွှေငွေရတနာတွေဟာ အမှုန်ရွှေစတွေနဲ့ ရောနှောကုန်ပြီး အဖိုးတန်တဲ့ ရွှေသိုက်ခေါင်းဆလားကြီး ပြစ်လာတယ်သခင်ကြီး။ ကံကောင်းရင် အဲဒီကျောက်ဆလားကြီးက ရွှေသိုက်နဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့ ရွှေကြောကြီးကိုလည်း အစွဲရနိုင်တယ်လို့ ဆိုကြတယ် ..."

အဲဒါတွေကြောင့် ဟို မင်းမောင်ဆိုတဲ့သူက သခင်ကြီးတို့ထက် လက်ဦးအောင် ကျောက်တလားကြီးခေါ်ကို သွားကြ

၁၈၀ သက်မင်းကျလှိုင်

ပြီလော့ ဟို ဆေးဆရာကြီးရဲ့သမီးလား၊ မြေးလား ... သူက လမ်းပြပြီးခေါ်သွားတာပါ သခင်ကြီး”

သခင်ကြီးချင်း မိုးမွန်အောင်ပြောဆိုတိုင်တန်းနေသည့် အောင်မောင်း၏စကားကြောင့် မစ္စတာစတီဗင်မှာ အကြီးအ ကျယ် ဒေါသပုန်ထသွားပါ၏။ သူကဲ့သို့သော အထက်အရာရှိ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အား သူ၏လက်အောက်တွင် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့်သူတစ်ယောက်က မထိမဲ့မြင်ပြုကာ စည်းကျော်၍လုပ်ဆောင်သွားမှုကြောင့် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလျက် ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မဆိုင်တော့ဘဲ မစ္စတာစတီဗင်တို့လူ စု လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် ကျောက်တလားတောင်ကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါ၏။ သခင်အားရကျွန်ုပ်ပါးဝဆိုသကဲ့သို့ ရသာ လျှင် ဘနဖူးကိုပင် သိုက်တူးမည့်အောင်မောင်းကဲ့သို့ သစ္စာ ဖောက်ပုဆိန်ရိုးများကြောင့် မြန်မာပြည်သည် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ တို့လက်အောက်တွင် ဤမျှ ကျွန်သက်ရှည်နေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကျောက်တလားမှ လူမည်းကြီးတို့၏ အန္တ ရာယ်ကြောင့် ဖောက်ခွဲရေးခိုင်းများပါ သယ်ဆောင်လျက် မစ္စတာ စတီဗင်တို့ မျက်နှာဖြူသုံးယောက်၊ လမ်းပြအဖြစ် အောင်မောင်း နှင့် ပေါလုတို့အပြင် စခန်းမှ အလုပ်သမားနှစ်ဦးပါ ပစ္စည်းများ သယ်ယူစေပြီး ကျောက်တလားတောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ထူးဆန်းသောရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

အချိန်မှာ နေ့ခင်းနှစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း မိုးလုံးပြည့်မှိုင်းမှောင်အံ့ဆိုင်းလာသော မိုးရိပ်မိုးသားများကြောင့် နေလုံးကိုပင် မမြင်ရပါလေတော့။ သည်ကြားထဲ မိုးသက်လေ က တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လာသည်မို့ မင်းမောင်တို့လူစုမှာ ချမ်း စိန်စိန်ပင် ဖြစ်လာပါလေ၏။ ဟုတ်သည် ...။ ရာသီဥတုက စိန်နေအောင်အေးရသည့်အထဲ မကြာမီ မိုးသက်လေနှင့်အတူ ရောနှောပါလာသည့် ကြီးမားသောမိုးပေါက်ကြီးများက ခပ် တွဲကျ ကျလာသည်။

“ဟား ... ရာသီဥတုကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာ ဒါလိမ့်၊ စောစောပိုင်းကပဲ ကြည့်ကြည့်လင်လင် ရှိနေသေးတယ်၊ ဟော ... အခုဆို တစ်မိုးလုံးမည်းမှောင်ပြီး မိုးတောင်ရွာချ လာပြန်ပြီ အစောရေ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... သည်ဘက် ရှမ်းကုန်းပြင်

ငြင့်ဘက်တွေက အခုလိုရာသီမျိုးတွေမှာ အပြောင်းအလဲမြန် တတ်တယ်။ ချက်ချင်းကြီး မိုးတွေမည်းလာပြီး ရွာချလိုက်၊ တော် ကြာ နေရောင်ခြည်ထွက်လာပြီး လင်းသွားလိုက်နဲ့ အစိုးမရ ဘူးလေ”

မင်းမောင်က တစ်မိုးလုံးမည်းမှောင်လာသည့် ရာသီဥ တုကိုကြည့်ကာ မိုးခိုစရာနေရာတစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံးရှာဖွေနေ ပါ၏။ ဆင်ပေါက်နှင့်အောင်ထူးတို့မှာလည်း ရုတ်တရက် ချက် ချင်းဆိုသလိုပင် ပြောင်းလဲသွားသောရာသီဥတုကြောင့် မျက်စိ နှင့်နားကို အထူးပင်ဖွင့်ထားကြရသည်။

“အောင်ထူးရေ ... အနီးအနားမှာ မိုးခိုလို့ရနိုင်မယ့် လိုဏ်ဂူမျိုး၊ ကျောက်ဂူမျိုး ရှာကြည့်ကြစမ်းဟေ့၊ မိုးရွာမှာက တော့ သေချာနေပြီကွ၊ အခုတောင် ခပ်ကျဲကျဲနဲ့ တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက်ကျနေပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် ရှေ့ဆီသို့တိုးဝင်နေသည့် ဆင်ပေါက်၏ ခြေလှမ်းများက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပါ၏။ ရှေ့တွင် သစ် ပင်အုပ်အုပ်နှင့် သက်ကယ်တောကြီးက ကျောက်ထရံကြီးနှင့် သူတို့ကြားဝယ် အတားအဆီးသဖွယ်ရှိနေသည်ထင် ...။ တစ် ဆက်တည်းမှာပင် မင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့ဆီသို့ ညာလက်နှင့် ရပ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ဆင်ပေါက် ခြေစုံရပ်နေသောအမိပ္ပါယ်ကို မင်းမောင် ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ သက်ကယ်တောနှင့် သစ်ပင်အုပ်စုသည် ကျောက်ထရံကြီးရှေ့တွင် ညှို့ဝှင်းပိတ်ဆီးလျက်ရှိပါ၏။ ထို သက် ကယ်တောကို ဆင်ပေါက် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ ဆင်

ပေါက်နည်းတူ အောင်ထူးမှာလည်း ဟိုဟိုသည်သည် မျက်စိ ကစားရင်း နားကိုလည်းစွင့်ထားပုံရသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူ၏နာ ခေါင်းကြီးကိုပင် ရှုံ့ချည်ဖွင့်ချည်နှင့် ကြံကြံဖန်ဖန်အနံ့ခံနေသည့် နှယ် ...။ သက်ကယ်တောကြီးအတွင်းသို့ သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်၊ မတွေ့နိုင်သည်ကြောင့် ရှေ့သို့တိုးဝင်ရန် ဆင်ပေါက် ဝန်လေးနေပုံရသည်။ ထိုစဉ် ...

ရှဲခနဲ သက်ကယ်ပင်များ ကွဲထွက်သွားကြသည်။ ထို့ နောက် အကွက်လိုက်အဝါစင်း အနက်စင်းများဖြင့် ကြီးမား လှသော ကျားကြီး၏ဦးခေါင်းကြီး မလင်းတလင်းနေရောင်ခြည် အောက်တွင် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြူကာ မာန်သွင်းဟိန်းဟောက်လိုက်သ ဖြင့် ဖွေးခနဲ လင်းခနဲပေါ်ထွက်လာသော ဝါကြင့်ကြင့်အရွယ် ကြီးလေးချောင်းတို့ကိုပါ အစဉ်လိုက်မြင်တွေ့လိုက်ကြရပါလေ၏။

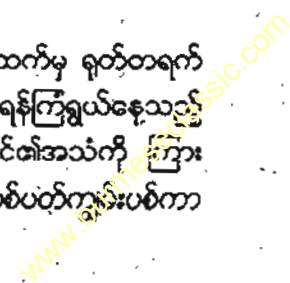
“ဝေါင်း .. ဂရား”

“ဟာ ... ကျားကြီးဟေ့ ... သတိထား ဆင်ပေါက်”

မင်းမောင်တို့အားလုံး နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်းများ ကို မကက ဖျတ်ခနဲကျားကြီးကိုချိန်ရွယ်လိုက်ကြစဉ် ...

“ဟဲ့ ဟိုအကောင် ... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ... ထွက်သွားစမ်း”

အော့ရှုရှုအသံတစ်သံ ရှေ့ကမူစွန်းထက်မှ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မာန်သွင်းကာ ခုန်အုပ်ရန်ကြံရွယ်နေသည့် ကျားကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ရုံရှိသေရသည့် သခင်၏အသံကို ကြား လိုက်ရသကဲ့သို့ ကိုင်းချဲ့တောကြီးထဲသို့ တစ်ပတ်ကွမ်းပစ်ကာ ဆုတ်ခွာပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

မင်းမောင်နှင့် သူ့လူများမှာ အံ့အားသင့်ငေးကြောင် နေရာမှ အသံရှင်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တွေ့လိုက်ရပါပြီ ...။

ဝါးတောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို မြေပြင်တွင်ထောက်ကာ သူတို့ထံသို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာကြည့်နေသည့် အသက် (၈၀) ခန့်ရှိသော ရသေ့လိုလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ခပ်မှောင်မှောင်အခြေ အနေတွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုင်း ... လာကြ လာကြ ... ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ ကြ၊ မကြာခင် မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချလာတော့မယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက် မှာ မိုးခိုစရာဆိုလို့ ငါတရားကျင့်နေထိုင်တဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခုပဲ လုံလုံခြုံခြုံရှိတယ်၊ စောစောက ကျားကြီးကိုလည်း ငါကိုယ်တိုင် မေတ္တာရပ်ခံပြီး အဝေးကို လွှတ်လိုက်ပါပြီ ... ဘာ မှစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ထို့နောက်မှာတော့ ခပ်မှောင်မှောင် မိုးဖွဲဖွဲအောက်တွင် မင်းမောင်တို့လူစုမှာ ရသေ့ကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ သတိနှင့် လိုက် ပါလာခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ သစ်ရွက်တချို့ဖုံးအုပ်နေကြသည့် တောင်တက်အုတ်လှေကားအပျက်မှတစ်ဆင့် တောင်နံရံတွင် လူတစ်ယောက်ငုံ၍စင်နိုင်သည့် ဂူပေါက်မည်းမည်းကြီးရှိ ရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် ...

‘ရှူး .. ရှူး’

ရှူးခနဲ မြွေကြီးတစ်ကောင်၏ နှာမူတ်သံပြင်းပြင်းရှည် ရှည်ကြီးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဂူဝတွင် လူတစ်ရပ်မျှ ပါးပျဉ်း

ထောင်မာန်ဖိနေသည့် ငန်းမြွေနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရုတ်တ ရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... တခြားကို ရှောင်ကြစမ်း၊ ငါ့နောက်ကသူ တွေက ငါ့ရဲ့ဧည့်သည်တွေပါ ... နင်တို့ရဲ့ရန်သူတွေ မဟုတ် ပါဘူး”

ရသေ့ကြီး၏ အမိန့်ပေးလိုက်သံကြောင့် ပါးပျဉ်းထောင် နေသည့် ငန်းမြွေကြီးမှာ လျှောခနဲ ပါးပျဉ်းကြီးကိုချကာ ဂူ ပေါက်ဝမှ ရှေ့ခနဲတောင်စောင်းတစ်ဖက်ဆီသို့ ဆင်းသွားသည်ကို မယုံနိုင်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မင်းမောင်တို့လူစုမှာ အံ့ဩမှင် တက်သွားကြသည်။

“ကိုင်း ... ဟောဒီလိုဏ်ဂူက ကျုပ် တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်တဲ့ လိုဏ်ဂူကြီးပဲ၊ ဘာမှစိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး၊ သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်အစစ်အမှန်ထားရင် သတ္တဝါတွေကလည်း ကိုယ့်ကို ရန်မပြုကြပါဘူးလေ”

ရသေ့ကြီးက သူတို့ရှိရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... အခုချိန်ကစပြီး မင်းတို့ရဲ့လက်ထဲက မီး ပေါက်လက်နက်တွေကို အားကိုးတဲ့စိတ်တွေကို ငါနဲ့အတူရှိခိုက် မှာ မေ့ထားလိုက်ကြစမ်းပါ ကောင်လေးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရသေ့ကြီး ... ကျွန်တော်တို့ မှားခဲ့ပါ တယ်၊ စောစောက ကျားနဲ့တွေ့တုန်းက စပြီး ခုနောက်ဆုံး မြွေကြီးကိုတွေ့တဲ့အထိ အကြောင်းရှိရင် ဒီသေနတ်ကြီးနဲ့ပဲ ဖစ် ခတ်ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားမိပါတယ်၊ ဒီက ရှေ့ဆိုရင်တော့ ကျွန် တော်တို့အားလုံး ဆင်ခြင်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

မင်းမောင်က ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပီပီ ရသေ့ကြီးအား လေးလေးစားစားပင် တောင်းပန်လိုက်ပါလေ၏။ အပြင်မှာတော့ ချိန်ခါမဲ့တောင်ပေါ်မိုးက တဝေါဝေါနှင့် ရွာချလျက်ရှိပါပြီကော။

ရသေ့ကြီးက ဂူအတွင်းရှိမီးပုံကို မီးဆွကာ ထင်းခြောက်များထပ်၍ထည့်လိုက်သည်။ မင်းမောင်ကပါ ထင်းခြောက်များထည့်၍ ဝိုင်းဝန်းကူညီမီးထိုးလိုက်ရာ ခဏအတွင်းမှာပင် မီးအရှိန်ကောင်းလာခဲ့သည်။ မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်သော ကျောက်ဂူအတွင်းဝယ် ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်လုံး၊ ကျောက်ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုနှင့် ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူတွင် ဝါးဆစ်ဘူးနှင့်တောပန်းမျိုးစုံထိုးကာ ကပ်လှူထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

မီးအရှိန်ကြောင့် ကျောက်ဂူထဲတွင် အအေးသက်သာမှု ရှိပြီး အပူငွေ့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှ မစို့တစို့အဝတ်အစားများပင် ခြောက်သွေ့စပြုလာခဲ့သည်။ မင်းမောင်မှာ စောနန္ဒာကို လက်တွဲထားပြီး တစ်ဖက်တွင် ကိုင်စွဲထားသည့်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ဂူနံရံတွင်ထောင်လိုက်စဉ် အကွက်လိုက်ထနေသည့် မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်ကို နှစ်ယောက်သား အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ကြရသည်နှင့် ...

“ဟာ”

“အမလေး”

ရုတ်တရက်မို့ စောနန္ဒာတစ်ယောက်လန့်ဖျပ်သွားကာ မင်းမောင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်ပြီး ဟစ်အော်လိုက်မိသည်။ မင်းမောင်ကိုယ်တိုင်ပင် ကြီးမားလှသော မြွေပွေးကြီး

ကြောင့် ရုတ်တရက် စောနန္ဒာကိုဖက်တွယ်ကာ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ပါ၏။

“ဪ... သူ့ဘာသာသူ နေကြထိုင်ကြတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီကျောက်ဂူကြီးထဲမှာက သူတို့အတွက် အသက်အန္တရာယ်လုံခြုံစိတ်ချရကြလို့ လာပြီးခိုအောင်းနေကြတာပါကွယ်... ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

မင်းမောင်၊ စောနန္ဒာနှင့် ဆင်ပေါက်တို့မှာ ကျောက်ဂူအလယ်ရှိ မီးဖိုခဲဘေးတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်လိုက်ကြရင်း ထူးဆန်းစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကျောက်တလားရသေ့ကြီး၏အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားတွေးတောနေပါလေ၏။ မင်းမောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ရသေ့ကြီးအား သိလိုသမျှကို မေးသင့်၊ မမေးသင့် စဉ်းစားလျက်ရှိပါသည်။

“အင်း... ဒီရသေ့ကြီးဟာ ငါတို့ဆီကို ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ ဟိုး တစ်ခါတုန်းက ကျောက်တလားကြီးမှာ ဦးကျောက်အိုးတွေခွဲဟယ်ဆိုတဲ့ ရသေ့ကြီးလားမသိဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် ရသေ့ကြီးက ငှက်ပျောတစ်ဖီးနှင့် ဝါးကျည်တောက်သောက်ရေဘူးတို့ကို မင်းမောင်အား လှမ်း၍ပေးလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ကောင်လေး ... ငါ ဘယ်သူဘယ်လိုဆိုတာကို သိချင်၊ မေးချင်နေတာလား။ ဟုတ်တယ် ... မင်းထင်မြင်ထားသလိုပဲ တစ်ခါတုန်းက ဟောဒီကျောက်တလားကြီးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မှုဆိုးတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်တလားဘေးမဲ့နယ်မြေထဲမှာ ကိုယ်

ဝန်ဆောင်သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ကူးလွန်မိခဲ့လို့ အဲဒီ
ဝင်္ဂကြွေးအတွက် မျက်မမြင်ဘဝနဲ့ သတ္တဝါတွေကို ပြန်ပြီး ကယ်
ဆယ်နေရတာတယ်လေ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် သူ၏စိတ်ကူးထဲမှ ကြံစည်တွေးတောနေသ
မျှကို ရသေ့ကြီးက ကြိုတင်သိရှိနေသဖြင့် မင်းမောင်ထိတ်
ခနဲပင် ရင်ခုန်သွားပါ၏။

“ဘာလဲ ... မင်းစိတ်ကူးထဲက အကြံအစည်တွေကို
ဝါသီနေလို့ အံ့ဩသွားတာလား။ မအံ့ဩပါနဲ့ကွာ ... မင်း
နားလည်အောင်ပြောရရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့
တဲ့ အကျင့်သီလနဲ့ စရုဏအားတွေကြောင့် သိနေမြင်နေရတာ
လို့ပဲ နားလည်ထားလိုက်ပါ ကောင်လေးရယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ရသေ့ကြီး ... ဒါပေမဲ့ လက်
တွေ့မြင်နေရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကြီးတွေက တကယ့်ကိုမယုံကြည်နိုင်
စရာတွေနဲ့ အံ့ဩချင်စရာတွေချည်း တွေ့နေမြင်နေရလို့ပါ ခင်
ဗျာ”

အပြင်ဘက်တွင် လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်စွာရွာသွန်းနေ
ဆဲဖြစ်၏။ သည်အတိုင်းသာ ဆက်လက်၍ရွာသွန်းနေမည်ဆို
လျှင် သည်နေ့အဖို့ စခန်းကိုပြန်နိုင်ဖို့ရန် လမ်းစပေမြင်နိုင်ပါလေ
တော့။

စောနန္ဒာကလည်း မင်းမောင်တွေ့သကဲ့သို့ တွေးနေမိရာ
သည်ထင့် ...။ သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို မင်းမောင်
ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုင်း ... အခုချိန်ကစပြီး ဘာမှစိတ်ပူသောကတွေ
ရောက်မနေကြနဲ့တော့၊ ဟောဒီကျောက်ဂူကြီးထဲမှာပဲ စိတ်
အေးချမ်းသာစွာနဲ့ နေကြပေတော့၊ ငှက်ပျောသီးလည်း စားကြ၊
ရေလည်း သောက်လိုက်ကြဦး၊ ပြီးမှ မင်းတို့ဆီက အကူအညီ
တစ်ခုလောက် တောင်းရဦးမယ်”

“ဟို ... ပြော .. ပြောပါ ရသေ့ကြီး ... ရသေ့ကြီးက
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျား
ကြီးရဲ့အန္တရာယ်ကလည်း ကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး နား
နီစရာနေရာလည်း ပေးတယ်၊ အစာရေစာလည်းကျွေးသေး
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရသေ့ကြီး ... အစောတို့အားလုံး
ရသေ့ကြီးတောင်းတဲ့အကူအညီကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကူညီဆောင်
ရွက်ပေးပါမယ်ရှင်”

ဆင်ပေါက်နှင့်အောင်ထူးတို့မှာ ငှက်ပျောသီးများကို စား
ရင်း နားထောင်နေကြပါ၏။

ရသေ့ကြီးကမူ အသာအယာပြုံးလိုက်ရင်း မင်းမောင်
နှင့်စောနန္ဒာတို့အား စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ကာ တစ်ခွန်းချင်းပြောကြား
လိုက်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ကောင်လေး ... ဟောဒီ ကျောက်တ
လားကြီးဟာ သဘာဝသယံဇာတပစ္စည်းတွေနဲ့ တောသတ္တဝါ
တွေ အစုံအလင် ပိုအောင်းကျက်စားကြတဲ့ နယ်မြေကြီးတစ်ခု
ပဲမဟုတ်လား၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ကျောက်တလားတောင်
ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်းပါးယံစောင်းမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ ကျောက်

တလားကြီး ဒါမှမဟုတ် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးရှိနေတဲ့ နယ်
မြေတော့ ထူးခြားတဲ့သာသနာ့နယ်မြေကြီးပဲ ကောင်လေး၊
ငါပြောချင်တာက ကျောက်တလားသာသနာ့နယ်မြေကြီးကို
အန္တရာယ်မကျရောက်စေဖို့ မင်းတို့က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
ပေးစေချင်တယ်”

မင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့မှာ ရသေ့ကြီး၏ပြောစကား
များကို သေချာစွာဂရုတစိုက်နားထောင်နေကြပါ၏။ ကျောက်ဂူ
ကြီးထဲမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို အကူအညီတောင်းရတာလဲ
ဆိုတော့ မကြာခင်မှာ မိစ္ဆာလူမျိုးတိုင်းတစ်ပါးသားတွေဟာ
ကျောက်တလားသာသနာ့နယ်မြေကြီးကို ဖျက်ဆီးကြတော့မယ်၊
ကာမဟုတ်တဲ့ လောဘသက္ကာရစိတ်တွေနဲ့ ဟောဒီမြန်မာ့မြေ
ပေါ်က တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့အရာအားလုံးကို ဖျက်ဆီးယူငင်ကြဖို့
ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ဒီအရေးကိစ္စကြီးကို ပြီးမြောက်အောင်
ဂူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့သူကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်း
ဖြစ်နေတယ် ကောင်လေးရေ၊ နောက်ပြီး ဟောဒီကျောက်တ
ဟားတောင်ကို စောင့်ရှောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ငါ့ကို
ဘစ်ဆင့် ဝိုင်းစေညွှန်ကြားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအရေးကိစ္စ
ကြီးကို မင်းကိုတာဝန်ပေးရတာပဲ၊ ကိုင်း... ဘယ်နယ်လဲ ...
င်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား ကောင်လေး”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်ရသေ့ကြီး ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
လည်း အဲဒီလိုမတရားမှုတွေကို လက်မခံပါဘူး။ အခုလို

ကျောက်တလားကြီးရဲ့ သာသနာ့နယ်မြေကို ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်အသက်နဲ့လဲပြီး ဆောင်ရွက်
ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ရသေ့ကြီး”

မင်းမောင်၏ ပြတ်သားသောဆုံးဖြတ်ချက်စကားကြောင့်
ရသေ့ကြီး၏ တည်ငြိမ်လေးနက်သောမျက်နှာတွင် ကျေနပ်ပီတိ
ရိပ်တို့ လင်းလက်သွားကြပါ၏။

“သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု ... ဒီတာဝန်ကို လုပ်ကိုင်
ခဲတင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက်လည်း မင်းဘက်မှာ အကျိုးမယုတ်
စေရပါဘူးကွယ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အကျိုးတစ်ခုခုတော့ မလွဲမသွေ
ခံစားရမှာ ကောင်လေးရယ်”

မင်းမောင်နှင့်စောနန္ဒာတို့မှာ ရသေ့ကြီး၏ ထူးခြားသော
နောက်ဆုံးစကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရသေ့ကြီးနှင့် မင်းမောင်တို့လူစု ကျောက်ဂူထဲ
တွင် ခိုနားရင်း ကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စများကို
ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြချိန်တွင် ...

ဝိသမလောဘသားများဖြစ်ကြသော မစ္စတာစတီဗင်တို့
လူစုမှာလည်း ကျောက်တလားတောင်၏ကျောက်ထပ်ကြီးအနီး
တွင် ခုက္ခ၊ သောကာတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လျက်ရှိကြပါချေပြီတည်း။

အာခန်း (၁၈)

အာဇာနည်အောင်တွင်းသို့ ငွတ်တိုးဝင်ကြသူများ

မိုးသက်လေကတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။ ထူထပ်သော တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ကြောင့် ပိုမို၍မှိုင်းမှိုင်းလာပြီး ရာသီဥတုကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ အရိုးကွဲလှမတတ် အေးစိမ့်လာပါလေ၏။ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော မိုးသက်လေကြောင့် သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးတို့ အကိုင်းချင်း၊ အပင်ချင်း ပွတ်တိုက် ရိုက်ခတ်သံများကသာ ကျောက်တလားတောင်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ညံ့လျက်ရှိကြသည်။

မှိုင်းမှိုင်းသော မိုးတိမ်မိုးသားများနှင့် ထူထပ်သော သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များကြောင့် ကျောက်တလားတောင်၏ တောင်တက်ခရီးမှာ အလင်းရောင်ကောင်းစွာမရရှိဘဲ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ကဲ့သို့ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဆိုးဝါးလှသော ရာသီဥတုအောက်တွင် မစွတာစတီပင်တို့လူစုမှာ လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် မင်းမောင်တို့သွားရာ ကျောက်တလားကြီးရှိရာ

သို့ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှချီတက်လာသည့် အောင်မောင်းနှင့် ပေါ်လူတို့မှာ နှင်းရည်များအဝသောက်စို့ထားသည့် စိမ်းရင့်ရင့်ပြေးနေသော မြေလွှာဆီသို့ငုံ့ကာ စစ်ဆေးရင်း မင်းမောင်တို့၏ခြေရာလက်ရာများကို ရှာဖွေနေကြသည်။

“ရော် ... ကိုမင်းမောင်တို့ ဟောဒီကျောက်ထရံကြီးဘက်ကို ရောက်နှင့်နေလောက်ပါပြီ၊ ခက်တာက သူတို့ခြေရာလက်ရာတွေကို ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရဘူးဖြစ်နေတယ် သခင်ကြီး”

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် မိုးက အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ တောင်ပေါ်ဒေသစရိုက်အတိုင်း တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ရွာသွန်းချစပြုလာခဲ့ပါပြီ။ မိုးသာ အားကြီးခဲ့ပါလျှင် မင်းမောင်တို့၏ခြေရာသံလွန်စများက မိုးရေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြမည်မို့ အောင်မောင်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိဖြစ်နေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး ... လုံးဝရှာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ဟို ကျောက်တလားကြီးဆီကိုပဲ သွားကြမယ်၊ ဟို ... ဟို ... လူ ... လူ ... ညည်းကြီးတွေကိုသာ သတိထား ... အားကြီးကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ကောင်တွေပဲ”

“စိတ်ချပါ သခင်ကြီး ... ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်ကောင်းတွေ ပါလာတာပဲ ... ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး ခက်တာက မိုးသိပ်ပြီးသည်းလာခဲ့ရင် သခင်ကြီးတို့ မိုးမိုးဒေသမှာ ချာဖျစ်မယ်”

အောင်မောင်းက လက်ထဲမှ ဒေသမ (၃၀၃) နှစ်လုံးပြား နိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်လျက် ငှက်ပျောတောလှစ်ခက်ပြတ်ရင်း

ပြောဆိုလိုက်ပါ၏။ သို့သော် လောဘသားမျက်နှာဖြူများက ဤမိုးလောက်ကို စာဖွဲ့မနေခြင်းပင်။

“နိုး နိုး... မိုးကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့... ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းပေါ် လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျောက် တလားကြီးက ရွှေကြောနဲ့ ရွှေသိုက်တွေကို မင်းမောင်တို့မညီခင် ကျွန်ုပ်တို့အရင်ဆုံးရယူနိုင်ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား”

လောသဇောတက်နေကြသည့် အရာရှိငယ်စမစ်နှင့် ဝိ လှုံတို့က ခပ်မှောင်မှောင်နှင့် မိုးဖွဲဖွဲမြင်ကွင်းဝယ် ရှေ့သို့သာ တွင်တွင်သွားခိုင်းနေပါချေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျောက်တလားကြီး ဘက်ဆီမှ ‘ဝိနိနိ .. ဝိနိနိ’ ဟူ၍ အသံရှည်ဆွဲကာ ဆတ်တစ် သံများကို နီးကပ်စွာကြားလိုက်ရသည်။

“ဟား... မိုးဖွဲဖွဲအောက်မှာ ဆတ်ပစ်ရရင်တော့ သိပ် ကောင်းမှာပဲဟေ့ ... သေနတ်သံထွက်မှာ စိုးလို့သာပေါ့”

ပေါလုက သေနတ်တပြင်ပြင်နှင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ပြောဆိုရင်း ‘သူ့ရှေ့ဝါးတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ မိုး မှောင်မှောင် လေမှောင်မှောင်မို့ တောင်ကြီး၏အရှေ့ခြမ်းရှိ ကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ အောင်မောင်းတို့ ခန့်မှန်း၍လာနေ ကြသည့်တိုင် လမ်းလွဲကာ တောနက်ကြီးထဲသို့ရောက်နေကြ သည်ကို သူတို့ မိုးစဉ်းမျှမသိရှိနိုင်ကြပါချေပြီတည်း။

ထိုအခိုက် ...

‘ဖျောင်း’

‘ကျည်’

သူတို့နှစ်ဦးက ကပ်၍ဝါးချိုလိုက်သည့် အသံကြားကြောင့်

အောင်မောင်းနှင့်မစ္စတာစတီဗင်တို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးနှင့် တောဆင်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင်၏ ရှေ့ ပိုင်းကို ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်တွင် ပက်ပင်းဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... တောဆင်ကြီး သူခင်ကြီးရေ ... တော ဆင်ကြီးမျှ ... လူနဲ့ရလို့လိုက် လိုက် .. လိုက်တော့မယ်”

“အိုး ... ဂျေ”

အောင်မောင်းသတိပေးသံ မဆုံးမိမှာပင် နာမောင်းကြီး ကိုပင့်မြှောက်ကာ နားရွက်ကြီးတွေစွေနေသည့် ဆင်ကြီးမှာ သူ တို့ရှိရာသို့ ဒေါသတကြီးပြေးဝင်လာသဖြင့် မစ္စတာစတီဗင်က နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးနှင့် လက်တန်းထိုးပင် တောဆင်ကြီး၏ ဦးကင်းဆီသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဒီနိုး .. ဖောင်း’

ဖောင်းခနဲ ကျည်ဆန်ထိမှန်သည့်တိုင် တောဆင်ကြီး က လုံးဝမမြှုတ် မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစုထဲ အတင်းဖိနှိပ်ပြေးဝင် လာသည့်မို့ စမစ်နှင့် ဝိလှုံတို့မှာ သွေးပျက်ထိတ်လန့်စွာပင် အောင်မောင်းတို့ဇောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြပါ၏။ ထိုအခါမှ မစ္စတာ စတီဗင်လည်း မနေသာတော့ဘဲ စမစ်တို့ဇောက်မှ ဝုန်းပိုင်း၍ ပြေးထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

‘ကျည် ကျည် ကျည်’

‘ဝေါ မရော .. ဝုန်း .. ဂျွတ် .. ဝေါ’

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျောက်တလားတောင်စွပ်စု ထုံး တောဆင်ကြီးများ၏အော်သံ၊ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အော်ငေါင်သံ၊ သစ်ပင်ကြီးများလဲမြို့သံ၊ တောတိုးသံကြားများက

ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

'ကျည် ကျည် .. ကျစ် .. ကျလစ် ကျစ်'

မိုးမှောင်ကြီးကလည်း ကျနေသည်။ ကျောက်တလား တောင်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် တောင်ခိုးမြူငွေ့များကလည်း အရပ် ရှစ်မျက်နှာမှ ဝိုင်းအုံ့၍ ရစ်သိုင်းအုပ်မိုးလာကြသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းမှုန်နေသည့် မီးခိုးငွေ့များ ဝေ့ဝဲလွင့်ပျောနေ ကြသည်သို့ ...။

မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစု နောက်သို့လှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးလွှားခဲ့ကြရာ ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြေးစရာမြေမရှိတော့မှပင် တုန် တုန်ယင်ယင်နှင့်ရပ်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် နက်ရှိုင်းညို မှောင်နေသည့် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ကြီးက ခံနေသည်မဟုတ်ပါ လား။ စမစ်နှင့်ဝီလျံတို့မှာ အသက်ပင်မှန်မှန်မရှုနိုင်ကြတော့ဘဲ ယိုင်လဲလှလှနှင့် သစ်ပင်ကိုမှီကာ အမောဆို့နေကြသည်သို့ ...။

"ဒါ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေတာလဲ အောင်မောင်း"

မစ္စတာစတီဗင်က အောင်မောင်းကိုမေးမြန်းရင်း လူစစ် ကြည့်လိုက်တော့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် လျော့နေပါ၏။ စတီ ဗင်တို့မျက်နှာဖြူသုံးယောက်နှင့် အောင်မောင်း၊ ဝေါလုတို့သာ စုစည်းကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီကော။ အောင်မောင်းမှာလည်း ဖော ဟိုက်နေသည့်ကြားမှပင် ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်အခြေအနေ ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

"အင်း ... မှောင်ကလည်းမှောင်၊ နောက်ပြီး မြေဦး တည့်ရာထွက်ပြေးတော့မို့ ဘယ်နေရာရယ်လို့တောင် မပြော တတ်တော့ဘူး သခင်ကြီး"

"ဟုတ်တယ် သခင်ကြီး ... လူတွေလည်း ကွဲကုန်ပြီ၊ လမ်းတွေလည်း မှားကုန်ပြီ၊ ဟို ဟို ... အလုပ်သမားနှစ် ယောက်လည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ခုမှပဲ ခက်ပြီထင်ရဲ့ ... ဟင်း"

ဝေါလု၏ညည်းတွားသံအဆုံးတွင် ကျားဟိုန်းသံကြီး များ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မစ္စတာစတီဗင်တို့အားလုံး ကျောချင်းကပ်ကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြပါ၏။

'ဝေါင်း .. ဂရား .. ဝေါင်း .. ဂရား ဂါး'

အခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်းဆိုးဝါးလာလေပြီထင် ...။ ဆင်အော်သံ၊ ကျားဟိုန်းသံကြီးများနှင့် ဆူညံပွက်နေသဖြင့် လွတ်ကင်းရာနယ်မြေကို အောင်မောင်းတို့ ချက်ချင်းပင်ရှာဖွေ လိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ ... သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် တုတ်ခိုင် ကြီးမားလှပြီး သစ်ရွက်သစ်ခက်များ အုံ့ဆိုင်းဝေဆာနေသည့် ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အောင်မောင်းတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

"ကိုင်း ... ကျွန်တော်တို့ အရေးတကြီးပုန်းအောင်းနေ ထိုင်နိုင်ဖို့က လောလောဆယ် ဟောဒီကညင်ပင်ကြီးရဲ့ ခွဆုံ ပေါ်မှာ တက်ပြီးပုန်းခိုနေမှ စိတ်ချရမယ်သခင်ကြီး"

အောင်မောင်းပြောသကဲ့သို့ ရွေးချယ်စရာလမ်းက မရှိ တော့ပြီမို့ မစ္စတာစတီဗင်တို့အားလုံး ကညင်ပင်ခွဆုံကြီးပေါ် သို့သာ တက်ရောက်နေရာယူလျက် မိုးအတိတ်နှင့် ကျားဟိုန်းသံ၊ ဆင်အော်သံတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြရပါသည်။

"ဟူး ... ဆရာညိမ်းက အစကတည်းကပြောသား ကျောက်တလားတောင် လွတ်အောင်ရှောင်၊ မရှေးနိုင်ငြား မပျော်ပါးနဲ့၊ ဆင်၊ ကျား၊ သစ်၊ မြေ ဘေးမဲ့မြေ လို့တောင်

စာဆိုရှိတယ်တဲ့လေ ... ငါကိုယ်က လောဘတက်မိတာကိုး”
ပေါလုက မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်အဖြစ်ဆိုများကြောင့် သူ၏ အများကို နောင်တရသကဲ့သို့ ရှိပါချေပြီ။ အောင်မောင်းကမူ လူပေလူကတ်တစ်ဦးပီပီ ရသာလျှင် ဘနဖူးသိုက်တူးမည့် လောဘသားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ...

“ဟေ့ကောင် ပေါလု ... ကြောင်ရင်လွဲ ရဲရင် မင်းဖြစ်တဲ့၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ရွှေတွေနဲ့ ရွှေကြောကိုတွေ့ရဖို့အတွက် ဒီလောက်တော့ ဒုက္ခခံရမှာပေါ့ကွာ ... ဟင်း ဟင်း ... ငါကတော့ ငါ့ရဲ့လက်ထဲမှာ သေနတ်သာရှိလို့ကတော့ ဘာကောင်မှ မကြောက်ဘူး၊ စောစောက ဆင်ကြီးဟာ နှစ်ချက်ဆင့်ပြီးမှန်ခဲ့လို့ အထိနာပြီး ငါတို့နောက်ကို ဆက်ပြီးမလိုက်နိုင်တော့တာကွ ... သိရဲ့လား”

စိတ်ပျက်အားငယ်ချင်ချင်ဖြစ်နေသည့် ပေါလုကို အောင်မောင်းကအားပေးစကားများပြောလိုက်ရင်း သူ၏ ဒသမ (၃၀၃) ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးထဲသို့ ကျည်ဆန်အသစ်နှင့်တောင့်ကို ထပ်မံ၍ထည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် သူတို့လူစု တက်ရောက်ခဲ့အောင်နေသည့် ကညင်ပင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် သိမ့်ခနဲ၊ ညိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါယမ်းသွားသဖြင့် ငါးဦးသား အောက်သို့ ကပျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ... တော .. တောဆင်ရိုင်းကြီးတွေဟေ့”
“အိုး ဂေါ့ ... ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ... ဆင်ကြီးတွေ များလှချည်လား”
“ဟာ ... လုပ် ... လုပ်ပါဦး ... က ... ကညင်ပင်

ကြီးကို ဝိုင်းပြီးတွန်းလှဲနေကြတာထင်တယ် ... ဘုရား ဘုရား”
ဟုတ်သည် ...။ မည်းမည်းလှုပ်နေသည့် တောဆင်ကြီးများ၏ကျောပြင်ကြီးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အားလုံး ထိတ်လန့်ချောက်ချာသွားကြသည်။ အောက်ဘက်မှ တောဆင်ရိုင်းကြီးများမှာ လှန့်ခံကာ သဲသဲမဲမဲပိ၍ လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

“အိုး ဂေါ့ ... စတီဗင်ရေ ... ငါတို့တော့ ဒီနေ့ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် သခင်ကြီးရေ ... အောက်မှာ ဆင်တွေရော၊ ကျားရော မကြုံဖူးအောင် မည်းမည်းလှုပ်နေတာပဲ၊ မိုးကလည်း မစဲသေဘူး၊ မှောင်ကလည်း မှောင်လာပြီဆိုတော့ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်မကျအောင်သာ သတိထားပြီးနေကြပေတော့”

အောင်မောင်းကိုယ်တိုင်ပင် သူ့အားကိုးလှသည့် သေနတ်ကြီးကိုပိုက်ကာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေပါချေပြီကော။ မစွတာစတီဗင်တို့အုပ်စုမှာလည်း သေနတ်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကညင်ပင်ကြီးခွဆုံချိုင့်ခွက်ထဲတွင် ငြိမ်ကုပ်လျက်သာ ထိုင်နေကြပါလေ၏။ မကြာမီ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး ပိန်းပိတ်အောင်နက်မှောင်သွားစေသည့် ညဉ့်နက်လွှာရုံကြီးက ကျောက်တလားကြီးတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းခြုံဝါးမျိုသွားပါချေပြီတည်း။

အခန်း (၁၉)

ကျောက်တလားတောင်မှ စုန်းတောက်စားခြင်း

ကျောက်တလားတောင်ခြေရှိ မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးစခန်းမှာတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးညိုမီးမောင်တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် နေမထိထိုင်မရ ဖြစ်နေပါချေ၏။ တစ်စတစ်စ ဝါးမျိုသီမီးပိုက်လာသော အမှောင်ထုကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ လက်ထဲမှ နာရီကိုကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် အဖြူရောင်များသန်းနေသည့် ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံပင်များကို တဖျင်းဖျင်းနှင့်ကုတ်လိုက်သည်။

“အိုး ... အခုမှခက်ပြီ ... မစ္စတာစတီဗင်ရော့ ကိုမင်းမောင်တို့အဖွဲ့ရော အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူး။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စခန်းမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်တော့ စီစဉ်ထားမှဖြစ်မယ်”

ဟုတ်သည်...။ ပဲခူးရိုးမက နေဝင်စောသည်။ နေဝင်သည်နှင့် အမှောင်ရိပ်တို့က လျင်မြန်စွာကြီးစိုးမင်းမူလာကြပါ၏။

တောင်ခိုးတောင်ငွေ၊ မြူရိုးမြူငွေတို့က လိပ်ခွေရစ်ပတ်နေသည့် ရိုးမတောင်တန်းကြီးများအား လွှမ်းခြုံထားကြသည်။

ကျောက်တလားတောင်တစ်ခွင်လုံးနှင့် မြိုင်စိန်တူးဖော်ရှာဖွေရေးစခန်းကြီးအား ထိုနင်းငွေမြူငွေများနှင့် အမှောင်ထုကြီးက တစ်စ တစ်စ ဝါးမျိုလာလျက်ရှိပါပြီ။ စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဦးညိုမီးမောင်တစ်ယောက် ခေါင်းခြောက်နေပါ၏။ နောက်ဆုံး အမှတ် (၁) လုံခြုံရေးမျှော်စင်ထက်မှနေ၍ စခန်းထောင့်သုံးခုရှိ ကျွန်လုံခြုံရေးမျှော်စင်သုံးခုအား ဝေါ်ကီတော်ကီ (Walkietalkie) ဆက်သွယ်ရေးစကားပြောစက်နှင့် ခိုင်းစေညွှန်ကြားရပါတော့သည်။

“အားလုံးနားထောင်ပါ ... ကြီးမှူး၊ ညွှန်ကြားနေပါတယ်။ မစ္စတာစတီဗင်တို့အဖွဲ့ရော၊ ဌာနမှူးလေးတို့အဖွဲ့ရော အခုအချိန်ထိ စခန်းကိုပြန်မရောက်ကြသေးဘူး။ အဲဒါ အားလုံးသတိရှိကြပါ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြနဲ့၊ စခန်းမှာရှိတဲ့ မီးစက်အားလုံးထွန်းထားမယ်။ စခန်းဂိတ်ဝရှေ့တည့်တည့်က မီးပုံကြီးကို မီးရှို့ထားလိုက်တော့၊ ထင်းတွေမပြတ်စေပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဝါးဆစ်ပိတ်တွေ များများထည့်ပါ။ ထူးခြားမှုတွေရင် ငါ့ဆီကို ချက်ချင်းသတင်းပို့ပါ”

မကြာမီ မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေးစခန်းထဲတွင် မီးများ ငိမ်ထိန်လင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် စခန်းပင်မတံခါးကြီးနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာရှိ လက်ခင်းတစ်ဖောင်ခန့်ထင်းပုံကြီးမှာလည်း မီးအရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် တောက်လောင်လာပါတော့သည်။ ဟုတ်သည်...။ စခန်းအတွင်းတွင်

သာ မီးထိန်ထိန်လင်းနေ၍ မလုံလောက်သေးပါ။ စခန်းအဝင်ဝ
တွင်လည်း မီးရိုန်မပြတ်အောင် ဂရုတစိုက်လုပ်ဆောင်နေရပါ
သေးသည်။

‘ဖောင်း .. ဒိုင်း .. ဖောင်း ဖောင်း .. ဒိုင်း’

မကြာမီ မီးရိုန်ကောင်းလာသဖြင့် ထည့်ထားသည့်
ဝါးဆစ်ပိတ်များက တဒိုင်းဒိုင်း တဖောင်းဖောင်းနှင့် ဆူညံစွာ
ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ထိုဝါးဆစ်များပေါက်ကွဲသံ၊ ဇ
ရာမမီးဖိုကြီးများမှ မီးအလင်းရောင်တို့ကြောင့် မလိုလားအပ်
သော အန္တရာယ်ကောင်ကြီးများ စခန်းဝန်းကျင်သို့ မကပ်နိုင်ရန်
စီမံထားခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံ နယ်ကျွံ
၍ရောက်လာတတ်ကြသော ရိုးမကျားကြီးများက မီးပုံအနီးတွင်
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍လည်းကောင်း၊ ဝစ်စင်း၍လည်းကောင်း အ
စွယ်ကြီးများပေါ်သည်အထိ မာန်ဖိဟိန်းဟောက်ကာ ပမာမခန့်
ပြုတတ်ကြပါသေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သေနတ်နှင့်ပစ်ဖောက်
ခြောက်လှန့်မှသာ ကျားကြီးများက စောင်းငန်းစောင်းငန်းဖြင့်
လှည့်ပြန်သွားလေ့ရှိကြပါ၏။

မြိုင်စိန်တူးဖော်ရှာဖွေရေးစခန်းကြီးတစ်ခုလုံး မီးစက်သံ
သဲ့သဲ့မှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး
ဦးညိုမင်းမောင်မှာ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ည - ရှစ်နာရီခွဲတိတိ ...။

ကျောက်တလားတောင်ကဲ့သို့ တောကြမ်းလှသော တော
တောင်ထဲဝယ် အန္တရာယ်ဆိုသည်မှာ အချိန်မရွေး နေရာမရွေးမှ
ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့သော ညဉ့်အခါကာလတွင်

မှ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါလေတော့။

“အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ ရှစ်နာရီတောင်ခွဲသွားပြီ၊ နှစ်
ဖွဲ့လုံး ပြန်ရောက်မလာကြတာကတော့ ထူးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဌာနမှူးလေးကတော့ မရောက်ရောက်အောင် စခန်းကိုပြန်လာ
မှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် မစုတာစတီဗင်တို့အဖွဲ့ကရော ... ကေအူတော့
တောင်ပေါ်မှာ ညမောင်မောင်နဲ့များ မျက်စိလည်လမ်းမှားနေ
ကြပြီလား မသိဘူး”

ရတတ်သမျှအတွေးစများကို ဖြစ်ကြက်ကာ ကြီးကြပ်ရေး
မှူးဦးညိုမင်းမောင်မှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအားလုံး (STAND BY)
အသင့်ထားရှိလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် အရေးပေါ်ဥဒြများဆွဲကာ
အချက်ပေးခြင်း၊ လုံခြုံရေးကင်းမျှော်စင်လေးခုရှိ (SEARCH
LIGHT) မီးမောင်းကြီးများဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာနှင့် ကောင်း
ကင်ယံသို့ထိုးပြခြင်း၊ အချက်ပြမီးကျည်များပစ်ခတ်၍ လမ်းညွှန်
ပေးခြင်းစသဖြင့် ညဉ့်အမှောင်တွင် ဒုက္ခရောက်နေကြမည်
ကျောက်တလားတောင်ပေါ်ရှိ သူတို့၏အဖွဲ့များနှင့်ရနိုင်သမျှ
ဆက်သွယ်ကြည့်ပါသည်။

သို့သော် ...

ထူးခြားသောအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိမည်မဟုတ်မှန်း
တော့ သိပါ၏။ သို့တိုင်အောင် ရေနစ်သူအတွက်တော့ ကောင်း
ရိုးတစ်မျှင်ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား မှန်းဆ၍ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားလေ
သည်။ သန်းခေါင်ယံညဉ့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်အချိန်မှာတော့

“ဟာ ... ဟို .. ဟိုမှာ ကြီးမှူး .. ကြည့် .. ကြည့်စမ်း
ပါဦး .. ဟို .. ဟို .. ဟိုမှာ”

သူ၏နောက်မှ ကျော်မြ၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံကြီးနှင့် ညွှန်ပြရာသို့ ဦးညိမ်းမောင် လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိသည်။
“ဟာ”

“ဟယ်”

ကျောက်တလားတောင်ဆီမှ သပိတ်လုံးခန့်၊ သောက်ရေအိုးလုံးခန့်ရှိ မီးလုံးကြီးများက တောင်အထက်နှင့် တောင်ခါးပန်းပြတ်ရှိ ကျောက်တလားကြီးဆီမှ လေးငါးလုံးခန့် ပျံဝဲ၍နေကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟာ ... ဘာမီးလုံးကြီးတွေလဲဟေ့ ... ကျောက်တလားကြီးပေါ်မှာ ဝဲပျံပြီး အထက်အောက် ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက်နဲ့ လုပ်နေကြတယ်”

“စုန်း ... စုန်း ... စုန်းတောက်စားတာများလား မသိဘူး ဆရာ”

“ဟာ... ကျော်မြကလည်း ပေါက်ကရပြောတော့မယ်”

“ဟို ... ဟို ... တကယ်ပြောတာ ကြီးမှူးရေ ... တစ်လောတုန်းက သူ့ရဲရွာက မိန်းမကြီးတွေပြောကြတုန်းက ကျွန်တော်မယ့်ဘူး ... အခု လက်တွေ့မျက်တွေ့မြင်ရတော့မှ ဒါ ... ဒါ စုန်းတောက်စားတာပါလားဆိုတာ သိရတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ... တောင်ခြေရွာကြီးက လူတွေကတော့ စုန်းတွေ ပညာပြိုင်ကြတယ်လို့ပြောကြတာပဲ၊ စုန်းတောက်စားတာတို့ တိမ်ညွှန်စားစုန်းတို့၊ မီးသူရဲတို့ဆိုပြီး အခေါ်အဝေါ်သာ ကွဲပြားသွားကြတာ ... တကယ်တော့ ရွာသူစုန်းတွေ မြူးကြတာလို့ပြောကြတယ်ဆရာ”

ကျော်မြနှင့် အံ့ကြီးမောင်တို့က ကျောက်တလားထက်တွင် ဆင်းချည်တက်ချည်နှင့် ဝဲပျံလှုပ်ရှားနေကြသည့် မီးလုံးကြီးများကိုကြည့်ရင်း ရွာသားများ၏အဆိုကို ထောက်ခံပြောဆိုနေကြပါ၏။

“ဟော ... ဟော ... ဟိုဘက်က မြေနီတောင်ဆီကပါ မီးလုံးကြီးတွေ ထွက်လာကြပြန်ပြီဆရာရေ”

“အင်း ... ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေကြောင့်လည်း ကျောက်တလားတောင်နဲ့ ကျောက်တလားကြီးက နာမည်ကြီးသထက် ကြီးနေကြတာကိုး”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးဦးညိမ်းမောင်ကမူ ကျော်မြနှင့်အံ့ကြီးမောင်တို့၏ပြောစကားများကို မကြားရ၊ သူ၏နားထံမှာတော့ ဌာနမှူးလေးမင်းမောင်နှင့် ဒေါက်တာသာထက်တို့ပြောပြခဲ့သည့် တိမ်ညွှန်စားစုန်း၊ စုန်းတောက်စားခြင်း၊ သူရဲမီးစုန်းစသည်ဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူခေါ်ဝေါ်နေကြသော်လည်း စင်စစ်မူ ထိုအရာများသည် ဘာမျှမဟုတ်ကြ။ ပင်လယ်ပြင်များတွင် တွေ့မြင်ရတတ်သည့် ပင်လယ်စုန်းနယ် (MATTER) တစ်မျိုးသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြဆိုချက်များကိုသာ ကြားယောင်နေမိပါတော့သည်။

တကယ်တော့ တောတောင်ကြီးများ၊ နက်ရှိုင်းလှသော တောနက်ကြီးများထဲတွင် တွေ့ကြုံရသည့် တော၏မာယာ၊ တော၏လျှို့ဝှက်ချက်၊ တော၏ပဉ္စလက်မာယာများက ပင်လယ်ပြင်ကြီးနယ် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများ အပြည့်ရှိနေကြသည်မှာ ကောက်မလွဲပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော ကျောက်တလားနယ်မြေ

တစ်ညလုံးရွာသွန်းချထားသော မိုးက နံနက်ခင်း ခေင်နီလာအရုဏ်ကျင်းသည်နှင့် တပြည်ပြည်း ကျွဲပါးသွားခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး လုံးဝတိတ်သွားပါတော့သည်။ မြို့နင်းငွေ့များထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော နံနက်အရုဏ်အောက်ဝယ် တောင်စဉ်အနိမ့်အမြင့်များဖြင့် အလိပ်လိပ်ရစ်ခွေနေသည့် ရိုးမတောင်တန်းကြီးများက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မောကုနေလေသည်သို့ ...။

မီးဖို၏အခွေးတတ်ဖြင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ မင်းမောင်နီးထလာတော့ ရသေ့ကြီးက ဝါးတောင်ဝေးကိုထောက်ကာ ဂူအတွင်းဝယ် လမ်းလျှောက်ရင်း မေတ္တာတာဝန်များနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးဖိုနံ့တေးတွင် အတုံးအရုံးအိပ်မောကုနေသည့် စောနန္ဒာနှင့် ဆင်ပေါက်၊ အောင်ထူးတို့ကို အသာအယာရှိုလိုက်သည်နှင့် ရသေ့

ကြီးကြားသွားသည်ထင် ... သူတို့အနီးသို့ တောင်ဝေးသံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျှောက်လာပြီး ...

“ထကြ ... ထကြကွဲ့ ကောင်လေးတွေ ... မိုးလင်းတော့မယ်”

ရသေ့ကြီး၏အသံကြောင့် စောနန္ဒာ အရင်ဦးဆုံးနီးလာပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အောင်ထူးတို့ နီးလာကြသည်။ ရသေ့ကြီးကမူ မည်သည့်အချိန်တွင် အိပ်စက်သည်မသိ။ သူတို့မအိပ်ခင်ကလည်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ပုတီးစိပ်နေသည်။ ယခု သူတို့အိပ်ရာမှနီးထလာကြသောအချိန်တွင်လည်း ကျောက်ဂူဝဘက်သို့မျက်နှာမူကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် မေတ္တာဘာဝနာဗွားများနေသည်ကို မင်းမောင်တို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြပြန်ပါလေ၏။ ထိုစဉ် ရသေ့ကြီးက ကျောက်ဂူအပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေရာမှ

“အင်း ... လူတွေ လူတွေ သိပ်အိပ်စွာပုံးလွှင်းနေကြတာကလား။ မသိကြလို့ မိုက်ကြ၊ သိသိကြီးနဲ့လည်း မိုက်ကြနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှ ရတနာသုံးပါးကို သတိရကြတော့တယ်။ မင်းတို့နောက်ကိုလိုက်လာကြတဲ့ လူငါးယောက်လည်း ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှာ တစ်ညလုံးတက်ပြီး နေကြရရှာတယ်။ အခုမှ ကယ်မမဲ့သူကို တနေကြလေရဲ့။ အင်းလေ ... ကြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြောက်စရာပဲပေါ့။ သစ်ပင်အောက်မှာက ဆင်မိုင်းကြီးတွေက မရွာကြသလို ကျားကြီးကလည်း သူတို့ပြန်မယ့်လမ်းက ကြိုပြီးစောင့်နေကြတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုနှင့် အဝေးဟစ်နေရာသို့လှမ်းပျော်၍ကြည့်လိုက်ရင်း ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်နှင့်ရွတ်ဆို

နေပါ၏။

“ကိုင်းပါလေ ... ငါ့ရဲ့နယ်မြေထဲမှာဆိုတော့လည်း သတ္တဝါအချင်းချင်း ရန်သူတ္တရမဖြစ်စေချင်ဘူး။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ မေတ္တာစိတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်းခံပေးလိုက်ပါမယ်။ ဟဲ့ကောင်တွေ ... ရှောင်ကြရှားကြစမ်း ... တော်ရာကို ရှောင်ထွက်သွားကြစမ်းကွဲ့၊ အင်း ... သတ္တဝါအားလုံး ဘေးရန်ကင်းကွာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကွယ်”

ရသေ့ကြီးမေတ္တာပို့လိုက်သည်နှင့် ကျောက်တလား တောင်ဘက်အရှေ့ခြမ်းဆီမှ ဆင်အော်သံကြီးနှင့် ကျားတစ်သံအချို့ကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ပြန်လည်၍ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပါလေ၏။ မကြာမီ ကျောက်လိုဏ်ဂူအပြင်မှ အလင်းရောင်အချို့ ဂူအတွင်းသို့ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြသည်။

“ကိုင်း ... မင်းတို့တစ်တွေလည်း ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်ကြတော့၊ ဟိုကောင်လေး ... မင်းပေးထားတဲ့ ကတိစကားကို မမေ့နဲ့နော်၊ အင်း ... မကြာခင် ပဋ္ဌာန်းဆက်နီးတဲ့ မင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ကျောက်တလားမှာ သာသနာပွင့်လင်းလို့ လာတော့မယ်၊ အင်း ... ကျွတ် ကျွတ် ... မင်းမှာ အနှောင့်အယှက် ရန်သူတွေကလည်း များပါ၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူးလေ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ရသေ့ကြီးပြောလိုက်သော စကားများက အဓိပ္ပါယ်များစွာပျော်ဝင်နေသကဲ့သို့ မင်းမောင်ရင်ထဲတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသေးသော ခံစားမှုတစ်ခုကို စူးစူးနစ်နစ် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့၏နောက်သို့ မည်သူတွေလိုက်

လာကြသနည်း။ မစ္စတာစတီဗင်တို့ လူစုလား၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အားစိတ်မချ၍ သရာဠီးညှိမ်းမောင်တို့လူစုများ လိုက်လာကြလေသလား။ မည်သို့မျှ မတွေးတတ်နိုင်ပါလေတော့။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ရသေ့ကြီး ... ကျွန်တော့် နာဓည်က မင်းမောင်ပါ။ သူကတော့ ရသေ့ကြီးမှတ်မိသလား သေဘူး ... အရင်က မုဆိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးကျောက်အိုးရဲ့မြှေးစောနန္ဒာတဲ့၊ ဟိုဘက်ကနစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်စခန်းက အလုပ်သမားနစ်ယောက်ပါ။ ဒါထက် ရသေ့ကြီးနဲ့များ နောက်ထုပ်တစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ခွင့်များရနိုင်ပါဦးမလားခင်ဗျာ”

ရသေ့ကြီးက မင်းမောင်၏စကားကြောင့် စောနန္ဒာအား ဆွေချာစွာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ပဋ္ဌာန်းဆက်ဟောင်းကြီးရဲ့ မျိုးဆက်သစ်နစ်ယောက်ပေမဲ့ အေးလေ ... နင့်ရဲ့အဘိုးကျားလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်နုကြေးတစ်ခုကို နင့်လက်ထက်မှာ ပြန်ပြီးပေးဆပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ နင့်ရဲ့အဘိုးအပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေ ခြေပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ... သွားကြပေဦးတော့၊ ဘဲကုန်ကြသေးရင်တော့ ငါတို့တစ်တွေ ကျောက်တလားကြီးမှာ ညွှန်ဆိုကြဦးမှာပေါ့ကွယ်”

ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအပြင်မှာတော့ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ချိန်ချေပြီ။ ထိုနောက်မှာတော့ ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ မင်းမောင်တို့အား ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ လိုက်ဆွဲဆောင်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

နံနက်ခင်း နေခြည်အလင်းတန်းများက မြူနှင်းလွှာထု ကိုထွင်းဖောက်ကာ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကြားမှ တိုးဝင်ဖြန့် ကြက်ကျလာကြသည်။ ကညင်ပင်ကြီးခြေရင်းတွင် ခြေပစ်လက် ပစ်ထိုင်နေကြသည့် မစ္စတာစတီဗင်နှင့် မျက်နှာဖြူအရာရှိငယ် များဖြစ်သည့် စမစ်နှင့် ဝီလျံ၊ လမ်းပြအောင်မောင်းနှင့် ပေါ လုတို့အားလုံး အဝတ်အစားများ စုတ်ပြပေကျလျက် ...။ ထို့ပြင် တစ်ညလုံး ကညင်ပင်ကြီးထက်တွင် ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် အိပ်ပျော်ခဲ့သောကြောင့် မျက်လုံးဟောက်ပက်နှင့် မျက်နှာများပင် ချောင်ကျနေကြပါသည်။

မစ္စတာစတီဗင်မှာ ကညင်ခွဆုံထက်ဝယ် အိပ်ပျက်ခဲ့ သည့်ညကိုတွေ့ကာ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မချဖြစ်နေပါ၏။

“အိုး ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကျောက်တလားကြီးပဲ ဟေ့၊ ဝိုးတွေလေတွေထဲက ဆင်ရိုင်းအုပ်နဲ့တိုးလို့ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြီး ပုန်းနေရပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ညလုံး တောဆင် တွေက တစ်မျိုး၊ ကျားတွေကတစ်မျိုးနဲ့ သံသံမဲမဲကို ချောင်းနေ ကြတာ ... ဟွန်း”

“ဟုတ်တယ် စတီဗင်၊ နောက်တစ်ခေါက်မှ ဖောက်ခွဲ ရေးမိုင်းတွေ အကုန်ဆင်ပြီး တောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမိုင်းခွဲပစ်ဦးမယ်”

မျက်နှာဖြူအုပ်စု မကျေနပ်ဖြင့် တတွတ်တွတ်နှင့်ပြော ဆိုကြမ်းမောင်းနေကြသည့်တိုင် အောင်မောင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သံသံမဲမဲစဉ်းစားနေပါ၏။ ဟုတ်သည် ...။ နံနက်အခုလိုတစ်

ဆီလောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ငေါက်နှင့်ထုတ်လိုက် သကဲ့သို့ တဂုန်းဂုန်းနှင့်ထွက်ပြေးသွားကြသော တောဆင်ရိုင်းကြီး များ၏ ထူးခြားသောအပြုအမူက အောင်မောင်း၏အတွေးအိမ် ကို ရှုပ်ထွေးနောက်ကျစေပါသည်ကော။ ပေါလုကတော့ မျက်စိ မျက်နှာများပင် ပျက်လျက် တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ရေရွတ်နေပါလေ၏။ တောကြမ်းမြေကြမ်းသော ကျောက်တ လားနယ်မြေကြီးက သူတို့အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် သတိပေးလိုက်လေသည်လား။

ထိုစဉ် မစ္စတာစတီဗင်မှာ အောင်မောင်းဘက်သို့လှည့် ကာ ...

“ကဲ လူကလေး အောင်မောင်း ... မထူးတော့ဘူး။ ရောက်တဲ့လက်စနဲ့ ကျောက်တလားကြီးဆီကို သွားကြမယ်၊ ဒါလောက် ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ဒုက္ခရောက်ပြီးမှ လက်လျှော့ပြီးတော့ ခြေပြန်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ရွှေသိုက်နဲ့ရွှေကြောမတွေ့ခဲ့ရင်လည်း ဆဲဒီကျောက်တလားကြီးကို ခွဲပြီးဖြိုချပစ်မယ်ဟေ့ ... ဟွန်း”

မိုက်မိုက်မဲမဲဖြင့် မကြံအပ်၊ မစည်အပ်သည်များကို တစ် နှုတ်ထိုးလုပ်ဆောင်ရန် ကြံစည်လုပ်ကိုင်နေသည့် မစ္စတာစတီ ဗင်၏မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရှင်း ပေါလုတစ်ယောက် ထိတ်လန့် ချောက်ချားစ ပြုနေပါချေပြီ။ ယခုလောက်ဖော်ဖော်ကာ သတိ ပေးဆုံးမနေသည်ကို စတီဗင်တစ်ယောက် အလေးမမူ ဂရုမစိုက် နှိုင်းတော့ပြီထင် ...။

အောင်မောင်းကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏ အသံ (၄၇၀) နှစ်လုံးပြုစုသေဆုတ်ကြီးကို ခါးချိုကာ ကျည်ဆန်

နှစ်တောင့်ထည်၍ သေနတ်ခါးကို ပြန်၍စေ့လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဒိန်း’

ရုတ်တရက် မစ္စတာစတီဗင်၏ ဒဿမ (၄၇၀) နှစ်လုံး ပြူးသေနတ်မှာ ဒိန်းခနဲပြည်ဟည်းကာ ကျည်ဆန်ထွက်သွားပါ တော့သည်။ သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ခရီးထွက်ရန်ပြင်ဆင်နေ သည့် ပေါလု၏တောဆောင်းဦးထုပ်ကြီးအား ထိမှန်ကာ အဝေး သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပါ၏။

“အား”

“ဟာ ... အမယ်လေး”

“OH GOD”

ကံကောင်းသွားသည် သေနတ်ကျည်ဆန်က အောက် ဘက်သို့သာ တစ်လက်မခန့် စိုက်ဆင်းသွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် ပေါလု တစ်ယောက် ယခုအချိန်တွင် ဦးခေါင်းနှင့်ခန္ဓာကိုယ် တခြားစီ ဖြစ်လျက်ရှိချေပြီတည်း။

“ဟာ ... ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သ ... သခင်ကြီး”

“အိုး ... ဂျေ ... ဆောရီး ဗဲရီးဆောရီး ... ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ သေသေချာချာ ခါးချိုးပြီး ပြန်စေ့လိုက်တာပဲ အောင်မောင်း ... ဟို လူကလေး ... ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကာယကံရှင် ပေါလုမှာ ကညင်ပင်တွင် ဖင်ထိုင်ကျ သွားခဲ့ရာမှ မျက်နှာတစ်ရလုံး သွေးမရှိတော့။ မစ္စတာစတီဗင်

၏ တောင်းပန်စကားကိုပင် ကြားရမည်မထင်။ နားစည်တစ်ခု လုံး အူလျက်ရှိပါ၏။ အနီးကပ်ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံ ကြီးနှင့် သွေးပျက်ဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်ကြောင့် ပေါလုမမျှာ ထိတ်လန့် ချောက်ချားလျက်ရှိပါချေပြီကော။

အကယ်၍သာ ကုသိုလ်ကံမကောင်းခဲ့ပါလျှင် လူသတ် မှုချက်ချင်းဖြစ်သွားနိုင်သော ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စတီဗင် ... မင်းရဲ့သေနတ်က အကြောင်းမဲ့ကျည်ဆန်ထွက်သွားရတယ်လို့ ဘာလဲ ... မောင်း တင်ထားသလား”

“ငါလည်း ဂရုစိုက်တာပဲ စမစ် ... သေနတ်မောင်း ကွင်းခလုတ်ကိုက အလိုလို ပြုတ်ထွက်သွားတာ”

မျက်နှာဖြူအရာရှိအချင်းချင်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး နှင့် ပွစိပွစိပြောဆိုနေကြသည်ကိုကြည့်ကာ လမ်းပြအောင်မောင်း ဝင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိပါပြီ။

“သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြပါ သခင်ကြီးတို့ရယ်၊ ဒီ နယ်မြေဟာ အမှားအယွင်းလုံးဝခံတာမဟုတ်ဘူးလို့ သိထား ထား ရှေ့ခရီးက ပိုပြီး သတိထားရမယ်”

အောင်မောင်းက မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစုကို သတိပေး စကားပြောလိုက်ပြီး သူ၏ဒဿမ (၃၀၃) နှစ်လုံးပြူးရိုင်းယံကို ဆွဲထုတ်၍ ကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ စတင်ချီတက်ခဲ့ပါတော့ သည်။

အခန်း (၂၁)

ကျောက်တလားကြီးမှ မိတ္တူခေါ်သံ

ကျောက်တလားတောင်ဆီမှ အနောက်ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပါက မြူမှုန်မြူငွေများ ခြုံလွှမ်းရစ်သိုင်းနေသည့် ရိုးမတောင်တန်းကြီးများကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်တွေ့နေရသည်။ ကျောက်တလားတောင်ထက်မှာတော့ ရွှန်းစိုနုသစ်သော နေခြည်အလင်းတန်းများက ယုတ်ဖြာကျဆင်းနေကြသဖြင့် မြူငွေနှင့် မှုန်များက တစ်စ တစ်စ လွင့်ပြယ်စပြုနေပါပြီ။ ကျောက်တလားတောင်၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ ကျောက်ထပ်မြင့်မြင့်ကြီးထက်တွင် သီးခြားငေါထွက်နေသည့် နာမည်ကျော်ကျောက်တလားကြီးကတော့ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ကျောက်စွယ်ကျောက်တန်းကြီးတစ်ခု စုစိုက်ဝင်ရောက်နေသကဲ့သို့ လေထဲတွင် တန်းတန်းကြီးနှင့် ကျားခြားစွာ တည်ရှိနေပါသည်။

နှစ်ပင့်စွဲဒ ရှည်ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောက်တလားကြီးထက်မှ သစ်ငုတ်နွယ်ပင်များမှာ ကျောက်သားအဖေးများ

တက်ကာ ကျောက်တလားကြီးပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်လက်တံရှည်ကြီးများနယ် အောက်သို့တွဲရွဲကျဆင်းနေကြသည်မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်၏လက်ချောင်းရှည်ကြီးများသဖွယ် လေထဲတွင် ဟိုသည် ယမ်းခါလျက်ရှိကြသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ထိုကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ မစွတာစတီဗင်၏ခိုင်းစေညွှန်ကြားမှုဖြင့် အော့ခေမောင်းနှင့် ပေါလုတို့နှစ်ယောက် ရှေ့မှတိုးဝင်နေကြပါချေပြီ။

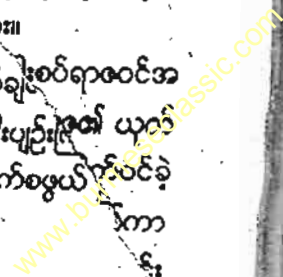
အောင်မောင်းက သူ၏ဒေသမ (၃၀၃) သေနတ်ကျောက်တလွယ်လိုက်ပြီး ပေါလုနှင့်အတူ ရှေ့မှပိတ်ကာဆီးနေသော ဝါးကြီးတစ်များကို ဓားတစ်လက်နှင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရင်း ဝါးစမစ်ရေကြီးတစ်ခုကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်နှင့် ... မဲ့ ဒီကျောက်တန်း 'ရွီး' စောင်းမှာ စိုက်ဝင်နေ "ဟာ" မှုန်းနိုင်တယ်"

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အော့သည် ကျောက်တလားကြီးကို မှ ပေါလုက ကမန်းကတန်း လှမ်းကောက်ချက်ချဝေဖန်ပြောဆိုနေသောကြီးပေါက်ချလိုက်သည့်မြွေကြီးနှင့် နောက်ဆုံးတော့ မစွတာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်ကျောက်တလား

"ဟေး အောင်မောင်း ... ဆုတ် ဆုတ် ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြွေကြီးတွေဟ"

ချက်ချင်းလိုပင် အောင်မောင်းခုတ်ဖြတ်ချွတ်စပ်ရာဝင်အဝါးတန်းချွန်နယ်ကြီးဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြီး ပါးပျဉ်းစွာ ယမ်းခါနေသည့် ငန်းမြွေကြီးသုံးကောင်ကို သွေးပျက်စဖွယ်ကိုင်ခံခဲ့တွေ့လိုက်ရပါချေပြီကော ...။

'ရွီး .. ရူး .. ရွီး'

“ဟာ ... မြွေ .. မြွေကြီးတွေ၊ သခင်ကြီး သတိထား”

“အိုး ဂေါ့ ... မြွေကြီးတွေဟေ့ ... စမစ် ... ပစ် ပစ်စမ်း”

ချက်ချင်းပင် မစ္စတာစတီဗင်နှင့် စမစ်တို့၏သေနတ်များ ဘိမှ ကျည်ဆန်များ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

‘ရှူး .. ရှူး’

အောင်မောင်းကလည်း လက်ထဲမှစားကြီးကို ပစ်ချလိုက်
၂၁၆ (၃၀၃) ရိုင်ဖယ်နှင့် အနီးဆုံးရှိ ပါးပျဉ်းထောင်
မြွေကြီး၏ပါးပျဉ်းဆီသို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်

ကျောက်တ

ကြည့်လိုက်ပါက မြူပုန်းရွှံ့

ရိုးမတောင်တန်းကြီးများ ငှက်များ ကျက်ကောင်းများချည်းသာ ထိမှန်
ကျောက်တလားတောင်

အလင်းတန်းများက ဟက်လက်လန်ကာ ချုံနွယ်များနောက်
ပုန်းများက တစ်စ ငွေလျက်ကျသွားကြပါတော့သည်။

... ကံကောင်းလို့ ပေါလုရာ ... မင်းသာ မဆွဲ
တောင်၏အပေါ် မြွေပေါက်ခံလိုက်ရလို့ သေပြီ”

သီးခြားပေါ် သတိထား အောင်မောင်းရေ ... ဒီနေ့အဖို့ ငါ
တောင် လေးနေတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ခရီးထွက်ခါနီး ဟို

ရိတ် နာမြူကြီးစတီဗင်ရဲ့ သေနတ်ကျည်ထွက်သွားတာ နိမိတ်
ကောင်းဘူး”

အယူသီးသော ပေါလုကိုကြည့်ကာ အောင်မောင်း ...

အတန်ငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏
သတိပေးချက်ကို ခေါင်းညိတ်ကာအသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီး တောင်
ပတ်လမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း ကျောက်တလားကြီးဆီသို့ တရွေ့
ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး မျှော်လင့်
တောင့်တနေသည့် ကျောက်တလားကြီးကို ဘေးတိုက်အနေ
အထားဖြင့် နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်ပါ၏။

“အိုး ဂေါ့ ... ဒါ ကျောက်တလား ... ကျောက်တ
လားကြီး ... အိုး ... တကယ့်ကို မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်
ကောင်ရဲ့ လက်တံရှည်ကြီးတစ်ခုလိုပါပဲလား စမစ်ရေ”

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒီကျောက်တန်း
ရှည်ကြီးဟာ အမှီအတွယ်မရှိ၊ တောင်စောင်းမှာ စိုက်ဝင်နေ
တာမို့ အချိန်မရွေး ကျိုးပြတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

နီးကပ်စွာတွေ့မြင်နေရသည့် ကျောက်တလားကြီးကို
ကြည့်ကာ မစ္စတာစတီဗင်တို့ ကောက်ချက်ချဝေဖန်ပြောဆိုနေ
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာ
စတီဗင်၏ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည့် နာမည်ကျော်ကျောက်တလား
ကြီးရှိရာ (သို့မဟုတ်) ရွှေသိုက်ရွှေကြောကြီးရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက်ပင်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရှေးရာဇဝင်သမိုင်းမှတ်တမ်းများနှင့် ပါးစပ်ရာဇဝင်အ
ရဆိုလျှင်မူ ဘုရင့်ညီနောင်မှ ညီတော်ဖြစ်သူ ဘိဘိဇေ၏ မှတ်
မာကောက်ကျစ်မှုကြောင့် သဖန်းချိုတောင်သို့ ဝဲပုံဆိုက်ဝင်ခဲ့
သည့် မယ်တော်ဖိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ခေါင်းတလားကြီးမှာ နှစ်ကာ
လရှည်ကြာလသည်နှင့်အမျှ ခေါင်းတလားထဲမှ ရုပ်အလောင်း

နှင့်ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများမှာ ရွှေသိုက်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုရွှေသိုက်မှာ (သဖန်းချိုတောင် (ယခု) ကျောက်တလားတောင်မှ) ရွှေကြောနှင့် ဆက်စပ်မိပြီး ရတနာကျောက်တလားရွှေသိုက်အဖြစ် သတင်းကြီးခဲ့သည်။ ပြယုဂ်သက်သေမှာမူ ကျောက်တလားကြီးထက်မှ လွင့်စဉ်ကျလာသည့် ရွှေမှုန်ရွှေစတို့သည် ရွှေနီချောင်းထဲသို့ သက်ဆင်းကျရောက်မှုကြောင့် ရွှေနီချောင်းသည် ရွှေထွက်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မစ္စတာစတီဗင်တို့လူစု ရောက်ရှိလာသည့် ကျောက်တလားကြီးထိပ်မှာတော့ လေက ဟူးဟူးရားရားတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကျောက်တလားကြီးအောက်ဘက်မှ ညည်းညူသံလိုလို၊ ရင်ဘတ်စည်တီး၍ ငိုညည်းသံလိုလို အသံကြီးများကို ကြားနေကြရပါ၏။

‘အီး ဟီး .. ဟင်း ဟင်း .. အီး’

‘မြန်း မြန်း .. ဟင်း ဟင်း ဟင်း .. မြန်း’

“အိုး ... လူကလေး အောင်မောင်း ... ဘာသံတွေလဲ၊ ညည်းညည်းညူညူနဲ့ နားထောင်ရတာ ဆိုးလိုက်တာ”

“ငိုညည်းနေတဲ့အသံတွေ၊ ရင်ဘတ်ကို ထုရိုက်နေတဲ့အသံတွေပါ။ ဟိုးရှေ့ကထိပ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တလားခေါင်းပေါက်ကြီးထဲမှာ ရွှေသိုက်၊ ရွှေကြောနဲ့ ရွှေမှုန်ရွှေစတွေ ရှိနေပါတယ်သခင်ကြီး”

အောင်မောင်းက လေထဲတွင် တန်းလန်းကြီးရှိနေသည့် ကျောက်တလားကြီးကိုညွှန်ပြရင်း မစ္စတာစတီဗင်ကို ရှင်းလင်း

ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် စမစ်၊ ဝီလျံနှင့် ယေလ်တို့က ပါလာသည်ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူကာ ကျောက်တလားကြီးအနီးတွင် စုပုံ၍ချထားကြပါ၏။

“အိုး ... နီး နီး စမစ် ... အခု မိုင်းမခွဲသေးဘူး”

ဝီလျံ အောင်မောင်းတို့ ကျောက်တလားကြီးထိပ်ကို သွားကြည့်ပြီးစားကြဦးမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ မိုင်းကြီးတွေကို ကြိုပြီးဆင်ထားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကျောက်နံရံထိပ်ပေါ်မှာ အရင်တစ်ခါလို လူမည်းကြီးတွေရောက်လာခဲ့ရင် မိုင်းခွဲရှင်ပစ်ရအောင်”

မစ္စတာစတီဗင်က စမစ်တို့အား မှာကြားနေစဉ် အောင်မောင်းတစ်ယောက် ကျောက်တလားကြီးပေါ်သို့ ခြေချလိုက်၏။ လေက တောင်အောက်ဘက်မှလည်းကောင်း၊ ဟိုမှသည်မှ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေသဖြင့် အောင်မောင်းခမျာ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျမသွားစေရန် အထူးသတိထား၍လျှောက်နေရသည်။

“သတိထား သခင်ကြီး ... လေက ပြင်းတယ်နေ

... ဖြည်းဖြည်းချင်း စမ်းလျှောက်”

အောင်မောင်းက နောက်မှလိုက်လာသည့် မစ္စတာစတီဗင်ကိုသတိပေးလိုက်ရင်း လက်ထဲမှနှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီး ကျောတွင်လွယ်သိုင်းလိုက်သည်။ သူ၏နောက် မလှမ်းမကမ်း မစ္စတာစတီဗင်ကလည်း သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်လျက် ဘစ်လှချင်းလှမ်းကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကျောက်တလားကြီးအရင်းမှာတော့ စမစ်တို့လူစု၊ မိုင်းကြီးများ၊ ယမ်းပျော့များ၊ စနက်တံများနှင့် အလုပ်ရှင်လူ

ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

တခေါင်တခါနှင့် ငွေယမ်းတိုက်ခတ်နေသည့် လေရှားသည် အောင်မောင်း၏အခွာကိုယ်ကြီးအား ကျောက်တလားကြီးပေါ်မှ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားစေရန် တွန်းတိုက်နေသကဲ့သို့ ...။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်တလားကြီးအောက်မှ ငိုညည်းသံများ၊ တပြန်းပြန်းနှင့်ရိုက်ခတ်သံကြီးများကို အောင်မောင်းနီးကပ်စွာကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားပါ၏။

“ဘုရား ဘုရား ... ငါ .. ငါ လောဘဖောတိုက်ပြီး ကျောက်တလားကြီးထိပ်ကိုသွားနေတာ ... ပြုတ်ကျသွားရင် တော့ အသေပဲဟေ့ ... ဟူး ... မှား .. မှားသွားပြီထင်တယ်”

ကြောက်စိတ်၊ မယုံမရဲစိတ်များက သွေးကြောအနှံ့ ဝင်ရောက်လာကြသည်နှင့် ဒူးများက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာကြသည်။ ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်သေးသဖြင့် နေရာတွင်ပင် အောင်မောင်းရပ်နေမိသည်။

“အိုး ... အောင်မောင်း လူကလေး ... ရှေ့ဆက်သွားလေ ... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေရတာလဲ”

သူ၏နောက်မှ လောဘကောင်ကြီး မစွတာစတီဗင်က ဖိအားပေးလာပြန်သဖြင့် အောင်မောင်း ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် ...

‘ပြန်း .. ပြန်း .. ဂီး’

“အား ... ဟာ ... လက် .. လက်မည်းကြီးတွေ ကျောက်တလားကြီးအောက်က လက်မည်းကြီးထွက် ထွက်လာပြီး ငါ့ကို ဆွဲချနေကြတာပါလား”

‘ပြန်း ပြန်း .. ဂီး .. ဂစ်’

“အိုး ... မ .. မဟုတ်ဘူးဟာ .. လက်မည်းကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး .. ငှက် .. ငှက်ကြီးတွေ .. ငှက်ကြီးတွေရဲ့ တောင်ပံကြီးတွေပဲ၊ ဒီကောင်တွေ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် လုယက်ထိုးဆိတ်နေကြတာ ... ကျောက်တလားကြီးအောက်မှာ ဘာတွေရှိလို့ပါလိမ့်”

ဟုတ်သည် ...။ ကြီးမားလှသော ငှက်ကြီးများသည် ကျောက်တလားကြီးအောက်ခြေပိုင်းဘက်တွင် တဝန်းဝန်း တပြန်းပြန်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိုးဆိတ်လုယက်စားသောက်နေကြသည်သို့ ...။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်၏တောင်ပံကြီးက သူ၏မျက်နှာအား ပြန်းခနဲရိုက်လိုက်သည်မို့ ကျောက်တလားကြီးပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း မှောက်ချလိုက်ရသည်။

“ဘုရား ဘုရား ... ကံ .. ကံသိလို့ လွတ်သွားတယ်၊ တော်ပြီ တော်ပြီ ... ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးတော့ပဲ သွားတော့မယ်၊ နီးလည်းနီးလာပီပီ”

နောက်ဘက်မှလိုက်လာသော မစွတာစတီဗင်က အောင်မောင်း၏အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ တဖြည်းဖြည်းသာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာမီ အောင်မောင်းမှာ ရှုံ့ရွယ်များပိတ်ဖုံးနေသည့် ကျောက်တလားကြီး၏တစ်ဖက်ထိပ်သို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအခိုက် ရှုံ့ရွယ်တချို့ပိတ်ဖုံးနေသည့် ကျောက်တလား

ခေါင်းပေါက်ထဲမှ ဝင်းလက်နေသည့် ရောင်ပြန်တချို့ နေရောင်တွင် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျောက်တလားခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ အောင်မောင်း ငုံ့၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အောင်မောင်းထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားပါ၏။

ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးထဲတွင် လူသေအပျိုးခြောက်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် များပြားလှစွာသော အဖိုးတန် ရွှေခဲ၊ ရွှေမှုန်၊ ရွှေစများက နေခြည်တွင် တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့် အောင်မောင်း၏လောဘမျက်လုံးများက ရွှေမှုန်ရွှေစများကိုကြည့်ကာ အရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် လင်းလက်လျက် ...။

“ဟာ ... ရွှေ ... ရွှေသိုက်ကို တွေ့ ... တွေ့ရပြီဟေ့၊ ရွှေ ... ရွှေမှုန်တွေ အများကြီး ... အများကြီးပဲဟေ့၊ ငါတော့ သူဌေးဖြစ်ပြီ ... သူဌေးဖြစ်ပြီဟေ့”

အောင်မောင်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်ရင်း အခေါင်းထဲမှရွှေမှုန်ရွှေစများကို လောဘဇောတက်ကာ ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ယူလိုက်သည်။

‘ရှူး .. ဖောက်’

“ဟာ ... အ .. အ .. အား”

ရုတ်တရက် အောင်မောင်း၏လက်မှာ မီးစနှင့်အထိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ပူလောင်နာကျင်သွားပြီး ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ခေါင်းတလားကြီးထဲမှ လက်ကို ပြန်၍နှုတ်ယူလိုက်စဉ်မှာပင် ...

“အား အား .. မြွေ .. မြွေကြီး ငါ့ .. ငါ့လက်ကိုကိုက် .. ကိုက်လိုက် .. အ အား”

“ဟာ .. အာ အား”

“အိုး ဂေါ့ ... အောင်မောင်း ... အောင်မောင်း”
အဖြစ်အပျက်များက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ခေါင်းတလားကြီးထဲမှ ရွှေမှုန်ရွှေစများကို နှိုက်ယူလိုက်သည့် အောင်မောင်း၏လက်တွင် မြွေကြီးတန်းလန်းနှင့် ပါလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ထခုန်လိုက်သည့်တွင် အောင်မောင်းတစ်ယောက် ခြေချော်၍ ကျောက်တလားကြီးပေါ်မှ လူရောမြွေပါ သွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားပါလေတော့သည်။

“အား .. အား”

သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ဟစ်အော်လိုက်သော အောင်မောင်း၏ နာကြည်းစွာအော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးက တောင်ကမ်းပါးစွန်းမှ ကျောက်တလားကြီးဝန်းကျင်တွင် မဲ့တင် ရိုက်ခတ်သွားပါချေပြီတည်း။

အခန်း (၂)

လောတလားများ၏ အဓိဋ္ဌာန်ရုံး

တစ်စ တစ်စ မြင့်တက်လာသော နေလုံးအောက်တွင် နှင်းမှုန်နှင်းခဲတို့က သွဲ့ပျော်ကျလျက် ...။

မြင့်မားလှသော ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတို၊ သစ်ရေ၊ အင်ကြင်း ပင်ကြီးများထက်မှ မိုးမြူနှင်းစက်တို့သည်လည်း အရည်ပျော်ကာ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ကျဆင်းလျက်ရှိပါ၏။

မင်းမောင်တို့လူစု ရသေ့ကြီးနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီး နှစ်နာ ရီခန့်အကြာတွင် တောင်အရှေ့ဘက်ခြမ်းဆီမှ သေနတ်သံလိုလို ဝါဆစ်ဘူပေါက်သံလိုလို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသေးသည်။

ရသေ့ကြီးပြောခဲ့သော သူ့နောက်သို့လိုက်လာကြသည့် အဖွဲ့ဆီကများလားဟု မင်းမောင် သံသယပွားမိသည်။

ထို့ကြောင့် စခန်းသို့ ဦးတည်၍သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းကိုဖျက်ကာ တောကြောအရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ ကျောက်တလားနယ်မြေဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို ... စခန်းပြန်မယ်ဆိုပြီးမှ ဘယ်နှယ် ကျောက်တလားကြီးဘက်ကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် အစော ... စောစောကတော့ စခန်းကို စိတ်မချတာနဲ့ ခပ်သုတ်သုတ်ခရီးနှင့်ရင်း ပြန်မယ်လို့စိတ်ကူးခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ရသေ့ကြီးပြောခဲ့တဲ့ အစ်ကိုတို့နောက်တိုလိုက်လာကြတဲ့အဖွဲ့ဆိုတာ သိရသွားခဲ့တာရယ်၊ ခုနစ်က ကြားလိုက်ရတဲ့ သေနတ်သံရယ်ကြောင့် ကျောက်တလားကြီးဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက်တာပါ အစော”

“ဆင်ပေါက်နဲ့ အောင်ထူး ... သတိထားပြီးသွားကြဟေ့ ... အဲဒီကျောက်ထရံကြီးဘက်က လူမည်းကြီးတွေ ထွက်လာကြတယ်လို့ ပြောတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လက်မနှေးကြနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ဌာနမှူးလေးရာ ... ကျွန်တော်တို့က ဘာမှန်းမသိရတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးလူမည်းကြီးတွေကို မကြောက်ဘူး၊ တကယ်ကိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကျားကိုပဲ ကြောက်တာ ဌာနမှူးလေးရေ ... ဟင်း ဟင်း”

မင်းမောင်မှာ ရှေ့မှ တက်ညီလက်ညီချီတက်နေကြသည့် ဆင်ပေါက်နှင့်အောင်ထူးတို့အား သတိပေးရင်း အောက်ခံမြေစိမ်းစိမ်းတွင် ခြေရာခြေကြောင်းများကို ဂရုတစိုက်ရှာဖွေခင်းစောနနာနှင့်အတူ နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာမီ လူတစ်စု၏ စည်းကမ်းမရှိသွားလာမနေထိုင်ခဲ့ကြသည့် သဲလွန်စတချို့ကို မင်းမောင်တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

စားများနှင့်ပိုင်းခြားကာ လမ်းရှင်းသွားသည် လမ်းကြောင်းတစ်ခုက ကျောက်တလားကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်ညွှန်ပြနေပါ၏။

“ရော် ... ဒီကောင်တွေ ကျောက်တလားကြီးဘက်ဆီကို ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ၊ အင်း ... ကြည့်ရတာ ဆရာညိမ်းတို့အဖွဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး။ တကယ်တမ်းသာ ငါတို့ကိုလိုက်ပြီးရှာတာမှန်ရင် တောထဲမှာ ‘ပူး’ ထိုးခေါ်ကြမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး အသံဟစ်အော်ပြုတာတို့၊ ဘာတို့လုပ်ပြီး ဆက်သွယ်ကြမှာပေါ့”

ထိုအခိုက် စောနန္ဒာ၏ လျှင်သောမျက်စိက ကညင်ပင်တစ်ပင်အောက်မှ တောထဲတောင်ထဲတွင်မရှိအပ်သည့် မရှိသင့်သည့်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သွားရောက်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ဟောဒီမှာ ပုလင်းပြားလေးတစ်လုံး”

စောနန္ဒာလက်ထဲမှ တံဆိပ်ပြားပတ်ထားသည့် ပုလင်းပြားလေးတစ်လုံးကို မင်းမောင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပဟေဠိအဖြေကို တန်းခနဲသိရှိသွားပါလေ၏။

“မစ္စတာ စတီဗင်”

ဟုတ်သည် ...။

ဤအရက်ပုလင်းဖြားလေးသည် မစ္စတာစတီဗင်သောက်နေကျ ပုလင်းပြားလေးဖြစ်သည်။ ပုလင်းဝကို မင်းမောင်နမ်းကြည့်လိုက်တော့ အနံ့ပင်မပြယ်ချင်သေး။

သေချာပါပြီ ...။

သူ၏ရှေ့မှနေ၍ မကြာသေးခင် နာရီပိုင်းလောက်ကမှ သွက်သွားကြသည့် မစ္စတာစတီဗင်တို့အဖွဲ့သည် ကျောက်တလားကြီးဆီသို့ အဘယ်ကြောင့် ဦးတည်သွားနေကြပါသနည်း။

မင်းမောင် ဦးနှောက်ခြောက်လှမတတ် စဉ်းစားသည်နှင့် ပဟေဠိအဖြေက လုံးဝထွက်မလာခဲ့။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဒုတိယ အကြိမ်ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံများက ခုတို့ရှေ့ဘက် ကျောက်ထဲကြီးအနီးသို့မှ ကြားလိုက်ရပြန်ပါသည်။

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

သေနတ်သံထွက်ပေါ်ရာနေရာကို မင်းမောင် မှန်းဆကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ထဲရှိသေနတ်များကို အဆင်သင့်ပြင်ကာ သေနတ်သံထွက်ပေါ်ရာအရပ်ဆီသို့ တောတိုး၍ ခပ်သွက်သွက် တိုးဝင်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

မစ္စတာစတီဗင်မှာ ရုတ်တရက် သူ၏ရှေ့မှာပင် အောင်အောင်တစ်ယောက်လက်တွင်မြွေတန်းလန်းဖြင့် ဤကျောက်တလားကြီးပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သဖြင့် ထိတ်လန့်လန့်လှုပ်ချောက်

ရှိပါချေပြီ။

နောက်ဆုံး ကျောက်တလားကြီး၏အလယ်တည့်တည့်တွင် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်နှင့် တွေဝေနေသည့် မစ္စတာစတီဗင်မှာ စမစ်တို့၏နောက်ကျောတောင်ထိပ်မှ တဝန်းဝန်းနှင့်ဆင်းလာနေသော သတ္တဝါကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

‘ဝေါ .. ဝေါ .. ဝန်း .. ဖရော’

“ဟာ ... ဟို .. ဟို .. ဟိုမှာ လူ .. လူမည်းကြီး”

“ဟင် .. ဟာ .. အိုး”

“အိုး ... ပစ် .. ပစ် .. ပစ်ပါဟာ စမစ်ရဲ့”

‘ဒိန်း .. ဒိန်း’

တဝန်းဝန်း တဖျောဖျောနှင့် တောင်ထိပ်ဆီမှ တောတိုးကာဆင်းလာသည့် လူမည်းကြီးဆီသို့ စမစ် ကြောက်အာလန့်အားနှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင် လူမည်းကြီးမှာ တစ်ချက်ကလေးမျှ တွေ့မသွားဘဲ အရှိန်ဖြင့်ပြေးဆင်းလာသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကုန်းကုန်းကွေ့ကွေ့နေသည့် ဝီလျံအား ထိုးတိုက်ကော်ထုတ်သွားပါတော့သည်။

‘ဒိန်း .. ဒိန်း’

‘ဂီး .. ဘုန်း’

“ဟာ ... အား ... အား”

တဒဂ်အတွင်း အားလုံး ကြောင်ရွံ့မှင်တက်အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် ဝီလျံတစ်ယောက် လူမည်းကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကာ ကျောက်တလားကြီးပေါ်သို့

ခနဲပြုတ်ကျလာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် နက်ရှိုင်းလှသော တောင်တမ်းပါးရံထဲသို့ ဒုတိယမြောက် လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မင်းမောင်တို့အဖွဲ့ ကျောက်တလားကြီးထိပ်သို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တောင်ကမူထိပ်မှ နောက်ထပ်ပညောင်နည်းကြီးတစ်ကောင် ဗမာ်လာပြီး တောင်ဆင်ခြေလျှောအင်္ဂါဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကာ ဖင်ထိုင်၍လျှောတိုက်ဆင်းလာပြီကော။

‘ဂူး .. ဂူး .. ဂဲ’

‘ဝေါ .. ဖရော .. ဝေါ ဝေါ’

နောက်ထပ် လျှောထိုးဆင်းလာသည့်လူမည်းကြီးက မင်းမောင်တို့လူစုထံ ဒေါသတကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရန် ငြိုးဝင်လာပါ၏။

မင်းမောင်မှာ စောနန္ဒာအား လျင်မြန်စွာ နဘူးချုံထဲသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးတစ်ခုနယ် သူ့ထံတစ်ရှိန်တိုးပြေးဝင်လာသည့် လူမည်းကြီးအား ဒသမ (၄၇၀) နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်နှင့် သေချာစွာချိန်ရွယ်လျက် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

‘ဒိန်း’

ကော်ဒိုက်ယမ်းချိန်ဂရမ် (၅၀၀) ရှိသော ကျည်တန်ကထစ်စက္ကန့်လျှင် (၂၁၂၅) ပေနှုန်းအမြန်နှင့် ဒေါသတကြီးပြေးထွက်လာသည့် လူမည်းကြီး၏ရင်ညွန့်အား စောက်ထွင်းတာ

ဝုန်းခနဲ လဲပြိုကျသွားသည်။

သို့သော် မင်းမောင်က နောက်ထပ် ပွဲသိမ်းကျည်တစ်
တောင့်ကို လူမည်းကြီးအား နီးကပ်စွာချိန် ချယ်ပစ်ခတ်လိုက်မှ
သာ ကုန်း၍ထရန်ကြီးစားနေသည့် လူမည်းကြီးမှာ ငြိမ်သက်သွား
ပါလေတော့သည်။

‘ဒိန်း’

မင်းမောင်မှာ နှစ်လုံးပြုးရိုင်ဖယ်၏ခါးကို ချိုးလိုက်
သည်။ ဖျောင်းခနဲ ပစ်ပြီးသားကျည်ဆန်ခွဲနှစ်တောင့်သည် ဒေါင်
ပုန်ထွက်လာပြီး မြက်ခင်းပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားကြသည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ညာဘက်လက်ချောင်းများကြား
တွင် အရံသင့်ညှပ်ထားသော ၄၇၀ ကျည်ဆန်အသစ်နှစ်တောင့်
ကို ပြောင်းဝနှစ်ပေါက်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ခပ်သွက်သွက်တည့်ကာ
ရိုင်ဖယ်ခါးကို ဂျောက်ခနဲမြည်အောင်ပြန်ပိတ်ကာ မောင်းထွင်
လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူမည်းကြီးတစ်ကောင်က ပြေးပေါက်
ပိတ်နေသော စမစ်ထံသို့ ကဆုန်စိုင်းဝင်ရောက်သွားပြီး ဘုန်းခနဲ
ထိုးကော်၍ပက်လိုက်သည်နှင့် ဆင်ပေါက်နှင့်အောင်ထူးတို့ သေ
နတ်များဆီမှ ဒိန်းခနဲပေါက်ကွဲသံများက ပြိုင်တူ ထွက်လာကြ
ပါတော့သည်။

‘ဂူး .. ဂဲ’

‘ဘုန်း’

‘အ ... အား’

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

အဖြစ်အပျက်က တဒင်အချိန်အတွင်းမှာပင် လျင်မြန်
စွာ ပြောင်းလဲသွားပါလေ၏။

ထိုစဉ် ကျောက်တလားကြီးထိပ်ဆီမှ နောက်ဘက်ကမ်း
ပါးဆီသို့ မစွတာဝတ်ပင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြန်၍
လျှောက်လာချိန် ...

ကျောက်တလားကြီးကို မိုင်းဖောက်ခွဲရန် တပ်ဆင်နေ
သည့် စမစ်ခမျာ လူမည်းကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် လွင့်စဉ်မြောက်
တက်သွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုင်း
ဖောက်ခွဲသည့် ခလုတ်ပေါ်သို့ပြုတ်ကျလာသည်နှင့် အရာအားလုံး
သည် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ထပ်တည်းတူညီ
တိုက်ဆိုင်သွားကြချိန်မှာတော့ ...

“ဟာ ... ဆင်ပေါက် အောင်ထူး ... ဝပ် ဝပ် ...
မြန်မြန်ဝပ်”

‘ဝုန်း .. ဂျုန်း .. အုန်း’

‘ဘုန်း .. ဝရော .. ဝေါ .. ဝုန်း’

‘ဝေါ .. ဖရော .. ဘုန်း’

ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အလင်းတန်းကြီးများ မျက်စိကချိန်း
လှမတတ် လွင့်စဉ်ပျံထွက်သွားကြပြီး တဝုန်းဝုန်းနှင့်ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာသော ပေါက်ကွဲသံကြီးများနှင့်အတူ နှစ်ကာလ
ရှည်ကြာစွာတည်တံ့ခဲ့သော ကျောက်တလားကြီးမှာ တဝေါဝေါ
တဖျောဖျောနှင့် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစ်ဖြစ်ကာ ပြိုကျပျက်စီးသွား
ခဲ့ပါတော့သည်။

‘ဝေါ .. ဝုန်း .. ဖရော .. ဝရော’

JRJ သက်မင်းကျလှိုင်

'ဂုန်း .. ဘုန်း .. ဖရာ .. ဝေါ'

မယ်တော်မိဖုရားကြီး၏ ခေါင်းတလားကြီးအား သားတော်အငယ် ဘိဘိဝေ ပြစ်မှားမိခဲ့သော မနောကံ၊ ဘယ်အရာမဆို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှအစ အသားစီး အနိုင်ယူလိုမှုလွန်ကဲသည့် ဘိဘိဝေ၏ ဝိသမလောဘအမှိုက်မှောင်နှင့် သစ္စာမဲ့မှုတို့ကြောင့် စံနန်းဆောင်မှ ပျံ့ဝဲထွက်ကာ (သဖန်းချိုတောင်) ကျောက်တလားတောင်ကမ်းပါးစွန်းတွင် စူးနစ်စိုက်ဝင်ခဲ့သည်ဟု ပါးစပ်ရာဝေင် ရှိခဲ့သော နာမည်ကျော်ကျောက်တလားကြီးသည် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့လှသော မျက်နှာဖြူတိုင်းတစ်ပါးသား လူတစ်စု၏ ပယောဂကြောင့် ကျောက်တလားတောင်၏ နက်ရှိုင်းလှသော လျှိုကြီးအတွင်းဝယ် တစ်စစ်ကျိုးပျက်ကျကာ ပျက်စီးသွားခဲ့ရပါချေပြီကော။

သို့သော် ထိုကျောက်တလားကြီး ကျိုးပေါက်ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီး ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောက်တလားတောင်၏ ကမ်းပါးယံစွန်းတွင်ကား ...

အခန်း (၂၃)

ကျောက်တလားတောင်မှ ပျောက်ကွယ်တိမ်မြုပ်နေသော မုဒ္ဒရုပ်ပွားတော်

စင်စစ်မူ ဤအဖြစ်အပျက်ကြီး၏ အဓိကတရားခံမှာ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့ကာ လောဘသက္ကာရကြီးလွန်းလှသော မျက်နှာဖြူအရာရှိ မစ္စတာစတီဗင်ပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

သို့သော် အမှန်တကယ် တရားခံအစစ်ကမူ ဝိဇ္ဇာအမှောင်ဖုံးခဲ့သော 'လောဘအတ္တ' ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလောဘအတ္တကြောင့်ပင် မစ္စတာစတီဗင်တို့ လောဘသားကောင်တစ်စု ဖာတ်သိမ်းမလှဖြစ်ကာ သေကျေပျက်စီးခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်တလားခေါင်းလောင်းကြီးထဲမှ အမြဲတေရွှေမှုန်ရွှေစများဖြစ်သည့် ရွှေသိုက်နှင့်ရွှေကြောကြီးအား မတော်လောဘစိတ်ဖြင့် ကြံစည်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများ၏ ဘဝနိဂုံးချုပ်ကမူ အနိဋ္ဌာရုံများနှင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါ၏။

ထို့ပြင် မစ္စတာစတီဗင်တို့လူအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်

သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ရန်ပြုခဲ့သည့် ကျောက်တလားကြီးမှ မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေကောင်ကြီးများ၊ ပရလောကမှ အစောင့်အရှောက်များဟု ထင်ယောင်စိုးဝါးဖြစ်စေခဲ့သော မကောင်းဆိုးဝါးလူမည်းကြီးများမှာ လွန်စွာကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် ရိုးမတောဝက်ကြီးနှစ်ကောင်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုရိုးမတောဝက်ကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း မင်းမောင်တို့ လူစုက အချိန်မီ သတ်ဖြတ်နိုင်နင်းခဲ့သည်။

သို့သော် အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ ကျောက်တလားကြီးအား ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးခဲ့ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်များကိုမူ ခရဲသို့ ဖြတ်လမ်းမှရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်သော မစ္စတာ စတီဗင်တို့လူစုကတော့ သိရှိနိုင်ကြမည်မထင်တော့ပါချေ။

စင်စစ် အဆိုးတရားများကြားမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် အကျိုးတရားများကမူ အံ့ချီးမကုန်နိုင်ဖွယ်ရာမျှ တည်း။ ဟုတ်သည် ...။

နာမည်ကျော် 'ကျောက်တလားကြီး' ကျိုးပေါက်ပျက်စီးသွားခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း ကျောက်တလားတောင်၏ ကမ်းပါးစွန်းတွင်မမျှော်လင့်ဘဲ လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရှိလိုက်ကြရသည်။

စင်စစ်မူ ကျောက်တလားကြီး ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ပြီးနောက် ထိုကမ်းပါးစွန်းမှ လိုဏ်ခေါင်းအဝကို မင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျောက်တလားတောင်၏လိုဏ်ခေါင်းဝအား ထင်ထင်ရှားရှားမြင်တွေ့ရခြင်း မရှိသေးပါ။ ကျောက်တုံးကျောက်

ခဲ အပျက်အစီးများနှင့် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပိတ်ဆို့နေခဲ့ပါ။

ထိုပိတ်ဆို့နေသည့် ကျောက်တုံးကြီးများကြားမှ ထူးဆန်းသောအနီရောင် အလင်းတန်းကြီး ထိုးဖောက်လှုံ့ထွက်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော စောနန္ဒာက ...

"ဟာ ... အစ်ကို အစ်ကို ... ဟို .. ဟို .. ဟိုမှာ ကျောက်တလားကြီးပြိုကျသွားတဲ့နေရာက ကျောက်တုံးတွေကြားထဲက အနီရောင်အလင်းတန်းတွေ ထွက် .. ထွက်နေပါလား ... ကြည့်ပါဦး အစ်ကို"

စောနန္ဒာ၏ အလန့်တကြားပြောဆိုညွှန်ပြသဖြင့် မင်းမောင် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်သည် ...။ ပြိုကျပဲ့ထွက်ကာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည့် ကျောက်တလားကြီး၏ တောင်ကမ်းပါးယံအခြေ အပေါက်ကြီးထဲက အနီရောင်အလင်းတန်းအချို့ ဗြာထွက်နေသည်ကို အံ့ဩစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်တယ် အစော ... ကြည့်ရတာ အဲဒီ ကျိုးပျက်သွားခဲ့တဲ့နေရာဟာ လိုဏ်ခေါင်းပေါက်တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အတွင်းထဲမှာ အနီရောင်ဓာတ်ခံရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုက အလင်းပျံ့တဲ့သဘောပဲ အစော"

"ဟာ ... ဖြစ်နိုင်တယ် ဌာနမှူးလေး ... ဒီလိုဆိုရင် ပိတ်ဆို့နေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကိုဖယ်ရှားထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှ အဖြေတစ်ခုခုထွက်လာမယ်"

ဤသို့ဖြင့် မင်းမောင်တို့လေးဦးသား ကမ်းပါးယံမှ လိုဏ်ခေါင်းပေါက်အဝကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖော်ထုတ်နေကြပါတော့သည်။ အန္တရာယ်ကြီးလှသည့် တောင်ကမ်းပါးယံလွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ

အနီရောင်အလင်းတန်းကြီးထွက်ပေါ်နေသဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသည့် အပျက်အစီးအပိုင်းအစများကို ကြိုးစား၍ဖယ်ရှားထုတ်နေကြပါ ၏။

“ဟုတ်တယ် ဆင်ပေါက် ... ဒါဟာ လိုဏ်ခေါင်းဝ တစ်ခုပဲ။ အထဲကနေ ထွက်လျှံကျနေတဲ့ အနီရောင်အလင်းတန်း ချဲ့အဖြေကိုသာ တွေ့အောင်ရှာကြစမ်း။ သတိလည်းထားကြ ဦးဟေ့ ... တော်ကြာ အန္တရာယ်တွေနဲ့လည်း တိုးနေဦးမယ်”

“သေချာပါတယ် ဌာနမှူးလေးရယ် ... ဒါပေမဲ့ လိုဏ် ခေါင်းသာမှန်ခဲ့ရင် တချို့နေရာအတွင်းပိုင်းတွေမှာ မှောင်နေ တတ်တယ်။ အောင်ထွန်းရေ ... အိတ်ထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထုတ်လိုက်ပါဟေ့”

ဟုတ်သည် ...။ ပိတ်ဆို့နေသည့် အပျက်အစီးကျောက် တုံးများကို ဖယ်ရှား၍ထုတ်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက် ချောင် ချောင်ချီချီ စင်ထွက်သွားလာနိုင်သည့် ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းဝ ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရပါတော့သည်။

“တွေ့ပြီ ဌာနမှူးလေးရေ ... ဒါ .. ဒါဟာ သဘာဝ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုကို ပိတ်ဆို့ကာထားတဲ့သဘောပဲ။ ဟို .. ဟို ကျောက်တလားကြီးနဲ့ ပိတ်ဆို့ထားလို့သာ ကျွန်တော်တို့ မမြင်မတွေ့ကြရတာနေမှာ။ ဒီမှာကြည့်ပါလား ... လိုဏ်ခေါင်း ထဲမှာ အကျယ်ကြီးပဲ ဌာနမှူးလေး”

ရှေ့ဆုံးမှဝင်ရောက်သွားသည့် ဆင်ပေါက်က ဌာနမှူး လေးမင်းမောင်အား ရှင်းလင်းပြောဆိုပြရင်း ဓာတ်မီးနှင့်ကျောက် လိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲတွင် ဟိုသည်ထိုး၍ကြည့်နေပါ၏။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိတိုင် အနီရောင်အလင်းတန်းများ ၏ ပဟေဠိအဖြေကို ရှာဖွေ၍မတွေ့ရှိသေးပါ။

“သတိထားဝင်ဟေ့ ဆင်ပေါက် ... ကျောက်လိုဏ် ခေါင်းထဲမှာဆိုတော့ အလွယ်တကူ ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူးဟေ့နော်”

ရှေ့ဆုံးမှလက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် တိုးဝင်နေသည့် ဆင်ပေါက်ကို သတိပေးရင်း မင်းမောင်နှင့်စောနန္ဒာတို့ လိုဏ် ခေါင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ အောင် ထွန်းကမူ သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်လျက် ...။

ထူးဆန်းသော ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲမှာတော့ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများနှင့် ကျောက်စက်မိုးမျှော်များက ရှုပ် ထွေးနေကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် ယခုအချိန်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မတွေ့ကြရသေး။

မကြာမီ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းနံရံတွင် ဉာဏ်တော် ငါး ပေခန့်ရှိသည့် ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ငါးဆူကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် အံ့သြစွာ ပူးတွေလိုက်ကြရပါ တော့၏။

“ဟာ ... ဟို .. ဟိုမှာ ကျောက်ဆင်းတုဘုရား ရုပ်ပွား တော်တွေပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဌာနမှူးလေးရယ် ... ကျောက် နံရံမှာ ထုဆစ်ထားတာများ တကယ့်ကို အံ့သြစရာပဲနော်။ နောက် ပြီး လက်ရာကလည်း အခုခေတ်မြင်တွေ့နေကျလက်ရာတွေ မဟုတ်ဘူး ... ရှေး တော်တော်ကျတဲ့ ကျောက်ဆစ်လက်ရာ မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... ကြည့်ရတာ ဟို ဘုရင်ညီ
နောင်ရဲ့ မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ခေတ်က ရှေးဟောင်း
လက်ရာမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ နေ ... နေပါဦး ...
အနီရောင်အလင်းတန်းတွေက ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ ပိုပြီး များနေ
သလိုပဲနော်”

ဟုတ်သည် ..။ ကောက်ကောက်ကျွေ့ကျွေ့နှင့် အနည်း
ငယ်ရှည်လျားလှသော ဤလိုဏ်ခေါင်းကြီးသည် အတွင်း၌
အတော်အသင့်ပင် ကျယ်ဝန်းလှပါ၏။ လိုဏ်ဂူအတွင်း တစ်နေ
ရာဆီမှ တပေါက်ပေါက်နှင့် နရီစည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေ
သည့် ရေပေါက်ကျသံကိုကြားနေရသည်သို့ ...။

ထိုစဉ်မှာပင် လိုဏ်ခေါင်းတစ်နေရာတွင် ထူးခြားသော
အနီရောင်အလင်းတန်း၏ ပဟေဠိအဖြေကို လေးယောက်သား
အံ့သြစွာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့သည်။

- “ဟာ”
- “ဟင်”
- “အိုး”

လေးဦးသား အာမေဇိုတ်ကိုယ်စီနှင့် ဉာဏ်တော် (၃)
တောင်ခန့်ရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ခု၏ မကိုဋ်သရဖူဆီမှ ယုက်
ဖြာလင်းလက်နေသည့် အနီရောင်အလင်းတန်းများကို အံ့သြစွာ
ဖူးတွေ့လိုက်ကြရပါတော့သတည်း။

အခန်း (၂၄)

ကျောက်တလားအော်သံနိဂုံး

ယခုအချိန်မှာတော့ အရာအားလုံးသည် ကောင်းမြတ်
သော သုတိမင်္ဂလာအပြာဖြာနှင့် ပြီးပြည့်စုံလျက်ရှိပါပြီ။ ဌာ
နိများလေးမင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့၏ ပေါင်းစည်းရှာဖွေထုတ်
ဖော်နိုင်မှုတို့ကြောင့် ကာလရှည်ကြာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေ
သည့် သို့မဟုတ် ကျောက်တလားကြီးစိုက်ဝင်ပိတ်ပုံးနေသည့်
‘ကျောက်တလားသာသနာ’ သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပွင့်လင်းထွန်း
လင်းလာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ချောရွာ၊ ဇရစ်ခဲရွာ၊ လေးအိမ်စု၊ ဝါးပိုးမြောင်
ရွာများနှင့် ကျောက်တလားတောင်ခြေတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြ
သော ရွာသူရွာသားများအတွက် နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာ ပျောက်
ကွယ်နေသည့် ‘ကျောက်တလားသာသနာ’ က အလင်းပွင့်ကာ
လင်းပြဖော်ဆောင်ပေးခဲ့သဖြင့် တောင်ခြေဝန်းကျင်ရွာများအား
ထုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြပါ၏။

ထိုအထဲတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါး မျက်စိအလင်းကွယ်ပျောက်နေရှာသည့် ဗိန္ဒောဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကျောက် တလားကြီးနှင့် ကျောက်တလားသာသနာ ပွင့်လင်းသည့်နေ့မှာ ပင် ရုတ်တရက် ပြန်လည်၍ မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းမြင်လာခဲ့ ခြင်းမှာလည်း ထူးခြားတိုက်ဆိုင်သော ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု လေလားဟု ...။

သို့သော် မင်းမောင်နှင့်စောနန္ဒာတို့၏ အကြားအာရုံ မှာတော့ ကျောက်တလားတောင်မှ ထူးဆန်းသောရေသေ့ကြီး၏ စကားတစ်ခွန်းကိုသာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ပြန်လည်၍ ကြား ယောင်နေမိပါသည်။

“အင်း ... ပဋ္ဌာန်းဆက်ဟောင်းကြီးရဲ့ မျိုးဆက် သွေးတစ်ယောက်ပေပဲကိုး။ အေးလေ ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်လောက်က နင့်ရဲ့အဘိုးကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ် ဖြစ်မှုကြော့ကို နင့်လက်ထက်မှာ ပြန်ပြီးချေဖျက်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တော့ နင့်အဘိုးပေါ်မှာ တင်ကျန်နေတဲ့ အကုသိုလ်ဝဋ်ကြော့တွေ ပြေပျောက်သွားကြပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျောက်တလားနယ်မြေကြီးထဲတွင် အကုသိုလ်ဖြစ်မှုကြော့ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မုဆိုးကျောက်အိုး တစ်ဖြစ်လဲ ဆေးဆရာကြီးဦးကျောက်အိုးအတွက် မြေဖြစ်သူ စောနန္ဒာက တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသော ကျောက်တ လားလိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ‘ပဉ္စလောဟိတ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်မြတ်ကြီး’ ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် သူမ၏အဘိုး

(ဦးကျောက်အိုး) အပေါ်တွင် တင်ကျန်ရစ်နေခဲ့သည့် အကုသိုလ် ဝဋ်ကြော့ကြီးတစ်ခုများ ပြေပျောက်သွားခြင်းလေလောဟု ယူဆရ မလို ဖြစ်ပါချေ၏။

တစ်ဖန် တွေးထင်မိသည်မှာ ဦးကျောက်အိုးကိုယ်တိုင် ကျောက်တလားတောင်မှ ရေသေ့ကြီးနှင့် တတူတကွရောက်ရှိခဲ့ မှူးသော ရေသေ့ကြီး၏ကျောက်လိုဏ်ဂူသည် ယခုတွေ့ရှိခဲ့ရသော ကျောက်တလားတောင်စွယ်မှ ‘ပဉ္စလောဟိတ’ ရုပ်ပွားတော် တွေ့ရှိရာ ကျောက်သားလိုဏ်ခေါင်းကြီးနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေ လေသည်လားဆိုသည်ကိုတော့ မည်သူမျှ မသိရှိနိုင်ကြပါချေ ပြီတည်း။

ထိုမျှသာမက မျက်နှာဖြူအရာရှိ မစွတာစတီဗင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျောက်တလားတောင်ခြေ၏ ချောက်ကမ်းပါး ကြီးထဲသို့ အပိုင်းပိုင်းကျိုးပြတ်လွင့်စဉ်ကာ ထိုးကျပျက်စီးသွား သည့် ကျောက်တလားကြီးထဲမှ ရွှေမှုန်ရွှေစများနှင့် ရွှေသိုက်ကြီး သည်လည်း ထူးဆန်းစွာပင် ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။

ထိုနေရာတွင် လွန်စွာရှားပါးသလောက် တန်ဖိုးကြီး ဆေးဖက်ဝင်လှသော နီညိုညိုကျောက်သွေးခြောက်များကို တွေ့ရှိ လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည် ...။ ကျောက်သွေး ခြောက်များမှာ ကျောက်တလားကြီး၏ တွဲရရွဲကျနေသည့် ကျောက်မှတ်ဆိတ်များတွင် တွယ်ငယ်ကပ်ငြိနေကြသည်ကို လူ့ ဆန်းစွာမြင်တွေ့လိုက်ကြရပါတော့သည်။

“အင်း ... အင်မတန်ရှားပါးသလောက် တန်ဖိုးကြီး ထွန်းတဲ့ ဆေးဖက်ဝင်ကျောက်သွေးဖတ်တွေပဲလို့ ငါ့အထင်

ပြောရရင် ကျောက်တလားကြီးကျိုးပြတ်သွားတဲ့ ကမ်းပါးစွန်းက ကျောက်လိုက်ရင်ခေါင်းအခြေမှာ ကျောက်သွေးစီးကျလာတဲ့ မြစ်ဖျားခံရာနေရာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကျောက်ချောရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးသုမနက လှူချိုင့်ကြီးထဲထိတိုင် ဆင်း၍ ကျောက်တလားအပျက်အစီးအပိုင်းကြီးတစ်ခုတွင် ကပ်ညီနေသည့်ကျောက်သွေးတစ်ကျပ်သားခန့်ကို ဖဲ့ယူစစ်ဆေးရင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။ ဆရာတော်၏စကားဆုံးသည်နှင့် ရွာလူကြီးဦးသက္ကကိုယ်တိုင် ဦးစီးလျက် ကျောက်တလားအပိုင်းအစကြီးများမှ ယူနိုင်သမျှကျောက်သွေးဖတ်များအား စနစ်တကျ ခွာယူစေသည်။

ဌာနမှူးလေး မင်းမောင်တို့အဖွဲ့ကမူ ကျောက်တလားတောင်ပေါ်သို့တက်ကာ ယခင် ကျောက်တလားကြီး စူးနစ်စိုက်ခဲ့သည့် ယခု လိုက်ခေါင်းအခြေတွင် ဆရာတော်ပြောခဲ့သည့် ကျောက်သွေးစီးကြောင်းအား ရှာဖွေကြည့်ကြပါ၏။ အတန်ကြာ မျှရှာဖွေလျက်ရှိကြစဉ် ကျောက်ထပ်ကြီး၏ အပေါ်ဘက် တစ်နေရာမှ စမ်းရေစီးကြောင်းကလေးကဲ့သို့ သေးမျှင်လှသော ကျောက်ကြားလေးထဲမှ သွေးကဲ့သို့နီရဲနေသော အရည်ပျစ်ပျစ်ကလေးများ တစ်ပေါက်ချင်း၊ တစ်စက်ချင်း စီးထွက်ကျနေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟာ ... ဆရာတော်ကြီးပြောတာ မှန်တယ်ဟေ့ ... ဟောဒီကျောက်သွေးစီးကျောင်းလေးကတစ်ဆင့် ကျောက်တလားကြီးအောက်ခြေက ကျောက်ထပ်ကြီးဆီကို စီးကျသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းစီးကျနေလို့ မသိကြ၊ မမြင်ကြတာ

နေမှာ အင်း ... ဒါကြောင့် ကျောက်တလားကြီးအောက်ခြေဘက်မှ ကျောက်သွေးအမျှင်တန်းခြောက်တွေ တွဲခိုစီးကျနေကြတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဌာနမှူးလေး ... ဒီကျောက်သွေးက ဆေးဖက်ဝင်ပြီး ရှားပါးအဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပဲလေ၊ ဟေ့ကောင်ဆင်ပေါက် ... မင်းရယ်၊ ငါ့ရယ် အဲဒီကျောက်သွေးတွေကို ဝါးဆစ်ဘူးနဲ့ဖြတ်ပြီး ခံထားရအောင်ဟေ့”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကျောက်တလားတောင်စွယ်ချွန်းဆီမှ ကျောက်သွေးစမ်းကလေးအကြောင်းနှင့် ရွှေနီချောင်း လှူကြီးထဲမှ ပြုတ်ကျပျက်စီးခဲ့သည့် ကျောက်တလားကြီးမှ ကျောက်သွေးဖတ်များအကြောင်း သတင်းပျံ့သွားခဲ့ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ခြေရွာငယ်များမှ ရွာသူရွာသားများပါ ရောက်ရှိလာပြီး ကျောက်ထပ်ကြီးတွင် ဝါငြမ်းများ ထောင်၍ဆင်ကာ ကျောက်သွေးများကို သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ယူငင်ကြသည်။

သို့သော် ဆယ်ရက်ခန့်အကြာမှာတော့ ယင်းကျောက်သွေးစမ်းကလေးမှာ ထူးဆန်းစွာပင် ခန်းခြောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါလေ၏။ နောက်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသည့် ကျောက်သွေးအခြောက်များကိုပင် ဝါးချွန်များဖြင့် ထိုးကော်ခွာယူသွားကြပါတော့သည်။

ဆရာတော်ဦးသုမနမှာ ဦးကျောက်အို၊ မင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့ကို ကျောက်သွေးအကြောင်း လက်တွေ့သိရှိနိုင်ရန် အတွက် ဝါးကျည်တောက်တဲမှ ကျောက်သွေးတစ်စက်ခန့်ကို

လက်ဝါးတွင်ထည့်ကာ လျှာဖြင့်လျက်ကြည့်စေသည်။

“ကိုင်း... ဘယ်လိုနေလဲ ဒကာကြီးတို့”

အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ကျောက်သွေးစက်အနည်းငယ်မျှကို လျှာနှင့်လျက်ကြည့်ရုံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူးထူးခြားခြား ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပါလေ၏။

“အား... တကယ့်ကိုထူးခြားတဲ့ ကျောက်သွေးပါလား ဘုရား... တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲတာတွေ ပျောက်သွား ပြီး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားတာပဲ ဘုန်းဘုန်းရေ”

“ဟုတ်တယ်ဒကာကြီး... ကျောက်သွေးဟာ ကျန်းမာ ရေးအတွက် အင်မတန်ကောင်းမွန်သင့်မြတ်တဲ့ သဘာဝ ဆေး တစ်ခုပဲကွဲ့။ အင်း... ဒါကြောင့်လည်း ဒီကျောက်သွေး အကြောင်းကိုသိကြတဲ့ ငှက်ကြီးတွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကျေးငှက်သတ္တဝါ တွေဟာ ကျောက်တလားကြီးသီကို ရောက်လာကြပြီး တပုန်း၊ ဝုန်း၊ တဂါးဂါးနဲ့ လုယက်စားသောက်ခဲ့တာတာကလား...။

အင်း... အဲဒီအသံပေါင်းစုံဟာ လေသင့်ပြီး ကျောက် တလားတောင်ခြေတစ်ဝိုက်က ရွာတွေက ကြားလိုက်ရတော့ လူညည်းသံလိုလို၊ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသံလိုလို၊ ရင်ဘတ်ကို တဖျန်းဖျန်းထုပြီး ငိုကြွေးညည်းညူနေကြတဲ့ အသံတွေလိုလို ကြားနေကြရတော့တာပေါ့။ နောက်ပြီး ငှက်ကြီးတွေရဲ့တောင်ပံ တဖျန်းဖျန်းရိုက်ခတ်မိရင်းက တဖျပ်ဖျပ် အလင်းပြန်နေတဲ့ သံလင်းကျောက်မီးစုန်းအရောင်တွေဟာ လရောင်မှာ တဝင်းဝင်း တလက်လက်နဲ့ ဝင်းလက်လွင့်ပျံနေကြတာကို ရွာသူရွာသား တွေက စုန်းတောက်စားသလိုလို၊ စုန်းတွေ တိမ်ညွန့်တက်ပြီး

စားကြသလိုလိုနဲ့ အထင်မှား၊ အမြင်မှားတွေဖြစ်ကုန်ကြတော့ တာပေါ့ကွယ်...။

အေး... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့တစ်တွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရတယ် ဆိုတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ဟောဒီကျောက်တလား သာသနာ့ နယ်မြေကြီးဟာ ထူးဆန်းလှတဲ့ ဂန္ထီရုပ်ငွန်းဆက်တွေဖြစ်ဖို့က တော့ ရာနှုန်းပြည့်သေချာတယ် ဒကာကြီးရေ”

ယခုတော့ ကျောက်တလားကြီးနှင့်ပတ်သက်သော ကောလာဟလများ၊ ဝိဝါဒကွဲပြားမှုများသည် ကျောက်တလား ကြီးပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်နှင့် တစ်ခုချင်း၊ တစ်စချင်း အ ထုပ်ဖြည့်ပြလိုက်သကဲ့သို့ ရှင်းလင်းသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ရွှေနီချောင်းမှ ရွှေပုံပြင်၊ ကျောက်တလားကြီးမှ မကောင်းဆိုးဝါး လူမည်းကောင်ကြီးများနှင့် ရွှေသိုက်၊ ရွှေကြော ကြီးဟု အမျိုးမျိုးသတင်းကြီးကျော်ကြားခဲ့သည့် ကျောက်တလား ကြီးမှာ ဤနေ့ ဤရက် ဤအချိန်မှစတင်၍ အမှန်တကယ်ပင် တန်ဖိုးအနုပင်ဖြစ်နိုင်သည့် ဗုဒ္ဓအမွေအနှစ်တို့ စုဝေးကိန်း အောင်းရာ သာသနာ့နယ်မြေကြီးတစ်ခုအဖြစ် အထင်ကရ ပေါ် လွင်လာခဲ့ပါချေပြီတည်း။

ဟုတ်သည်...။

ကျောက်တလားလိုက်ခေါင်းကြီးအတွင်း နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကိန်းဝပ်စံပယ်နေတော်မူသော ‘ပဉ္စလောဟိတရုပ်ပွားတော် မြတ်ကြီး’ကို ဆေးကြောသန့်စင်လိုက်သောအခါ လူနုခြားသော ဓာတ်သားအရောင်များက တဝင်းဝင်းတလက်လက် တောက်ပ လာခဲ့သည်။

ထူးခြားသောဓာတ်သားငါးမျိုး (ပဉ္စပါးပါး)နှင့် ထုဆစ် သွန်းလုပ်ထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ရွှေ ရောင်ငွေရောင်များဖြင့်သာ လင်းလက်တောက်ပလျက် ရှိပါ၏။

အရာအားလုံးထက် ပိုမိုထူးခြားချက်မှာ ရာဇမုနိ ရုပ် ပွားတော်ဖြစ်ပြီး မကိုဋ်သရဖူမှာ ရွှေသားအစစ်ဖြင့်သွန်းလုပ်ပူ ဖော်ထားပြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်တွင် ကွမ်းသီးလုံးအရွယ်အစား ခန့်ရှိသည့် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးပါ မြှုပ်နှံပူဖော်ထားခြင်းကြောင့် ကျောက်တလားလိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲတွင် အနီရောင်အလင်းတန်း များယုတ်ဖြာနေကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ပတ္တမြားကြီးမှာ ရုပ်ပွားတော်၏မျက်နှာတော်ပေါ်သို့တိုင် အနီရောင်အရည်များ ယိုစီးကျနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလောက် အောင် အရည်အသွေးကောင်းမွန်လှသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ ကျောက်တလားတောင်ခြေမှ ရွာ သူရွာသားများသာမက နီးစပ်ရာ မြို့ရွာများမှပင် ကျောက်တ လားတောင်ဘက်ရှိ ကျောက်တလားလိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲမှ 'ပဉ္စ လောဟိတရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး' အား နေ့ညမပြတ် လာရောက် ပူးမြော်နေကြပြီဖြစ်သဖြင့် နက်ရှိုင်းသော တောတောင်ကြီးအ သွင်ပင် ပျောက်ကွယ်လုလုဖြစ်နေခဲ့ပါချေပြီကော ...။

ယနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ...။

သည်နေ့ သည်ရက်သည် နာမည်ကျော် ကျောက် တလားလိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲတွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်နေသည့် 'ပဉ္စ လောဟိတရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး' အနေကဇာတင်လှပွဲနှင့် ကျောက်တလားသာသနာ့နယ်မြေသစ်ကြီး ဖွင့်ပွဲနေ့ပင်ဖြစ်ပါ၏။

တောင်ခြေရွာများမှသာမက မြို့ရွာများမှပင် သတင်းကြားနှင့် လာရောက်ကြသဖြင့် ကျောက်တလားတောင်သာသနာ့နယ်မြေ တစ်ခုလုံး ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုသာသနာသတင်းနှင့်အတူ နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြက် သို့ ပကာတင်သလောက်အတွဲညီလှသော 'မြိုင်စိန်တူးဖော်ရေး စခန်း' မှ ယာယီအင်ဂျင်နီယာချုပ် ဌာနမှူးမင်းမောင်နှင့် စော နန္ဒာတို့ မကြာမီလက်ဆက်ကြတော့မည့် မင်္ဂလာသတင်းက လည်း ကျောက်တလားနယ်မြေတစ်ဝိုက်တွင် သတင်းပျံလွင့် လျက် ရှိပါတော့သည်။

ထို့ထက်ပို၍ထူးခြားလှသည့် သတင်းတစ်ခုကလည်း မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းပြန်မြင်ခဲ့ရသည့် ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦး ကျောက်အိုးတစ်ယောက် ဦးပွင်းကြီးဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာ ကျောက်တလားသာသနာ့နယ်မြေ၏ သာသနာ့အရိပ်တွင် ရာ သက်ပန်နိလ္လဝင်ရောက်သွားပြီဆိုသော သတင်းစကားပင် ဖြစ်ပါ ချေတော့သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် ကြည့်လင်ရွန်းပ သည့် လပြည့်ဝန်းကြီးက ယခင်ကတည်ရှိခဲ့ဖူးသော ကျောက်တ လားကြီးဝန်းကျင်တွင် ယုတ်ဖြာကျဆင်းလျက် ရှိပါ၏။

ကျောက်တလားလိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှ ထွက်လာကြ သော ရုပ်သွန်စဉ်းဖြစ်သည့် မင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့မှာ လက် ချင်းတွယ်ချိတ်လျက် လရောင်ဆမ်းထားသည့် ကျောက်လှေကား ထစ်လေးများအတိုင်း အပြုံးကိုယ်စီနှင့် ကျောက်တလားတောင် ခြေသို့ ဆင်းလာကြသည်။

၂၄၈ သက်မင်းကျူလိုင်

သူတို့နှစ်ဦး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည့် ကျောက်တလား
လိုဏ်ခေါင်းစမှတော့ ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးက တောင်ငွေတစ်
ချောင်းကို ထောက်ကာ မင်းမောင်နှင့် စောနန္ဒာတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး
အား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမောကြည့်နေ
သည်ကိုတော့ မည်သူမျှ သတိမထားလိုက်နိုင်ကြပါချေပြီတည်း။

ယောနိသောမနသင်္ဂါကာရ

သက်မင်းကျူလိုင်

“လေန်အကြံပေးစာများကိုမျှော်လင့်လျှင်”

သက်မင်းကျူလိုင်

အမှတ် (၁၇၀)၊ ချယ်ရီလမ်း၊ မြင်သာ၊ ၁၄/၁ - ရန်ကင်း

တောင်ဥက္ကလာပဗိမ္ဗယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

Ph:co/ 570316, co/ 563271